

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7106219912
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7106219912.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobcu O.. R. T., nar. XX.X.XXXX, W. XXX, zast. PRO iURE - advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Zámocká 32, IČO: 36 869 830, proti žalovanému Chemko, a. s. Slovakia, Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 210 625, zast. Advokát Pirč, s.r.o., Košice, kpt. Nálepku 17, o zaplatenie 134 397,20 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku 17C/120/2016-945 z 28.9.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

M e n í rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 11 618 € s úrokom z omeškania 8 % ročne počítaný zo sumy 8 494,19 € od 6.12.2011 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

P o t v r d u j e rozsudok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 72 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 18 361 eur a úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 83 eur od 25.7.2006 a zo sumy 18 278 eur od 6.12.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, III. žalovanému a štátu náhradu trov konania nepriznal.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 26.7.2006 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, aké dôkazy na preukázanie svojho nároku spolu so žalobou doručil a že použil prostriedky procesného útoku: skutkové tvrdenia uvedené v žalobe, návrhy na vykonanie dôkazov, návrh na vykonanie dôkazu svedeckou výpoveďou, návrh na vykonanie listinných dôkazov: rozsudok Krajského súdu v Brne č.k. 23C/38/94-209, pracovný materiál Výskum a vývoj a transfer dosiahnutých výsledkov, ftc. žaloby vo veci 27Cb/204/2007, vedenej na Okresnom súde Košice I spolu s prílohami, Správa komisie o prínosoch vynálezu PV 1/2003 zo 14.1.2008, Správa vyhodnotenie PV 1/2003 zo 7.12.2007, Smernica generálneho riaditeľa S- /2005-OR (neriadený dokument- pracovný výtlačok). Ďalej uviedol, že žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním z 21.1.2008, aké dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení doručil a že použil prostriedky procesnej obrany: skutkové tvrdenia uvedené vo vyjadrení zo 21.1.2008, návrhy na vykonanie dôkazov, návrh na vykonanie dôkazu svedeckou výpoveďou, návrh na vykonanie listinných dôkazov: Popis práce žalobcu z 21.3.2005, 20.4.2004, 2.5.2003 a 27.3.2002, súvahy, výkaz ziskov a strát, kalkulované náklady, vyrábané množstvá, prehľad vynaložených nákladov na zavedenie výrobkov, návrh úloh RVT pre rok 2000, Vývoj PF živíc a ich aplikačných systémov č. 00/L302/RVT rok 2000, Vývoj PF živíc a ich aplikačných systémov č. 00/L302/RVT rok 2001, Vývoj PF živíc a ich aplikačných systémov č. 00/L302/RVT rok 2002, Zápis z oponentského konania úloh RVT za rok 2000, Zápis z oponentského konania úloh RVT za rok 2001, Zápis z oponentského konania úloh RVT za rok 2002, Zápis z oponentského konania úloh RVT za rok 2003, Vývoj živíc typu Fenochem č. 03/L101/RVT rok 2003, Vplyv podmienok prípravy FF živice

na jej kvalitu (ZoD č. 3992), Rozšírenie sortimentu a zlepšenie ekonomiky malotonážnych lepidiel a živíc, Skutočne dosiahnutý prínos z výroby a predaja (2004-2006), Skutočne dosiahnutý prínos z výroby a predaja (2003-2005). Po posúdení podstatných skutkových tvrdení strán sporu, právnych argumentov strán za preukázané považoval nasledovné skutočnosti: Úradom priemyselného vlastníctva SR bol udelený patent č. 287841 pod názvom „Spôsob prípravy fenolformaldehýdovej živice“ s dátumom prednosti 29.12.2003 a dátumom nadobudnutia účinku patentu 5.12.2011. Pôvodcom vynálezu je žalobca, Ing. C. U. a O.. H. P.. Žalobca vytvoril vynález v rámci plnenia úloh z pracovnoprávneho vzťahu a tak právo na riešenie prešlo na žalovaného ako na zamestnávateľa. Žalovaný si uplatnil právo na riešenie, v dôsledku ktorého vzniklo právo žalobcovi na primeranú odmenu. K dohode o výške odmeny nedošlo. V spore zostalo spornou skutočnosťou, či je pri určení primeranej odmeny potrebné prihliadať na vnútroorganizačnú vnútornú smernicu žalovaného a samotná výška primeranej odmeny. Na určenie výšky odmeny pôvodcu vynálezu - žalobcu, voči ktorému si žalovaný uplatnil právo na riešenie s názvom Spôsob prípravy fenolformaldehýdovej živice (PP 1631-2003) za roky 2004 a 2005, s prihliadnutím na technický a hospodársky význam vynálezu, na prínos dosiahnuteľný jeho využitím alebo iným uplatnením, na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu, ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu bolo v spore vykonané znalecké dokazovanie a súdom stanovený znalec O.. C. G., znalec z odboru Priemyselné vlastníctvo v znaleckom posudku č. 2/2010 vo svojom závere uviedol, že rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu - žalobcu 3.12.2003 vypracovali a schválili zodpovední pracovníci žalovaného na 79%. Predmet ochrany je novým riešením, ktorý bol v období od 21.11.2003 do 20.11.2005 žalovaným využívaný, t.j. vyrábaný a predávaný. Dosiahnutý prínos žalovaného v období od 21.11.2003 do 20.11.2004 bol 3 627 156,39 Sk a v období od 21.11.2004 do 20.11.2005 bol 13 691 854,70 Sk. Znalec stanovil pohnútkovú odmenu žalobcu vo výške 149,37 eur (4 500,00 Sk). Odmenu tak stanovil za prvý rok využitia vynálezu vo výške 4 040,16 eur a za druhý rok využitia 10 875,73 eur. So závermi znaleckého posudku sa nestotožnil žalobca poukazujúc na to, že znalec ani v jednom bode nezohľadnil pripomienky žalobcu. Svojimi výpočtami poukázal na chybné výsledky výpočtov znalca. Navrhol kontrolný znalecký posudok. Žalovaný sa stotožnil so závermi znalca, ale navrhol vypracovať dodatok k predloženému znaleckému posudku, aby boli vyčíslené aj iné vynaložené náklady, napr. režijné náklady, náklady na energie a materiály, s ich dopadom na hospodársky výsledok žalovaného v rokoch 2004 a 2005 a prínos vynálezu, s dopadom na odmenu žalobcu. Na určenie výšky odmeny pôvodcu vynálezu - žalobcu, voči ktorému si žalovaný uplatnil právo na riešenie s názvom Spôsob prípravy fenolformaldehýdovej živice (PP 1631-2003) za roky 2004 a 2005, s prihliadnutím na technický a hospodársky význam vynálezu, na prínos dosiahnuteľný jeho využitím alebo iným uplatnením, na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu, ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu a na preskúmanie znaleckého posudku č. 2/2010, vypracovaným O.. C. G. so zameraním na pracovné postupy a odôvodnenie posudku bolo v spore vykonané kontrolné znalecké dokazovanie a súdom stanovený znalec O.. E. A., znalec z odboru Priemyselné vlastníctvo v znaleckom posudku č. 1/2012. Žalobca považoval kontrolný znalecký posudok za neodborný, účelový a neobjektívny. Navrhol zrušiť krátenie prínosu na 75% ako podiel za technický prínos vynálezu, lebo nežiadal odmenu za technický prínos a zrušiť krátenie prínosu na 80% ako podiel z titulu spolumajiteľstva, lebo 20% podiel O.. P. ako spolumajiteľa nemá priamu súvislosť na dosiahnutých výsledkoch u žalovaného, lebo O.. P. nie je pôvodca v právnom vzťahu so žalovaným. Navrhol vypočítať O.. H. P.. Žalovaný nesúhlasil so závermi znalca pri percentuálnom navýšení podielu žalobcu ako spolupôvodcu vynálezu zo 70% na 87,5% s odôvodnením, že na takýto postup neexistuje legálny základ/dôvod aj s poukazom na uplatnené práva O.. P., ktorý je 20% spolupôvodcom a majiteľom patentu. Nesúhlasil ani s priznaním priemernej bonifikácie vo výške 85%. Z dôvodu opatrnosti vzniesol námietku premlčania, keďže v minulosti mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu pri využívaní vynálezu bez uzavretia zmluvy. Považoval znalecký posudok pre jeho nedostatky ekonomickej povahy za neprijateľný a nepoužiteľný. K podaniam žalobcu žalovaný uviedol, že dvaja súdni znalci, ktorí boli poverení súdom v tomto konaní, ale zároveň aj dvaja ďalší súdni znalci v konaní, na ktoré sa odvoláva priamo žalobca, konštatovali a postupovali podľa smernice a uznali ju za platnú. Poukázal na konanie vedené pod spisovou značkou 21CbPv/2/2009 na tunajšom súde, kde aj spolupôvodca vynálezu sa odvoláva na záväznosť smernice. Na základe smernice a na základe právoplatného rozhodnutia súdu bola žalobcom uplatnená odmena vo výške 10 % podľa prílohy č. 4 Smernice v tomto konaní priznaná. Živice vo výrobnom portfóliu žalovaného neboli ani nosným produktom a ani jediným produktom. V roku 2005 žalovaný produkoval najmenej 27 výrobkov. Percentuálny podiel živíc na celkovej produkcii žalovaného v roku 2005 sa pohyboval asi na úrovni 15% a 17 %, ale v prípade pentyl to bolo okolo 45 %. Vývoj živíc typu fenochem bol predmetom úlohy rozvoja a vedy a techniky vo fabrike aj pred rokom 2003. Po podaní prihlášky vynálezu, v oblasti vedy a výskumu alebo rozvoja vedy a techniky vo vzťahu k živiciam,

pracovala skupina štyroch zamestnancov žalovaného. Živice sa u žalovaného produkovali od 90-tych rokov. K písomnému podaniu z apríla 2016 dodal, že nemôže sa stotožniť s tvrdením žalobcu, pretože to nezodpovedá skutočnosti a nadväzuje to na tú okolnosť, že už v roku 2008 zdôvodňoval žalovaný, prečo dodatočne znižoval podiel prekročenia pracovných úloh, pretože v skutočnosti išlo o podiel nielen materiálny, kde je uvádzané aj finančné krytie tejto úlohy, časový, ale predovšetkým zamestnanecký. Jeden zo štyroch znalcov konštatoval, že v skutočnosti nešlo o vynález ale o zlepšenie vlastností existujúceho výrobku. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v zmysle § 11 ods.3 zák. č. 435/2001 Z.z. patentový zákon v znení platnom k 21.11.2003, čiže v deň uplatnenia práva zamestnávateľa na riešene, má pôvodca, voči ktorému sa uplatnilo právo na riešenie, vo vzťahu k zamestnávateľovi právo na primeranú odmenu. Na určenie výšky odmeny je rozhodujúci technický i hospodársky význam vynálezu a prínos dosiahnutý jeho využitím alebo iným uplatnením, pričom sa prihliada na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu. Ak dohodnutá alebo rozhodnutím súdu určená odmena zjavne nezodpovedá prínosu dosiahnutému neskorším využitím alebo iným uplatnením vynálezu, pôvodca má právo na dodatočné vyrovnanie. Z tohto ustanovenia vyplýva, že na to, aby sa rozhodovalo o dodatočnom vyrovnaní, musí existovať buď dohodnutá odmena alebo súdom priznaná odmena. K dohode nedošlo, čiže nebola dohodnutá odmena. Žalobca poukázal na to, že súd sa musí držať iba zákona, pretože ak by súd rozhodoval na základe smernice, tak by de facto o vyššej odmene rozhodoval zamestnávateľ jednostranným aktom. Uviedol, že žalovaný vyrábala živice, ktoré už boli nepredajné, pretože nedosahovali kvalitu požadovanú trhom. Išlo o ochranu tých živíc a ide o patent. Na začiatku, si práve zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie a práve preto aj bojoval s pánom P. na súde, aby mal celý patent, aby tam neexistoval žiadny spolumajiteľ, nakoniec toto úsilie neustálo a pán P. je do dnešného dňa spolumajiteľom tohto patentu. Žalobca nepožaduje dodatočné vyrovnanie, ale primeranú odmenu a táto primeraná odmena musí byť stanovená na základe kritérií uvedených v zákone. Všetky znalecké posudky sú v podstate irelevantné, lebo vychádzali z niečoho, čo ani nemali v riešení otázky úplne v úvode, že podľa čoho budú postupovať a nepostupovali podľa smernice. Znalec G. korigoval výpočty na základe smernice. Štyria znalci pochybili, keď postupovali podľa smernice, v žiadnom prípade takto postupovať nemali, mali postupovať podľa zákona. Znalec G. vypočítal čistý objem predaja, avšak napokon aplikoval nesprávne percento v dôsledku smernice. Treba striktno rozlišovať medzi zamestnancom, voči ktorému si zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie a medzi pôvodcom, voči ktorému si neuplatnil právo na riešenie, lebo zamestnávateľovi tento jeho prospech priniesol iba ten zamestnanec, voči ktorému to právo uplatnené bolo. Zdrojom prospechu bol iba T. a U.. Preto iba týmto dvom patrí právo na odmenu, spolumajiteľ patentu môže využívať patent, nemá voči zamestnávateľovi právo na odmenu, voči P. nebolo uplatnené právo na riešenie. Znalec A. zohľadňoval referenčné výrobky a niečo odpočítaval, lenže na predchádzajúcu výrobu sa nemôže prihliadať, lebo toto je patent, je to úplne niečo nové. Iné výskumy, ktoré boli predtým alebo potom, sú irelevantné, podstatné boli iba do tej miery akým spôsobom zamestnávateľ prispel na tento patent, ale to je presne napísané v dokumente, kde ho riešili, že akým spôsobom, v akom rozsahu žalobca prekročil svoje pracovné úlohy. Súd vec právne posúdil citujúc znenie § 11 ods.1,2,3,4,6,7 zák. č. 435/2001 Z. z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (patentový zákon) konštatoval, že nespornou skutočnosťou v prejednávanej príhode bolo, že 17.9.2003 žalobca spolu s O.. Dušanom U. a O.. H. P. podali prihlášku vynálezu „spôsob prípravy fenolformaldehdyvej živice“ s percentuálnym podielom na jeho vytvorení žalobca - 70 %, O.. C. U. - 10 % a O.. H. P. - 20 %. V čase vytvorenia vynálezu bol žalobca = pôvodca zamestnancom žalovaného a preto v prípade žalobcu ide o tzv. zamestnanecký vynález, lebo žalobca vytvoril vynález v rámci plnenia úloh z pracovného pomeru. V tomto prípade prešlo právo na riešenie zo žalobcu na žalovaného s poukazom na § 11 ods.1 PZ. Nespornou skutočnosťou bolo aj to, že žalovaný si uplatnil právo na riešenie a to voči žalobcovi a O.. U. - pôvodcom poukazujúc na § 11 ods.3 PZ. Vytvorením tzv. zamestnaneckého vynálezu žalobca ako pôvodca, ktorý vytvoril vynález informoval žalovaného ako zamestnávateľa o tejto skutočnosti, odovzdal mu všetky podklady potrebné na posúdenie vynálezu a žalovaný reagujúc na uvedené si uplatnil právo na riešenie obsiahnuté v PV 01/03. Nespornou skutočnosťou bolo aj to, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená dohoda o výške odmeny. Žalobca ako spolupôvodca, ktorý vytvoril podnikový vynález má voči zamestnávateľovi, t. j. žalovanému právo na primeranú odmenu. Podmienkou, aby pôvodca dostal primeranú odmenu nie je skutočné využitie vynálezu zamestnávateľom, ale vytvorenie riešenia (vynálezu). Právo na odmenu - jej výšky pôvodcovi Patentový zákon vymedzuje základnými kritériami. Žalovaný ako právnická osoba si môže upraviť práva a povinnosti vyplývajúce z podnikového vynálezu, t. j. kto vypočítava a akým spôsobom odmenu za riešenia a odmenu za prínos; spôsob riešenia a vyplácania odmeny pôvodcovi, resp. spolupôvodcom a aký je postup pri riešení sporu. Takúto vnútroorganizačnú normu

žalovaný v rokoch 2004 a 2005 mal. Zhrnúc vyššie uvedené uzavrel, že vznik práva na odmenu je viazaný len na uplatnení práva na patent zo strany zamestnávateľa. Základným zákonným faktorom pre určenie výšky odmeny na vytvorenie vynálezu je to, že sa musí jednať o odmenu primeranú. Pre výšku odmeny je podľa Patentového zákona rozhodujúci technický a hospodársky význam vynálezu a prínos dosiahnutý jeho využitím alebo iným uplatnením, pričom sa prihliada na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh od pôvodcu. V praxi to znamená, že okrem výpočtov dosiahnuteľného prínosu zamestnávateľa vzťahujúcemu sa k vynálezu, bude potrebné tak posúdiť, aký je materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu a ďalej stanoviť rozsah pracovných úloh pôvodcu. Materiálnym podielom zamestnávateľa sa pritom rozumie napr. poskytnutie priestorov, vybavenia a pod., bez ktorých by bol vynález nemysliteľný; ďalej finančné ohodnotenie, dostupnosť a nákladnosť prevádzky zariadenia, na ktorých zamestnanec vynález vyvíjal. Rozsah pracovných úloh pôvodcu spočíva v tom, v akej pracovnej pozícii bol pôvodca u zamestnávateľa zamestnaný po dobu vývoja vynálezu a čo bolo náplňou jeho práce, z čoho vyplýva, či vynález vyvinul v rámci pracovnej činnosti alebo nie. Pri určení výšky primeranej odmeny súd vzal za základ záver znaleckého (kontrolného) posudku vypracovaného O.. E. A. (znalecký posudok č. 1/2012) poukazujúc aj na to, že menovaný znalec v danej oblasti vykonáva 31 rokov znaleckú činnosť, v danej oblasti pôsobí od roku 1981, má s výpočtom odmien bohaté skúsenosti poukazujú aj na to, že znalecký posudok menovaného znalca považuje za objektívny, strany sporu nevzniesli také námietky, ktoré znalcom neboli zodpovedané. Zo záverov predmetného znaleckého posudku vyplynulo, že majiteľmi vynálezu, resp. už patentu pod č. 287841 pod názvom spôsob prípravy fenolformaldehydovej živice s dátumom prednosti 29.12.2003 a dátumom nadobudnutia účinku patentu 5.12.2011 je žalovaný a O.. H. P., pôvodcami patentu sú žalobca, O.. C. U. a O.. H. P.. Znalec potvrdil aj správnosť záverov znalca O.. C. G. (znalca, ktorý vypracoval v spore znalecký posudok č. 2/2010, s ktorým strany sporu sa nestotožnili), že žalobca má podiel na vytvorení vynálezu - patentu 70 %, O.. C. U. - 10 % a O.. H. P. - 20 %, pričom žalovaný 21.11.2003 si uplatnil voči žalobcovi a voči O.. C. U. právo na riešenie. Znalec poukázal na to, že keďže strany sporu neuzatvorili zmluvu, resp. dohodu o primeranej odmene, termín splatnosti odmeny za využitie vynálezu určil na deň uplatnenia práva žalovaného na predmetné riešenie, t. j. na 21.11.2003 a v danom prípade sa jedná len o splatnosť pohľadkovej odmeny určenej podľa bodu 5.5.1 Smernice GR žalovaného č. S-05/2003-OR. Znalec poukázal na to, že splátkovú ročnú odmenu z ročného využitia vynálezu je možné určiť až po ročnom využití a ocenení dosiahnutých prínosov z využitia sporného vynálezu a táto časť odmeny žalobcovi ako pôvodcovi nezávisí od okamihu uplatnenia práva na riešenie, ale od dátumu prvého využitia riešenia spĺňajúceho znaky vynálezu a dĺžky obdobia využitia - spravidla ročného. Poukázal na to, že pre ročnú splátkovú odmenu za využitie vynálezu sa musia rešpektovať najmä § 14 ods.2, § 29 zák. č. 435/2001 Z. z., z ktorých vyplýva, že najskorší možný termín začiatku využitia vynálezu je deň podania jeho prihlášky na ÚPV SR, t. j. v posudzovanom prípade pri patente č. 287841 je to 29.12.2003. Využívanie riešenia obsiahnutého v tomto patente pred uvedeným dňom sa pritom nepovažuje za jeho využívanie podľa § 14 cit. zák., ale len za využívanie obchodného tajomstva, t. j. know how žalovaného. Navyac nakoľko účinky patentu nastávajú až odo dňa oznámenia udelenia patentu vo vestníku, ktorý žalovanému vyplýval v dostatočnom časovom predstihu z korešpondencie z ÚPV SR k predmetnej veci, preto sa za deň splatnosti ročnej splátkovej odmeny považuje dátum 5.12.2011. Týmto znalec A. vylúčil záver znalca O.. C. G. a O.. O. S., a ktorý posledne menovaný vypracoval znalecký posudok pre žalobcu a ktorý znalecký posudok súdu doručil spolu so žalobou ako dôkaz. Znalec O.. A. k záverom obsiahnutým v znaleckom posudku č. 2/2006 vypracovaného O.. O. S. uviedol, že menovaný znalec určil odmenu pôvodcovi - žalobcovi vynásobením súčtu fakturovaných cien bez DPH za výrobky, na ktorých bolo uplatnené riešenie podľa vynálezu v rokoch 2004 a 2005 odhadnutým kusovým licenčným poplatkom i koeficientom stanovenia služobnej povinnosti žalobcu a jeho pôvodcovským podielom na vytvorení riešenia. Poukázal na to, že takáto metodika použitia licenčnej analógie je nepresná, má charakter iba znaleckého odhadu a používa sa najmä pri nedostatku údajov informačnej sústavy užívateľa vynálezu potrebných pre jej podrobnejšie určenie. Navyac je vhodná len pre oceňovanie hodnoty práv majiteľa patentu pri neuvažovaní nesúvisiacich oboch koeficientov pre žalobcu a nie odmeny pôvodcu zamestnávateľského vynálezu. Uviedol, že výpočet je metodicky nesprávny, nakoľko použitý koeficient podielu žalobcu ako spolupôvodcu riešenia sa zohľadňuje len pri určovaní podielu odmeny určenej z dosiahnutého prínosu riešenia a nie priamo z dosiahnutého prínosu riešenia, čo je podstatný rozdiel. Pôvodcovská odmena sa musí u zamestnávateľského vynálezu pre žalobcu určiť z dosiahnutého prínosu predmetného vynálezu podľa Smernice GR žalovaného č. S-05/2003-OR, čo rešpektované nebolo. Uviedol, že použitú metódu licenčnej analógie nemožno v posudzovanom prípade na výrobky žalovaného použiť, nakoľko spolujajiteľom patentu je O.. H. P.; v podkladoch nie je založený jeho

súhlas na takýto úkon poukazujúc na § 20 ods.3 zák. č. 435/2001 Z. z., podľa ktorého každý zo spolumajiteľov má právo využívať vynález, ktorý je predmetom patentu s výnimkou poskytnutia práva využívania vynálezu tretej osobe ak sa spolumajitelia nedohodnú inak. K znaleckému posudku č. 2/2010 vypracovaného znalcom O.. C. G. znalec O.. A. uviedol, že menovaný znalec vypočítal primeranú odmenu žalobcovi ako spolupôvodcovi z vyhodnotenia prínosov vyhodnotených žalovaným z výroby nových výrobkov Fenochem 46/418, Fenofem 508, Fenochem DMEA, Fenochem TEA a Fenochem SK vo forme neštandardnej úspory nákladov za tzv. krycí príspevok, tvorený rozdielom predajných tržieb za predaj uvedených výrobkov a nákladov na materiál a energiu v uvedenom období. Uviedol, že základnou metodickou chybou posudzovaného znaleckého posudku je, že znalec mal vyhodnotiť u žalovaného v spore len úsporu z výroby porovnávaných nových výrobkov s využitím patentu č. 287841 a pôvodného výrobku pri použití porovnateľných hodnôt vo výpočte a nie dosiahnutý hospodársky výsledok strediska 3230 Fenokol v roku 2004 a 2005 prepočítaný na výrobky s využitím patentu č. 287841. Znalec O.. A. v znaleckom posudku poukázal na to, že predmetom patentu č. 287841 je totiž iba návrh technického spôsobu a výroby nových výrobkov, nie návrh nového ekonomickejšieho fungovania strediska 3230 Fenokol, t. j. tento nezahŕňa celú jeho technickú, technologickú, organizačnú, ekonomickú a dodávateľsko - odberateľskú štruktúru, ktorá má vplyv na dosiahnutý hospodársky výsledok strediska 3230 Fenokol v roku 2004, 2005 a výrazne skresľuje význam oceňovaného patentu. Poukázal na to, že z posudzovaných podkladov vyplýva, že predmetný patent i súvisiace úlohy RVT boli u žalovaného po technickej stránke zamerané na zníženie úplných výrobných nákladov vyrábaného výrobku Fenochem 35 novými výrobkami s vyššími kvalitatívnymi parametrami a predĺženou dobou skladovateľnosti. Spoločne tieto technické parametre mali mať za úlohu i zvýšenie výroby a zisku, prípadne zníženie straty z ich výroby takýchto výrobkov u žalovaného. Uviedol, že nakoľko si znalec (O.. G.) nevyžiadal od žalovaného v rovnakej cenovej úrovni rozkalkulované náklady VOC pôvodného a nových výrobkov, nemohol ani použiť vhodnú metódu určenia prínosu, nakoľko táto je rôzna pri vyhodnocovaní výroby nového výrobku nahradzujúceho pôvodný s nižšími výrobnými nákladmi ako s vyššími výrobnými nákladmi v kumulácii so súčasne dosahovaným ziskom alebo stratou. Uviedol, že z uvedených dôvodov nie je možné potvrdiť výšku prínosov vyhodnotených znalcom O.. G. a je nutné uskutočniť ich opätovný výpočet. Znalec O.. A. pri výpočte primeranej odmeny vychádzal z podkladov poskytnutých mu žalovaným, pričom výšku pôvodcovskej odmeny stanovil (vypočítal) na sumu 83 eur so splatnosťou k 21.11.2003, odmena splátková za 1. rok využitia patentu č. 287841 (PP 1631-2003) bola určená vo výške 3756 eur, za 2. rok využitia vo výške 14 522 eur, spolu 18 278 eur so splatnosťou k 5.12.2011. Znalec ponechal na zväžení súdu aplikáciu bonusu vo výške 15 537 eur. Pri výpočte splátkovej odmeny znalec postupoval nasledovne: vypočítal základnú odmenu: $32\,500,- \text{Sk} + 4\,841\,400,- \text{Sk}$ (prínos z prvého roku využitia patentu) $\times 2,0\% = (32\,500 + 96\,828) = 129\,328,- \text{Sk}$; bonifikáciu $85\% : 129\,328,- \text{Sk} \times 85\% = 109\,929,- \text{Sk}$, spolu $239\,257,- \text{Sk}$. Z uvedenej odmeny žalobcovi prináleží podiel $87,5\%$, t.j. základná odmena: $129\,328,- \text{Sk} \times 87,5\% = 113\,162,- \text{Sk}$, t.j. $3\,756 \text{ Eur}$; bonifikácia: $109.929,- \text{Sk} \times 87,5\% = 96\,188,- \text{Sk}$, t.j. 3.193 Eur , spolu $209.350,- \text{Sk}$, t.j. $6\,949 \text{ eur}$. Splátkovú odmenu za 2. rok využitia patentu znalec vypočítal nasledovne: $32\,500,- \text{Sk}$ (základná odmena) $+ 25\,872\,960,- \text{Sk}$ (prínos z druhého roku využitia patentu) $\times 2,0\% = (32\,500 + 517\,459) = 549\,959,- \text{Sk}$. Nakoľko maximálna odmena podľa Smernice GR žalovaného č. S-05/2003- OR činí $500\,000,- \text{Sk}$, znalec upravil základnú odmenu na uvedenú výšku; bonifikáciu $85\% : 500\,000,- \text{Sk} \times 85\% = 425\,000,- \text{Sk}$, spolu $925\,000,- \text{Sk}$. Z uvedenej odmeny žalobcovi prináleží podiel $87,5\%$, t.j. základná odmena: $500\,000,- \text{Sk} \times 87,5\% = 437\,500,- \text{Sk}$, t.j. $14\,522 \text{ eur}$; bonifikácia: $425\,000,- \text{Sk} \times 87,5\% = 371\,875,- \text{Sk}$, t.j. $12\,344 \text{ eur}$, spolu $809\,375,- \text{Sk}$, t.j. $26\,866 \text{ eur}$. Znalec O.. A. pri výpočte primeranej odmeny vychádzal z určenia prínosu z prvého a z druhého roku využitia patentu č. 287841 z podkladov predložených žalovaným, znalec pri určení odmeny pôvodcom za využitie zamestnávateľského patentu sa riadil Smernicou generálneho riaditeľa žalovaného č. S-05/2003 Z.z., ktorou sa riadil aj znalec O.. G.. Znalec O.. A. tak vypočítal odmenu pohntkovú (bod 5.5.5 Smernice) a pri výpočte pohntkovej odmeny O.. A. použil rovnakú metódu výpočtu ako O.. C. G. a vychádzal z priemernej hodnoty - z rozsahu uvedenej v Smernici generálneho riaditeľa žalovaného č. S-05/2003-OR z 24.3.2003 s názvom „Organizácia a riadenie vynálezcovstva a zlepšovateľstva, t. j. vo výške $4\,500,- \text{Sk}$ (v Smernici od $4\,000,- \text{Sk}$ - $5\,000,- \text{Sk}$) a z tejto sumy žalobcovi patrí čiastka 83 eur ($4\,500,- \text{Sk} \times 70\%$) (pôvodcovský podiel) $\times 79\%$ (prekročenie pracovných povinností) = $2\,489,- \text{Sk}$, pričom táto odmena bola splatná 21.11.2003 s poukazom na vyššie uvedené splatnosti odmien. Znalec O.. A. poukázal na tú skutočnosť, že O.. H. P. je 20% spolumajiteľom vynálezu (patentu), na menovaného sa nevzťahuje postup určenia pôvodcovskej odmeny za využívanie zamestnávateľského vynálezu a z toho dôvodu sa podiel splátkovej odmeny ostatným pôvodcom (žalobcovi a O.. U., voči ktorým žalovaný uplatnil právo na riešenie) zmenil a to voči žalobcovi na $87,5\%$ a voči O.. C. U. na $12,5\%$ ($100\% : 80\% \times 70\%$;

(100 % : 80 % x 10 %). Znalec určil splátkovú odmenu za prvý rok využitia odo dňa 29.12.2003 do 28.12.2004, pričom prínos činil sumu 4 841 400,- Sk. Ďalej splátková odmena vychádza z prílohy č. 4 Smernice generálneho riaditeľa žalovaného č. S-05/2003-OR zo 24.3.2003 a z bonifikácie za dosiahnutie zvýšených ekonomických prínosov podložených ziskom podľa bodu 5.5.8 citovanej Smernice, t. j. 85 %. Splátková odmena z prvého roku využitia činí sumu 3 756 eur a splátková odmena z druhého roku využitia patentu odo dňa 29.12.2004 do 28.12.2005 činí sumu 14 522 eur. Splatnosť odmeny znalec určil na deň 5.12.2011. Celkom pôvodcovská odmena žalobcu z využitia predmetného vynálezu (patentu) činí sumu 18 278 eur. O.. A. ponechal na zváženie a rozhodnutie súdu aplikáciu bonusu podľa bodu 5.5.8 Smernice generálneho riaditeľa žalovaného č. S-05/2003-OR poukazujúc na to, že jedná sa o technický a ekonomický význačný vynález. Výšku bonusu znalec vypočítal celkovo na sumu 15 537 eur; v prípade prvého roku využitia bonus činil 3.193 Eur, v prípade za druhý rok využitia 12 344 eur. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku O.. A., považujúc ho za znalecký posudok vypracovaný odborníkom vyčerpávajúcim spôsobom a ktorý odpovedal komplexne a odborne na otázky mu kladené súdom a ktoré otázky boli stranám sporu známe, určil primeranú odmenu žalobcovi ako spolupôvodcovi vynálezu podľa výpočtov učených menovaným znalcom. Nepristúpil k aplikácii bonusu podľa bodu 5.5.8 Smernice GR žalovaného č. S-05/2003-OR a v tomto smere sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že priznanie bonusu je fakultatívnym nárokom a priznanie bonusu podľa citovanej Smernice je v právomoci žalovaného. Keďže považoval kontrolný znalecký posudok vypracovaný O.. A. za vypracovaný na vysokej odbornej úrovni a jedná sa o otázku v spore, na zodpovedanie ktorej sa vyžadujú odborné znalosti, návrh žalobcu na nariadenie ďalšieho (v poradí tretieho) znaleckého dokazovania zamietol a zamietol aj návrh žalobcu na vypočutie ním navrhovaného svedka O.. P., ktorého navrhol vypočuť žalobca ako autora Smernice GR žalovaného, považujúc vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné vzhľadom na to, čo vyšlo počas konania najavo. K námietke žalobcu ohľadom nemožnosti použitia Smernice generálneho riaditeľa žalovaného č. S-05/2003-OR uviedol, že práve pre takéto prípady, ako je prípad žalobcu, u žalovaného bol vydaný interný predpis - Smernica, ktorá stanovovala právomoci a zodpovednosti na základe Patentového zákona s cieľom zabezpečiť riadenie činnosti v oblasti vynálezov a zlepšovacích návrhov a vytvoril právnu úpravu pre zabezpečenie riadenia v oblasti vynálezov a zlepšovacích návrhov a zabezpečiť trvalé zlepšovanie vo všetkých činnostiach, pričom táto Smernica bola záväzná pre všetkých zamestnancov žalovaného a slúžila k správne uplatňovaniu právnych noriem v danej oblasti všetkými zamestnancami spoločnosti. Táto Smernica bližšie upravovala, resp. aj definovala, čo treba rozumieť pod pojmom zamestnanecký vynález, resp. vynález spoločnosti, upravovala postup pri uplatnení si práva na riešenie, upravovala postup pre odmeňovanie, postup pri posudzovaní pracovných úloh pôvodcu alebo zlepšovateľa, upravovala vyhodnocovanie prínosov. Je toho názoru, že ak by takýto interný predpis u žalovaného vôbec nebol, bola by daná absolútna svojvôľa pri určovaní výšky primeranej odmeny voči jednotlivým zamestnancom, ktorí vytvorili vynález a voči ktorým si zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie, t. j. voči pôvodcom. Svojvôľa pri určení primeranej odmeny sa tiež nepripúšťa v súdnom konaní a správne znalci (O.. A., O.. G.) vo svojich znaleckých posudkoch a pri svojich výpočtoch aplikovali predmetnú Smernicu pre výpočet primeranej odmeny. Námietky žalobcu v tomto smere neobstoja, sú irelevantné až zavádzajúce. Zhodnotiac vykonané dokazovanie, berúc do úvahy nesporné tvrdenia strán sporu, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná do zaplatenia sumy 18 361 eur (83 + 18 278). V prevyšujúcej časti žaloba žalobcu dôvodná nie je s poukazom na vyššie uvedené právne zhrnutie. Ďalej citoval znenie § 517 ods.1,2 O. z., § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. v znení do 31.1.2013, a uviedol, že veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania od dlžníka, pokiaľ je dlžník v omeškani so splnením peňažného záväzku (§ 517 Občianskeho zákonníka). Začiatok omeškania sa odvíja od splatnosti dlhu. Splatnosť primeranej odmeny - pohnutkovej a splátkovej bližšie logicky vysvetlil znalec O.. A. v znaleckom posudku. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku sa stotožnil so splatnosťou primeranej odmeny tak, ako splatnosť určil menovaný znalec, t.j. splatnosť pohnutkovej odmeny v sume 83 eur bola 21.11.2003 a splatnosť splátkovej odmeny 18 278 eur 5.12.2011. Žalobca v žalobe žiadala priznať príslušenstvo - úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 134 397,19 eur od 25.7.2006, pričom svoj nárok právne neodôvodnil. Poukazujúc na § 216 ods.1 CSP, podľa ktorého súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu, priznal žalobcovi ním žiadanú výšku úroku z omeškania, ktorá je v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení do 31.1.2013, resp. je ním uplatňovaná v nižšej výške na akú má nárok, s tým, že do omeškania so sumou 83 eur sa žalovaný dostal od 22.11.2003, avšak vzhľadom na to, že žalobca žiadal úroky z omeškania od 25.7.2006, súd priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 83 eur od 25.7.2006 do zaplatenia. So sumou 18 278 eur sa žalovaný dostal do omeškania od 6.12.2011, výška úroku z omeškania k prvému dňu omeškania predstavovala 9,25 %, avšak vzhľadom na to, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania vo výške 8 % ročne, priznal žalobcovi ním žiadanú výšku úrokov zo sumy 18 278 eur od 6.12.2011 do

zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods.1, § 255 ods.1, § 257 CSP, ich znenie citoval a konštatoval, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 134 397,20 eur a súd mu priznal sumu 18 361,- eura. Žalobca tak bol v konaní úspešný len, percentuálne vyjadrenej, na 13,66 % a neúspešný v pomere 86,34 %. Z uvedeného dôvodu vznikol žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72,68 % (86,34 % - 13,66 %). S poukazom na § 257 CSP, a výnimočne náhradu rov konania stranám sporu, resp. žalovanému nepriznal. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods.1). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: - dôvody hodné osobitného zreteľa, - výnimočné okolnosti. Použitie § 257 CSP je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdom. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu sporu, ktorý by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu a existencia výnimočnosti daného prípadu. Je potrebné prihliadnuť najmä na okolnosti, či strana sporu, ktorej sa priznáva náhrada trov konania uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktoré jej patrili. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie strán sporu. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu práva, k uplatneniu nároku a prihliadať i na postoj strán v konaní. V posudzovanej veci má za to, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd výnimočne nepriznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania. V prejednávacom prípade by pre žalobcu - v spore neúspešnej strane platenie trov konania, podľa názoru súdu, znamenalo zaťažujúci zásah do jeho majetkovej (finančnej) sféry, toto by sa v neprimeranej miere dotklo žalobcu, došlo by k jeho existenčnému ohrozeniu. Naopak žalovaný je právnickou osobou a jedná sa o veľkú akciovú spoločnosť s vysokými príjmami a nepriznanie trov konania sa ho nedotkne v žiadnej sfére (finančnej, majetkovej, sociálnej). Ďalej citoval znenie § 470 ods.1,2 veta prvá CSP, čl. 4 ods.1,2 CSP, a uviedol, že článok 4 základných zásad CSP obsahuje analógiu legis a analógiu iuris, ktorá umožňuje sudcovi použiť ustanovenia svojím obsahom a účelom natoľko podobné, že je podľa neho žiaduce posúdiť aj právne veci, ktoré do hypotézy právnej normy výslovne poňaté neboli. V konaní vznikli trovy štátu, spočívajúce v časti znalečného, vyplateného z finančných prostriedkov štátu v zmysle uznesení sp. zn. 17C/120/2006 - 380 zo dňa 14.7.2010, 9Co/113/2012 - 734 zo dňa 25.2.2013, 17C/120/2006 - 850 z 21.3.2016 a 205/2015-53 z 27.9.2016 a v časti vyplatenia svedočného v zmysle uznesenia sp. zn. 17C/20120/2006 - 220 z 20.5.2005. V novej úprave Civilného sporového poriadku, účinnnej od 1.7.2016 absentuje osobitné ustanovenie, ktoré by upravovalo náhradu trov, ktoré platil štát. Súd preto pri rozhodovaní vychádzal z čl. 4 ods.1 CSP. Predmetnú otázku najbližšie čo do obsahu a účelu upravuje § 255 CSP event. § 256 ods.1 CSP, podľa ktorého nielen účastníci konania, ale aj štát má právo na náhradu trov, ktoré platil, v závislosti od výsledkov konania. Súd zastáva názor, že nie je vylúčená ani aplikácia § 257 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené, povinnosť platiť štátu trovy, vznikla žalobcovi ako strane v spore neúspešnej. Žalobcovi bolo uznesením Okresného súdu Košice I zo 14.3.2007 sp. zn. 17C/120/2006- 63 priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto túto povinnosť žalobca nemá a uzavrel, že štátu takto vzniknuté trovy konania nepriznal a rozhodol tak s poukazom na čl. 4 ods.1 CSP v spojení s § 257 CSP.

3. Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalobca i žalovaný.

4. Žalovaný podal odvolanie (č.l. 960-962) v tomto rozsahu: Proti I. výroku v časti, v ktorej mu súd uložil povinnosť zaplatiť istinu, nad žalobcovi priznanú sumu 11 618 €, teda odvolanie smeruje proti výške časti priznanej istiny 6 743 €. Súčasne podal odvolanie aj proti povinnosti zaplatiť úrok z omeškania z celej istiny. Proti III. výroku v časti, v ktorej žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania. Odvolanie podal v napadnutých častiach I. a III. výroku z dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo odôvodnil nasledovne: Žalobou si žalobca uplatnil peňažný nárok, ktorý iba na jej jedinom mieste (čl. VI žaloby) označil ako „právo na primeranú odmenu“, a to z dôvodu, že žalovaný ako zamestnávateľ si uplatnil voči žalobcovi ako zamestnancovi a spolupôvodcovi vynálezu právo na jeho podiel riešenia v rozsahu 70%.

Súd uplatnený nárok posúdil v zmysle podnikovej smernice žalovaného platnej v dotknutom období, s čím sa plne stotožňuje, nakoľko takéto posúdenie zodpovedá ustálenej súdnej praxi, ako aj doterajším právoplatným rozhodnutiam Okresného súdu Košice I a Krajského súdu v Košiciach vo veciach odmiern za zamestnanecké vynálezy u neho, pričom na dotknuté rozsudky sme v priebehu konania opakovane poukazovali. Titul uplatneného nároku („právo na primeranú odmenu“) uvádza v bode 1) zámerne, nakoľko žalobcovi bola priznaná tiež pohnútková odmena vo výške 83 €, ktorej nárok si neuplatnil v konaní a ktorá je odmenou odlišnou od primeranej odmeny. Pohnútková odmena je upravená v bodoch 5.5.1 až 5.5.3 smernice, pričom, podľa jeho názoru, tento nárok bol súdom žalobcovi priznaný nad procesnoprávny rámec jeho dispozičného postupu - žaloby. Žalobca je spoluriešiteľom a spolupôvodcom dotknutého zamestnaneckého vynálezu v rozsahu 70%, a to v zmysle vzájomnej dohody všetkých troch spolupôvodcov (., P., U.). Už v žalobe však žalobca tvrdil, že pomer na vytvorení vynálezu sa následne u pôvodcov zmenil z dôvodu, že O.. P. P. nebol zamestnancom žalovaného a teda žalovaný ako zamestnávateľ si uplatnil právo na riešenie len voči O.. S. T. a voči O.. D. U.. Z tejto skutočnosti žalobca vyvodil záver, že jeho podiel na riešení vynálezu je vyšší ako 70%, a to konkrétne 87,50%. Súd v tejto časti uplatneného nároku v podiele 87,50% žalobe vyhovel, pričom vychádzal pri svojom rozhodnutí zo znaleckého posudku O.. A.. On je však toho názoru, podiel spolupôvodcov na riešení zamestnaneckého vynálezu je otázkou právnou, ktorú by súdny znalec nemal posudzovať. Je presvedčený, že táto otázka (rozsah spolupôvodcovstva) je v zákone č. 435/2001 Z.z. dostatočne upravená. Podľa jeho § 10 ods.3 spolupôvodcovia majú právo na riešenie v rozsahu v akom sa podieľali na vytvorení vynálezu. Zákon tak neprípúšťa zmenu akýchkoľvek podielov, okrem dohody spolupôvodcov alebo rozhodnutia súdu. Voči žalobcovi si on uplatnil právo na riešenie vynálezu v rozsahu 70%, teda v súlade s dohodou spolupôvodcov (O.. T. 70%, O.. P. 20%, O.. U. 10%). Zastáva názor, že v nadväznosti na rozsah práva na riešenie majú spolupôvodcovia právo v totožnom rozsahu na primeranú odmenu, ak sa voči ním uplatnilo právo na riešenie (§ 11 ods.5 zák. č. 435/2001 Z.z.). Uvedený stav, resp. podiely spolupôvodcov pri riešení dotknutého vynálezu, bol už judikovaný právoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 27Cb/204/2007 - 69, z 26.11.2008, ktorý predložil súdu. Spolupôvodcovi O.. D. U. súd priznal primeranú odmenu vo výške 50 000 Sk, t.j. 10% z maximálnej výšky primeranej odmeny - prílohy č. 4 jeho podnikovej smernice. Zopakoval, že O.. D. U. bol spolupôvodcom vynálezu v rozsahu 10%, a teda si nikdy neuplatnil voči zamestnávateľovi (žalovanému) vyšší percentuálny rozsah primeranej odmeny. V zmysle aktuálnej novely zák. č. 435/2001 Z.z., došlo k odstráneniu akejkoľvek nejasnosti vo výške primeranej odmeny u spolupôvodcov: „Spolupôvodcovia majú právo na primeranú odmenu podľa ods.6 a právo na dodatočné vyrovnanie podľa ods.7 v rozsahu, v akom sa podieľali na vytvorení zamestnaneckého vynálezu.“ (§11 ods. 9 zák. č. /2017 Z.z., ktorým sa mení Patentový zákon, novela zo dňa 2017- zákon bol podpísaný prezidentom SR 27.9.2017, avšak ku dňu spracovania podania ešte nebol vyhlásený v Z.z.). Táto okolnosť, ktorá sa viaže na zhodu percentuálnej výšky primeranej odmeny na rozsah podielu na vytvorení zamestnaneckého vynálezu, je logická a spravodlivá v nadväznosti na právo každého zo spolumajiteľov využívať vynález, ktorý je predmetom patentu (§ 20 ods.3 zák. č. 435/2001 Z.z. pred aj po ostatnej novele). Dovolil si tvrdiť, že pre spolupôvodcovstvo je najbližším civilnoprávnym inštitútom spoluvlastníctvo, pre ktoré platia jasné pravidlá pri nadobúdaní podielov. Považuje za vylúčené, aby podiel ostatných spolupôvodcov na riešení zamestnaneckého vynálezu „narástol“ iba preto, že jeden zo spolupôvodcov sa stal spolumajiteľom patentu. Smernica generálneho riaditeľa S-05/2003-OR, ktorá platila u žalovaného v dobe prijatia práva na (spolu)riešenie žalovaného upravovala vo svojej prílohe č. 4 maximálnu výšku primeranej odmeny za zamestnanecký vynález v sume 500 000 Sk/16 597€. Súd napriek tomu, že svoje rozhodnutie oprel o podnikovú smernicu, vychádzal z nesprávneho záveru kontrolného znalca, jednak čo do percentuálneho rozsahu odmeny (87,50%), ale predovšetkým čo do maximálne stanovenej výšky primeranej odmeny. Vo svojom písomnom podaní, doručenom súdu 5.5.2017 a označenom ako Záverečný návrh žalovaného, na str. 4 textu vyčíslil, že maximálna výška primeranej odmeny žalobcu môže byť 70% zo sumy 500 000 Sk, teda najviac 350 000 Sk, resp. 11 618 € za obdobie rokov 2004 - 2005. Dovolil si zdôrazniť, že primeraná odmena je odmenou jedinou resp. jednorázovou za konkrétny vynález, a teda nie za opakujúce sa 2-ročné obdobia a rovnako nie pre každého spolupôvodcu zvlášť. Preto v prípade, ak sa jednorázová odmena preukáže ako nedostatočná, potom prichádza do úvahy dodatočné vyrovnanie. Pripomenul, že totožný žalobca si uplatňuje voči totožnému žalovanému z totožného vynálezu aj ďalšiu odmenu v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 31 CbPv/3/2008. V žalobe uvádza, že za obdobie rokov 2006 - 2007. Rovnako ďalší spolupôvodca O.. D. U. si uplatňuje ďalšiu odmenu (dodatočné vyrovnanie) v konaní na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 29CbPv/2/2009, za využívanie totožného vynálezu žalovaným. Súd ho zaviazal k úhrade úroku z omeškania ročne z plnej sumy istiny údajnej primeranej odmeny (ktorej výšku spochybnuje z dôvodu prekročenia jej maximálnej výšky podľa

podnikovej smernice). Tento základ pre určenie výpočtu úroku z omeškania nepovažuje za správny. Už v samotnej žalobe žalobca konštatoval (str. 3 zhora), že mu z jeho strany bola ponúknutá odmena 94 108 Sk/3 123,81 €. Keďže žalobca odmietol prijať toto plnenie, tvrdí, že v rozsahu sumy 3 123,81 € sa nemohol dostať do omeškania so svojim plnením. Na túto skutočnosť poukazoval aj v priebehu konania (napr. písomné podanie doručené súdu 5.5.2017). Zastáva tak názor, že v omeškaní je iba s plnením primeranej odmeny vo výške 8 494,19€ (ako rozdiel primeranej odmeny vo výške 11 618 € a ponúknutej sumy 3 123,81€). Svojim v poradí III. výrokom rozsudku mu nebola priznaná náhrada trov konania, hoci v ňom boli úspešní v rozsahu viac ako 72%. Súd toto svoje rozhodnutie oprel o § 257 CSP. Súd je toho názoru, že na strane žalobcu existuje dôvod osobitného zreteľa, ktorým by mohlo byť existenčné ohrozenie žalobcu. Zároveň súd vníma žalovaného ako veľkú akciovú spoločnosť. Z verejne prístupného portálu predložil účtovnú závierku žalovaného za rok 2016, keď v ňom vykázal stratu 2 347 331 €. Je vhodné tiež spomenúť, že on mal mnohoročné náklady za poskytovanie právnej služby v súdnom konaní, pričom od počiatku považoval žalobu za výrazne šikanóznou. Dôkaz: účtovná závierka zostavená k 31.12.2016 spoločnosti Chemko a.s. Slovakia, str. 12) Domnieva sa, že predmetná argumentácia (existenčné ohrozenie žalobcu na jednej strane a súčasne žalovaný hodnotený ako veľká akciová spoločnosť) nie je dôvodná a nemá oporu v § 257 CSP. Nepriznanie náhrady trov konania žalovanému titulom údajnej finančnej, majetkovej a sociálnej imunity by nemala obstať, nakoľko procesný predpis uvedený dôvod nepozná. Treba tiež pripomenúť, že žalobca nikdy nepožiadaval o bezplatné právne zastupovanie zo sociálnych dôvodov, ale v konaní sa postupne vystriedali 2 advokátske kancelárie. V otázke sociálneho ohrozenia žalobcu v prípade priznania náhrady trov konania je vhodné uviesť, že ten je dlhodobo vlastníkom rozsiahlejšieho nehnuteľného majetku, ktorý okrem iného prenajíma. Nehnuteľný majetok, ktorý žalobca vlastní v celosti alebo vo väčších, či menších spoluvlastníckych podieloch, má významnú výmeru a je zapísaný na celkovo 21 listoch vlastníctva v k.ú. W.. Dôkaz: listy vlastníctva č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, všetky k. ú. W.. Súd pri svojej úvahe však neskúmal konkrétne okolnosti, či sú dané dôvody osobitného zreteľa tým viac, že mu priznal peňažné plnenie, ktoré spolu s úrokom z omeškania predstavuje sumu približne 30 000 €. Úvaha súdu je všeobecná a nekonkrétna. Neodvoláva sa na žiadne vlastné zistenia alebo tvrdenia, či dôkazy žalobcu (ne)predkladané v čase rozhodovania vo veci samej. Je totiž presvedčený, že žalobca prinajmenšom z prenájmu poľnohospodárskej a lesnej pôdy má zabezpečený stabilný príjem. V konaní sa žalobca správal pri uplatňovaní svojho nároku nekontrolovane až maximalisticky. Neuznával žiadnu argumentáciu, pričom nerešpektoval nielen závery znaleckých posudkov, ale ani odbornosť samotných znalcov. To vyústilo k jeho návrhu na ďalšie znalecké dokazovanie. Prítom on preukazoval, že aj v inom „jeho“ konaní na tunajšom súde (27CbPv/2/2008) proti totožnému žalovanému vyslovil súdny znalec O. U. potrebu zohľadniť podnikovú smernicu a vytkol O. Š. T., že jeho vynález nesie znaky vylepšenia existujúcich výrobkov, a nie novosť už žalovaným v minulosti produkovaných výrobkov. Výskum fenolických živíc prebieha u žalovaného od roku 1993 a podieľali sa na ňom desiatky zamestnancov. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 11 618 €, ako aj úrok z omeškania 8% ročne od 6.12.2011 do zaplatenia zo sumy 8 494,19€. III. Žalovanému súd priznáva náhradu trov konania v rozsahu 72,68%. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca v svojom odvolaní (č. I. 1017-1033) uviedol, že z výroku rozsudku vyplýva, že súd zamietol žalobu v časti istiny 116 036,20 eur a v časti úrokov z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 134 314,20 eur od 25.7.2006 do 6.12.2011 a zo sumy 116 036,20 eur od 6.12.2011 do zaplatenia. Zároveň napadol rozsudok aj v časti rozhodnutia o trovách konania, ktoré navrhol žalobcovi priznať v celom rozsahu a to tak pokiaľ ide o trovy prvostupňového konania ako aj trovy odvolacieho konania. Odvolanie podal z dôvodov, že: súd nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pred uvedením samotnej právnej argumentácie si dovoľil uviesť, že deň vydania rozsudku napádaného týmto odvolaním je čiernym dňom pre slovenských vynálezcov a predstavuje úplné nepochopenie, resp. degradovanie miesta vynálezcov v spoločnosti ako tých, ktorí svojím tvorivým myslením a schopnosťou prinášať celosvetovo nové riešenia, posúvajú túto spoločnosť dopredu, a ako tých, ktorí si zasluhujú náš obdiv, úctu a samozrejme tiež primerané ocenenie výsledkov ich tvorivej práce. Vo svete sa zamestnávateľia usilujú ľudí s tvorivými schopnosťami u seba udržať a čo najlepšie využiť ich potenciál, vytvárajú im kvalitné podmienky pre prácu, za prácu ich vysoko nadpriemerne odmeňujú a samozrejme sa s nimi delia o prínos, ktorý zamestnávateľ na základe vynálezu zamestnanca dosiahne. Niektorí

zamestnávateľa však tieto hodnoty nezdieľajú a odmietajú sa podeliť so zamestnancom o úspechy a prínos dosiahnutý na základe vynálezu a všetok prínos z vynálezu si chcú ponechať pre seba. Za tým účelom vynález a jeho význam verejne degradujú (hoci aj naďalej platia nemalé udržiavacie poplatky v záujme zachovania patentu) a prínos z vynálezu umelo presúvajú na iné svoje spoločnosti. Práve pre takéto prípady je v zák. č. 435/2001 Z.z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (patentový zákon) zakotvené právo pôvodcu vynálezu na primeranú odmenu, ktorému zodpovedá povinnosť zamestnávateľa podeliť sa o prínos z vynálezu so zamestnancom, ktorý pre zamestnávateľa vynález vytvoril. Toto právo však nevzniká automaticky, ale až vtedy, keď si zamestnávateľ právo na riešenie u zamestnanca uplatní. Zamestnávateľ sa môže v zákonnej lehote rozhodnúť, či patent chce alebo nechce. Musí si však uvedomiť, že za vynález sa platí. Vyjadrením povinnosti zamestnávateľa podeliť sa o prínos z vynálezu so zamestnancom, ktorý vynález vymyslel, je spôsob určenia výšky odmeny pre pôvodcu a jej neoddeliteľnosť od prínosu, resp. jej závislosť na prínose. Práve preto je možné nielen dohodnúť, ale tiež súdom určenú odmenu cestou dodatočného vyrovnania korigovať, ak sa neskôr ukáže, že dohodnutá, alebo súdom určená odmena je neprimeraná prínosu. Vyjadrením vyššej miery ochrany primeranej odmeny pre pôvodcu vynálezu je, že sa prihliada na dosiahnuteľný prínos (t.j. prínos, ktorý mohol byť dosiahnutý, ale zamestnávateľ ho z dôvodov na jeho strane nedosiahol, hoci mohol) a nie len na skutočne dosiahnutý prínos. Je tomu tak preto, aby bolo právo pôvodcu vynálezu zachované aj v prípade, ak zamestnávateľ vedome vynález nevyužíva a právo na riešenie si uplatnil len z dôvodu, aby ho nemohla využiť prípadná konkurencia, prípadne aby bolo zachované tiež v prípade, ak zamestnávateľ úmyselne presúva prínos z vynálezu na iné svoje spoločnosti (dôvodom nemusí byť len snaha zamestnávateľa znížiť prínos z dôvodu zníženia odmeny pre pôvodcu, dôvody môžu byť tiež strategické - bežne sa v záujme ochrany výrobných prostriedkov vytvárajú výrobné spoločnosti, ktoré produkty vyrábajú a obchodné spoločnosti, ktoré dané výrobky umiestňujú na trh). Je evidentné, že účelom právnej úpravy obsiahnutej v § 11 a nasl. patentového zákona je chrániť právo na vynálezcov na primeranú odmenu! Avšak aj medzi právnikmi sú veľmi „tvoriví ľudia“ (v tomto prípade žiaľ), ktorí svojou „tvorivosťou“ pri výklade a aplikácii právnych noriem dokážu úplne zmeniť ich účel a účel ochrany práv vynálezcu (resp. pôvodcu vynálezu) tvorivo pretvoriť na účel ochrany záujmov zamestnávateľa. V právnickej praxi sa výsledok takejto „tvorivej činnosti“ nenazýva vynález, ale „iný právny názor“, za ktorý sa dá žiaľ jednoducho a beztriestne skryť aj názor, ktorý je v príkrom rozpore s účelom, ktorý právna norma sleduje. V ďalšom reagoval na jednotlivé body odôvodnenia rozsudku (nie na úplne všetky) a následne svoju argumentáciu zhrnul. Je preto možné, že niektoré argumenty zopakuje, avšak považuje to za potrebné. K bodu 1.: On netvrdil, že sa zmenil vzájomný podiel spolupôvodcov na riešení, ktorý vždy zostane 70 (O.. T.) : 20 (O.. P.) : 10 (O.. U.). Tvrdil, že jeho podiel na odmene pre pôvodcov za uplatnenie práva na riešenie nie je iba 70% ale 87,5%, pretože žalovaný si právo na riešenie uplatnil iba voči nemu a spolupôvodcovi U., a teda len títo dvaja spolupôvodcovia zabezpečili žalovanému prínos a majú nárok na odmenu za uplatnenie práva na riešenie. Je možné, že to súd aj vďaka početným zavádzajúcim vyjadreniam žalovaného nesprávne chápal, avšak v priebehu konania to on súdu opakovane vysvetľoval a napokon jeho percentuálny podiel na odmene vo výške 87,5% potvrdil aj znalec O.. A.. Pokiaľ ide o jeho nesúhlas s uzavretím predloženej Zmluvy o prijatí ponuky a odmeny za vynález, súd v odôvodnení neuviedol, že on nesúhlasil s jej uzavretím nielen kvôli výške odmeny, ale tiež kvôli tomu, že predložený návrh zmluvy nezodpovedal vzorovej zmluve podľa Smernice generálneho riaditeľa CHEMZA, a.s. Strážske S-05/2003-C)R (ďalej len „Smernica“), a že návrh zmluvy obsahoval jeho povinnosť stiahnuť späť žalobu v konaní vedenom na Krajskom súde Košice pod sp. zn. 2Cbs/4/2004, ktorého on vôbec nie je účastníkom (išlo o spor medzi žalovaným a spolupôvodcom Ing. P. o určenie právneho vzťahu k vynálezu, o zaplatenie 831 800,- Sk s prísl.), a teda on takú povinnosť splniť nemohol. Súd v odôvodnení nespomenul ani závažnú okolnosť, ktorou je vnímanie záväznosti smernice žalovaným. Žalovaný v čase uzavierania Zmluvy o prijatí ponuky a odmeny za vynález považoval Smernicu za nezáväznú. V tejto súvislosti predložil súdu list (odpoveď) žalovaného, v ktorom sa žalovaný vyjadril, že Smernica nie je záväzná a on sa môže obrátiť na súd. Rovnako Smernicu žalovaný považoval za nezáväznú v pracovnoprávnom spore s nim o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (na Okresnom súde Michalovce vedený pod sp. zn. 11C 87/06, a na Krajskom súde v Košiciach vedený pod sp. zn. 5Co/6/2008), v ktorom bol žalovaný úspešný. V predmetnom pracovnoprávnom spore Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd v konaní konštatoval, že „Medzi všeobecne záväzné právne predpisy nepatria smernice a ani smernica vydaná pod č. S-05/2003-QR (bod 5.7.10 morálno-spoločenské ocenenie pôvodcov VaD, Úvz a zlepšovateľov) nie je záväzným právnym predpisom a je len praktickou úpravou, ktorá platí dovnútra spoločnosti Chemza a.s. Strážske. Keďže výpoveď daná žalobcovi podľa § 63 ods.1 písm. b) Zák. práce o rozviazaní pracovného pomeru a o jeho nadbytočnosti

je zákonná a má všetky náležitosti, správne rozhodol súd prvého stupňa, keď žalobu zamietol. Smernica generálneho riaditeľa S-05/2003-QR z 9.4.2003 nemôže poskytovať a zabezpečovať zvýšenú ochranu zamestnancom než Zákonník práce vydaný zák. č. 311/2001 Z.z., lebo aplikácia § 63 ods.1 písm. b) Zák. práce, by potom nebola efektívna a použiteľná a poskytovanie nadštandardnej ochrany by bolo v rozpore so zák. práce". (pozn. v spore išlo o to, že ustanovenia Smernice garantovali pôvodcovi vynálezu pracovné miesto a chránili ho pred výpoveďou zo strany zamestnávateľa. Tieto ustanovenia zamestnávateľ nerešpektoval a žalobcu prepustil, čo žalobca napadol, avšak bol neúspešný). Na toto vnímanie Smernice ako nezáväzného aktu tak zo strany žalovaného ako aj Krajského súdu v Košiciach opakovane súd upozorňoval a súdu predložil tiež rozhodnutie Ústavného súdu SR, v ktorom namietal porušenie svojich práv, v ktorom je rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach citované (vrátane vyššie citovanej časti). Nie je potom zrejmé, prečo Smernica, ktorá nemôže zamestnancovi oproti zákonu rozšíriť jeho práva, mu ich mohla naopak zúžiť, keď navyše pri rozširovaní práv zamestnanca zamestnávateľ obmedzuje svojim slobodným rozhodnutím sám seba a pri zužovaní práv zamestnanca zamestnávateľ svojim jednostranným aktmi chráni sám seba a obmedzuje zamestnanca, ktorý je v našom systéme osobitne chránený. Touto argumentáciou sa súd vo svojom odôvodnení a rozhodnutí prihladať na Smernicu vôbec nezaoberal, hoci je zrejmé, že Krajský súd v Košiciach sa už vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal záväznosťou Smernice žalovaného a vyslovil názor, že je nezáväzná. Pokiaľ ide o stanovenie výšky odmeny a metódu použitú znalcom O.. O. S. uviedol, že predmetnú metódu zvolil znalec a on znalca pri tvorbe znaleckého posudku žiadnym spôsobom neovplyvňoval. V zásade však predmetná metóda zodpovedá zákonnému textu: Na určenie výšky odmeny je rozhodujúci technický a hospodársky význam vynálezu a prínos dosiahnuteľný jeho využitím alebo iným uplatnením, pričom sa prihliada na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu, ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu. To znamená, že na určenie výšky primeranej odmeny pôvodcu vynálezu je potrebné určiť Prínos z vynálezu, Materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu a rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu, a Percento, ktoré patrí ako odmena pôvodcovi, resp. spolupôvodcom. Ak je spolupôvodcov viac, je takto určenú odmenu napokon potrebné rozdeliť medzi spolupôvodcov, voči ktorým bolo uplatnené právo na riešenie. Takýmto spôsobom v podstate postupovali všetci traja znalci (S., G., A.), avšak každý z nich určil výšku prínosu inak a aplikoval naň iné percentá. O.. G., ako aj O.. A. postupovali rozlične, hoci na rozdiel od O.. S. mali k dispozícii údaje od žalovaného (sú v nich však zásadné rozdiely a tieto neboli nikdy vysvetlené) a aplikovali tú istú Smernicu žalovaného (pozn. neodôvodnene, keďže aj podľa Krajského súdu v Košiciach je nezáväzná). Napriek tomu každý z nich prínos určil inak a obaja ho neodôvodnene krátili (každý iným spôsobom). Napokon, keďže odmena bola vyššia ako maximálna odmena, ktorú si zamestnávateľ podľa svojej voľnej úvahy stanovil v internej Smernici, znížili odmenu na túto hranicu. Ing. A., o ktorého znalecký posudok prvostupňový súd oprel svoj rozsudok, krátil prínos o prínos z referenčného výrobku a krátil ho aj o podiel spolupôvodcu O.. P. Pri vynálezoch však ide pojmovo o celosvetovo úplne nové riešenie, a preto nemožno pri vynáleze predstavujúcom „nový spôsob výroby" hovoriť o žiadnom referenčnom výrobku. Pri vynáleze predstavujúcom „nový spôsob výroby" vždy ide o úplne nové výrobky. O referenčnom výrobku možno hovoriť iba pri zlepšovacom návrhu. Preto v predmetnom prípade nemožno hovoriť o nahradení staršieho výrobku novým ako to urobil O.. A.. To, že sa zamestnávateľ rozhodne zastaviť jeho existujúcu výrobu je výlučne jeho rozhodnutím a v prípade, že sú aj dovtedy vyrábané výrobky umiestniteľné na trhu, kludne môže výroba pokračovať paralelne. V predmetnom prípade však neboli fenolformaldehydové živice žalovaného vzhľadom na ich kvalitu už umiestniteľné na trhu a bez vynálezu by žalovaný, musel výrobu fenolformaldehydových živíc úplne ukončiť a jeho príjmy z predaja fenolformaldehydových živíc by boli nulové. Aj vzhľadom na túto skutočnosť nie je v predmetnom prípade na mieste hovoriť o akomkoľvek referenčnom výrobku a ide o závažné pochybenie znalca O.. A., ktoré zásadne spochybňuje vysokú odbornú úroveň posudku deklarovanú súdom. Zásadnou chybou znalca O.. A. je tiež to, že znalec riešil výsostne právne otázky, akými sú: použiteľnosť internej smernice zamestnávateľa na určenie odmeny a stanovenie splatnosti odmeny, ktorú úplne nezmyselne znalec viaže na deň oznámenia o udelení patentu vo vestníku. Tieto otázky nemal znalec vôbec riešiť. Súd sa však paradoxne vo svojom rozhodnutí riadil znaleckým posudkom aj v otázke splatnosti. Keďže znalec právne otázky riešil, spochybňuje to nielen jeho odbornosť, ale tiež jeho nestrannosť, pretože obe právne otázky iniciatívne vyriešil na prospech žalovaného (splatnosť odmeny za roky 2004 a 2005, ktorú si žalobca uplatnil na súde v roku 2006 znalec posunul na rok 2011). K bodu 2.: On predložil prvostupňovému súdu citáciu z Rozsudku Krajského súdu v Košiciach vo veci 5Co/6/2008, kde krajský súd ako odvolací súd konštatoval, že Smernica žalovaného je nezáväzná a nemôžu sa ňou rozširovať práva nad rámec zákona. Pred prvostupňovým súdom poukázal na skutočnosť, že predmetné konanie je sporom s ochranou slabšej strany v zmysle § 316 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP"), nakoľko ide o spor zamestnanca voči

bývalému zamestnávateľovi o nárokoch týkajúcich sa zamestnaneckého patentu, ktoré majú základ v čase trvania pracovného pomeru a súd na daný vzťah dokonca uplatňuje (podľa jeho názoru síce nesprávne) jednostrannú smernicu zamestnávateľa. S týmto tvrdením sa súd vôbec nezaoberal. Ďalej uviedol, že on uvádzal skutkové tvrdenia nielen v žalobe, ale tiež vo svojich následných písomných vyjadreniach. S mnohými z nich sa súd vôbec nevysporiadal. Takým tvrdením je napríklad jeho tvrdenie, že Smernica žalovaného neupravuje odmenu, ktorá je viazaná na výlučne na uplatnenie práva na riešenie, ako je to v Patentovom zákone (viď argumentácia nižšie). K bodu 4. Poprel všetky účelové tvrdenia, ktorými sa žalovaný účelovo snažil degradovať vynález. Tvrdenie, že riešenie, ktorému bol udelený patent, je riešením na úrovni všeobecných poučiek je samo o sebe absurdné. Účelovosť tvrdení je zrejmá tiež z toho, že žalovaný stále platí poplatky na udržiavanie patentu, ale tiež z toho, koľko úsilia žalovaný vynaložil na získanie celého patentu - na získanie podielu Ing. P., avšak v tomto úsilí nebol úspešný. Žalovaný po nezhode so žalobcom o odmene účelovo výrazne prehodnotil rozsah prekročenia jeho pracovných úloh z pôvodného prekročenia 79% na 35%. Preto vyzval súd, aby neprihliadal na tieto účelové prehodnotenia a aby prihliadal výlučne na prvé hodnotenie vynálezu vykonané v čase uplatnenia práva na riešenie, ktoré O.. P. (bývalý vedúci zamestnanec žalovaného v čase vzniku vynálezu) nepoprel ani pri svojej výpovedi pred súdom. Rovnako sú účelové tvrdenia žalovaného, že už predtým disponoval s know-how, ktoré on iba zdokonalil o zopár parametrov. V skutočnosti žalovaný nevedel vyriešiť problém, ktorý vyriešil až jeho vynález a sám žalovaný prvotne uznal, že by také riešenie bez neho nebolo zavedené, a že žalovaný vychádzal pri tvorbe vynálezu z vlastných zdrojov a poznatkov, ktoré si sám zaobstaral. Nepravdivé sú tiež tvrdenia žalovaného, že od roku 2006 pri výrobe fenolických živíc jeho vynález nepoužíva. Nároky za roky 2006 a 2007 však nie sú predmetom tohto konania, preto nie je potrebné sa nimi v tomto konaní zaoberať. Nároky za roky 2006 a 2007 si uplatňuje v inom konaní. Pokiaľ ide o výrobok fenochem vyrábaný spôsobom nespádajúcim pod patent - tento sa predával len do závodu v Novej Bani, pretože pre kvalitu to inde nebolo možné. Výrobky vyrábané podľa vynálezu získali trhy v Maďarsku (dvaja odberatelia), v ČR jeden odberateľ. V dôsledku toho, že poľský výrobca fenolformaldehydovej živice v záujme získania dodávok do Novej Banke znížil ceny, nastala tzv. cenová vojna a žalovaný musel znížiť cenu z cca. 15 500 Sk na cca. 12 500 Sk. Tu nastal zlom, pretože aj posledné výrobky žalovaného, ktoré boli pre závod v Novej Bani vyrábané bez využitia vynálezu sa stali stratové a iba nové výrobky vyrábané pomocou vynálezu boli cenovo a kvalitou konkurencieschopné. Tvrdenie žalovaného, že jemu patrí nárok na odmenu za využívanie vynálezu vo výške 5 467 Sk, hoci žalovaný v zmysle jeho výročných správ dosiahol z predaja výrobkov vyrobených pomocou vynálezu výrazné príjmy (za roky 2004 a 2005 to bolo cca. 200 mil. Sk), je absurdné a vyjadruje postoj žalovaného k vynálezcom. K bodu 7.: Skutkové zistenia súdu obsiahnuté v bode 7. považuje za správne. K bodu 9.: Opakovane súdu vysvetlil, že jeho podiel ako spolupôvodcu na vynáleze sa nezmenil. Ten je stále 70%. Avšak od tohto podielu na vynáleze treba odlišovať podiel žalobcu na primeranej odmene, ktorá patrí len spolupôvodcom, voči ktorým bolo zamestnávateľom uplatnené právo na riešenie. Jeho podiel na primeranej odmene predstavuje 87,5%. Ak by si žalovaný uplatnil právo na riešenie iba voči žalobcovi a voči O.. U. a O.. P. by si ho neuplatnil, odmena za uplatnenie práva na riešenie by žalobcovi patrila v rozsahu 100%. Žalovaný si však voči O.. U. právo na riešenie uplatnil tiež, a preto mu patrí 87,5% primeranej odmeny za uplatnenie práva na riešenie a zvyšných 12,5% primeranej odmeny patrí O.. U.. To, že si O.. U. voči žalovanému uplatnil primeranú odmenu iba v rozsahu 10% nemení nič na tom, že má nárok na 12,5%. Právo žalobcu na 87,5% odmeny potvrdil aj znalec O.. A.. Pokiaľ ide o metódu určenia výšky odmeny, bolo zaujímavé pozorovať, ako sa sudkyňa na jednej strane viac krát vyslovila, že určenie výšky odmeny je odborná otázka, ktorej ona nerozumie, avšak zároveň sa vyjadrila, že použitie metódy licenčnej analógie, ktorá sa využíva v týchto prípadoch v iných krajinách a ani náš patentový zákon ju nevyklučuje neprichádza do úvahy. Súd však nesprávne uvádza, že on trval na metóde licenčnej analógie. Toto tvrdenie nie je pravdivé. Netrval na metóde licenčnej analógie, ale opakovane žiadal, aby bolo vykonané znalecké dokazovanie, pri ktorom budú použité obvyklé metódy určenia prínosu, a aby znalec postupoval výlučne podľa § 11 Patentového zákona a obvyklých metód určenia prínosu bez toho, aby prihliadal na úpravu obsiahnutú v Smernici zamestnávateľa. Pokiaľ ide o metódu určenia prínosu, poukázal na to, že v literatúre sa uvádza, že prínosom sú buď tržby alebo čistý objem predaja. Prínosom nikdy nie je zisk! V tejto súvislosti žalobca poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29CbPv/2/2009, kde si spolupôvodca vynálezu O.. C. U. zastúpený H.. D.. R. voči žalovanému uplatnil nárok na dodatočné vyrovnanie, pričom prínos určil metódou čistého objemu predaja a v rokoch 2004 a 2005 dospel k podobnému výsledku ako on (dokonca by mal mať o niečo vyšší nárok). V tejto súvislosti zdôraznil, že tak primeraná odmena, ako aj dodatočné vyrovnanie sa určujú na základe prínosu, ktorý sa v prípade oboch určuje rovnakým spôsobom. H.. D.. R. v konaní 29CbPv/2/2009 uviedol, že uvedených 25% podiel tvorcov na prínosoch je odôvodnený jednak bežnou zvyklosťou pri

určení výšky odmeny za predaj licencie, či prevod patentu. Dokonca takáto výška bola stanovená aj vo vyhláske ešte v roku 1985 (vyhláska č. 27/1985 Zb.)." H.. D.. R. poukázal na odbornú literatúru: Čada, K.-Knížek, M.: Prumyslové vlastníctví a licence v tržním hospodářství. Úrad priemyselného vlastníctví ČR, Praha 1997, s. 68 a nasl. a inde). K bodu 10.: O.. D. P. vo výpovedi potvrdil, že on pri vytvorení vynálezu nevychádzal zo žiadnych skorších podkladov žalovaného ale z podkladov, ktoré si obstarával sám. Preto nemožno prihliadať na žiadne účelové tvrdenia žalovaného degradujúce vynález na bezvýznamné riešenie, ktoré len vylepšilo už vyrábaný druh výrobku. K bodu 11.: Vzhľadom na uvedené nemožno ani prihliadať na vyjadrenie svedka O.. H. H., ktorý pri výpočte prínosov účelovo pracoval s kategóriami zisk a strata a nie s kategóriami tržba a čistý objem predaja. K bodu 12.: Irelevantné sú tiež účelové vyjadrenia svedka O.. G. T. (nie je to chemik, ale inžinier v poľnohospodárstve), ktorý sa snažil o degradáciu vynálezu na obyčajné vylepšenie už vyrábaného druhu výrobku. Ide evidentne o nepochopenie toho, čo znamená vynález, na ktorý bol udelený patent, a že predpokladom udelenia patentu je „novosť“. Na tomto mieste uviedol, že úlohy RVT u žalovaného sa riešili už asi 10 rokov pred nástupom žalobcu. Vedúca oddelenia poverená riešením problému v r. 2001 pre nezvládanie požadovaného cieľa a tlaku vedenia žalovaného dala výpoveď pred oponentúrou (01 - 02/2001). Žalobca nastúpil v tom čase u žalovaného a požiadal o lehotu 6 mesiacov na uvedenie do problematiky (išlo v podstate na samoštúdium). Po laboratórnom pokuse, ktorý prebehol cca 03/2001 podľa doterajších výsledkov získal skúsenosť, že doterajší postup nie je použiteľný, a že je potrebné vymyslieť úplne nové riešenie, ktoré sa jemu aj podarilo. Celosvetovú novosť riešenia potvrdil Úrad priemyselného vlastníctva tým, že na riešenie udelil patent. A bol to práve žalovaný, ktorý si právo na riešenie u neho uplatnil a následne podal patentovú prihlášku. K bodu 14.: Pokiaľ ide o znalecký posudok znalca O.. G., tento až na určité nedôvodné krátenia prínosu a zahrnutia napr. expedičných nákladov, ktoré žalovaný nevynaložil, určil čistý objem predaja. Následne však na túto sumu aplikoval nesprávne percento. V prípade, ak sa za prínos považujú len čisté tržby, v literatúre sa uvádza, že v závislosti od odvetvia predstavuje odmena 2,5 -10 % z takto určeného prínosu. Avšak v prípade, ak sa za prínos považuje čistý objem predaja (táto metóda je presnejšia, avšak je potrebné mať údaje o nákladoch, ktoré on pri podaní žaloby nemal), tak potom sa odmena pôvodcu vynálezu určuje ako 25-33% z takto určeného prínosu. Znalec O.. G. však na prínos určený ako čistý objem predaja vo výške 17 319 011,09 Sk (v období od 21.11.2003 do 20.11.2004 bol 3 627 156,39 Sk a v období od 21.11.2004 do 20.11.2005 bol 13 691 854,70 Sk, celkovo 17 319 011,09 Sk), čo predstavuje 574 885,84 eur aplikoval Smernicu žalovaného a namiesto 25%, ktoré sa uvádzajú v literatúre, aplikoval na čistý objem predaja len 2%. Z uvedeného vyplýva, že v dôsledku aplikácie Smernice bola odmena pre pôvodcu oproti spôsobu uvádzaného v literatúre znížená 10-násobne. Tým, že znalec riešil otázku použitia Smernice pri určení odmeny, riešil otázku právnu, ktorej riešenie mu neprináleží. Ak by znalec O.. G. na čistý objem predaja aplikoval obvyklých 25% ako uvádza literatúra, tak by dospel k odmene pre spolupôvodcov vo výške 143 721,46 eur, z ktorej by malo patriť žalobcovi 125 756,27 EUR (87,5%) a zvyšok by mal patriť O.. U.. Odchýlka od žalovanej sumy by tak nebola vôbec veľká (vznikla zrejme v dôsledku nákladov, ktoré O.. G. nesprávne zahrnul do svojich výpočtov - napr. expedičné náklady, keďže žalovaný expedičné náklady nevynaložil, nakoľko všetky výrobky predával svojej materskej spoločnosti za oveľa nižšie ako trhové ceny, a až tá ich predávala za normálne trhové ceny svojím odberateľom - veľká časť prínosu tým bola presunutá na materskú spoločnosť). Okrem toho znalec O.. G. pri výpočte odmeny pre neho použil nesprávnu výšku jeho podielu na primeranej odmene, a to 70% namiesto 87,5%. Pokiaľ ide o splatnosť, znalec O.. A. nerozlišuje medzi uplatnením práva na riešenie a účinkami patentu, ktoré nastávajú odo dňa oznámenia o udelení patentu vo vestníku. Vznik práva na primeranú odmenu sa viaže výlučne na moment uplatnenia práva na riešenie zamestnávateľom a nemá s udelením patentu nič spoločné. Zamestnávateľ si dokonca ani nemusí nechať vynález patentovať a môže sa rozhodnúť vynález chrániť iným spôsobom (fakticky). V takom prípade by podľa O.. A. zamestnávateľ využíval vynález, ktorý si nedal patentovať, avšak právo na odmenu by sa nestalo splatným nikdy. Tieto pochybenia žalobca znalcovi vytkol. K bodu 17.: Pokiaľ ide o kontrolný znalecký posudok znalca O.. A., o ktorý súd oprel svoj rozsudok a označil ho za posudok vypracovaný s vysokou odbornosťou, on tvrdí, že tento posudok trpí závažnými nedostatkami. Podobne ako znalec O.. G., aj znalec O.. A. riešil výsostne právne otázky, a to jednak otázku aplikovateľnosti Smernice na určenie odmeny, ako aj otázku splatnosti odmeny. Ďalším zásadným nedostatkom posudku O.. A. je, že vynálezu odňal „novosť“, ktorá je ústredným pojmovým znakom patentovateľného vynálezu v zmysle § 5, § 7 Patentového zákona a citoval ich znenie. O.. A. odňal patentu novosť tým, že pri výpočtoch neodôvodnene porovnával nové výrobky, ktoré boli vyrobené pri využití vynálezu s tzv. referenčnými (starými) výrobkami, pri výrobe ktorých vynález použitý nebol a boli nahradené a v tejto súvislosti niečo neodôvodnene odpočítaval. Zároveň však vynález označil za technicky a ekonomicky významný, a preto navrhoval aplikáciu ustanovení Smernice o bonuse (bonus navrhoval tiež z dôvodu porušenia Smernice žalovaným, a to

tým, že žalovaný žalobcu prepustil, hoci v zmysle Smernice malo byť žalobcovi ako pôvodcovi vynálezu garantované pracovné miesto; viď pracovnoprávny spor vyššie). Znalec aj v tomto prípade riešil právnu otázku, hoci tentokrát v prospech žalobcu. Znalec ponechal na zvážení súdu aplikáciu bonusu vo výške 15 537 eur. Sudkyňa však v tomto prípade právny názor znalca, ktorý bol v neprospech žalovaného, nerešpektovala. Znalec O.. A. pri výpočtoch neodôvodnene krátil prínos na 75% ako podiel za technický prínos vynálezu. Následne ho krátil na 80% ako podiel z titulu spolumajiteľstva, hoci 20% podiel O.. P. ako spolumajiteľa nemá priamu súvislosť na dosiahnutých výsledkoch u žalovaného. A následne potom pri výpočte podielu žalobcu na primeranej odmene aplikoval podiel 70%, a teda podiel O.. P. zohľadnil hneď dvakrát. Keďže žalobca po komunikácii s O.. P., ktorý bol autorom Smernice žalovaného, zistil, že určenie odmeny znalcami podľa Smernice je podľa autora Smernice v rozpore so samotnou Smernicou, navrhol O.. H. P. vypočuť. Súd tento návrh na dokazovanie bez bližšieho odôvodnenia zamietol (napriek tomu, že ide o spor so zvýšenou ochranou slabšej strany). K bodu 21.: Prvostupňový súd sa vo svojom rozsudku vôbec nezaoberal tvrdením žalobcu, že vznik práva na primeranú odmenu podľa Patentového zákona, ktoré si žalobca v žalobe uplatnil, je viazaný výlučne na uplatnenie práva na riešenie zamestnávateľom, avšak Smernica vôbec neupravuje odmenu, ktorá by bola viazaná výlučne na uplatnenie práva na riešenie zamestnávateľom. Všetky odmeny v Smernici (pohnutková odmena, splátková odmena, bonifikácia, ...) sú viazané na úplne iné skutočnosti a predpoklady vzniku, resp. musí k uplatneniu práva na riešenie pristúpiť ešte ďalšia iná skutočnosť. Z toho však vyplýva, že ide o úplne rozdielne práva na odmenu a uplatnenie práva na zákonnú primeranú odmenu viazanú na uplatnenie práva na riešenie nie je Smernicou vylúčené, pretože úpravu takej odmeny neobsahuje (podrobnejšie v argumentácii nižšie). K bodu 23.: Neexistuje žiadna ustálená prax týkajúca sa použitia internej smernice na určenie výšky odmeny pre pôvodcu. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje žalovaný má podľa jeho názoru úplne iný kontext a najmä ide o zrušujúce rozhodnutie a nie je zrejme akým spôsobom bola interná smernica zamestnávateľa zohľadnená. V predmetnom rozhodnutí nebola vôbec riešená otázka, či môže zamestnávateľ v internej smernici (v jednostrannom právnom akte) paušálnou sumou platnou pre všetky prípady ohraničiť výšku zákonnej primeranej odmeny, ktorá v zmysle Patentového zákona závisí výlučne od prínosu, materiálneho podielu zamestnávateľa a rozsahu a obsahu pracovných úloh pôvodcu vynálezu. Práve naopak, ako už uviedol vyššie, existuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach týkajúce sa práve predmetnej Smernice žalovaného, v ktorom sa konštatuje, že táto smernica je nezáväzná, ide len o praktickú úpravu a nemožno ňou meniť zákonnú úpravu. V predmetnom prípade sa síce Krajský súd v Košiciach vyjadril, že Smernicou nemožno zakladať práva resp. ochranu zamestnanca, kde zamestnávateľ obmedzuje svojím jednostranným aktom sám seba, ale práve o to viac by nemal mať zamestnávateľ možnosť jednostranným aktom obmedzovať práva iných osôb, najmä práva svojich zamestnancov. Internou smernicou možno podľa nášho názoru rozvíjať a špecifikovať právo zamestnávateľa dávať zamestnancovi pokyny (smernica v podstate všeobecný písomný pokyn zamestnávateľa). Ale jednostranné pokyny zamestnávateľa sa môžu týkať plnenia pracovných úloh ale nemožno nimi obmedzovať právo zamestnanca na odmenu, ktorá mu podľa zákona alebo zmluvy patrí. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že jeho podiel na odmene vo výške 70% je záväzne judikovaný, uviedol, že ide o právnu ekvilibristiku právneho zástupcu žalovaného, avšak zjavne nesprávnu a zavádzajúcu. To, že si Ing. U. na súde v inom konaní, ktorého on nie je účastníkom, uplatnil 10%-ný podiel na primeranej odmene namiesto podielu 12,5%, na ktorý má O.. U. nárok, predsa nemôže žiadnym spôsobom obmedzovať nárok žalobcu na jeho podiel. Rovnako možno za ekvilibristiku a zavádzanie označiť poukázanie na rozhodnutie, v ktorom bol O.. P. potvrdený jeho spolumajiteľský podiel 20%. Ako už vyššie uviedol, spolumajiteľský podiel, resp. podiel spolupôvodcu, voči ktorému si zamestnávateľ neuplatnil právo na riešenie, nijak nesúvisí s podielom na primeranej odmene, ktorá patrí spolupôvodcom, voči ktorým si zamestnávateľ právo na riešenie uplatnil. K bodom 24. až 31.: Pokiaľ ide o právnu úpravu obsiahnutú v bodoch 24. až 30. odôvodnenia rozsudku uviedol, že súd uvádza výlučne o zákonnú úpravu Patentového zákona a práve podľa tejto úpravy súd nárok žalobcu na odmenu neposúdil, hoci by ju podľa tejto úpravy posúdil mal. Súd posudzoval nárok žalobcu podľa internej smernice. Súd medzi aplikovanou právnu úpravou vôbec neuvádza ustanovenia Smernice, ktoré aplikoval. Smernicu aplikovali výlučne znalci a súd prevzal len výsledky ich činnosti!! Je tomu tak napriek tomu, že ustanovenia Smernice môžu byť neplatné pre ich rozpor so zákonom, resp. z dôvodu neurčitosti. Bol to práve Krajský súd v Košiciach, ktorý sa o ustanoveniach Smernice žalovaného vyslovil, že sú nezáväzné. K bodu 32. Zásadne nesúhlasí s názorom, že zamestnávateľ je oprávnený vo svojej internej smernici odchylné od zákona záväzne určiť spôsob výpočtu odmeny pôvodcu vynález, resp. obmedziť jej výšku paušálnou sumou. Pokiaľ ide o vznik práva na primeranú odmenu súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „Podmienkou, aby pôvodca dostal primeranú odmenu nie je skutočné využitie vynálezu zamestnávateľom, ale vytvorenie riešenia (vynálezu). Právo

na odmenu - jej výšky pôvodcovi Patentový zákon vymedzuje základnými kritériami. Žalovaný ako právnická osoba si môže upraviť práva a povinnosti vyplývajúce z podnikového vynálezu, t. j. kto vypočítava a akým spôsobom odmenu za riešenia a odmenu za prínos; spôsob riešenia a vyplácania odmeny pôvodcovi, resp. spolupôvodcom a aký je postup pri riešení sporu. Takúto vnútroorganizačnú normu žalovaný v rokoch 2004 a 2005 mal. Zhrnúc vyššie uvedené súd uzatvára, že vznik práva na odmenu je viazaný len na uplatnenie práva na patent zo strany zamestnávateľa." Uvedené závery súd sú nepresné a zmätočné. Právo pôvodcu na primeranú odmenu nevzniká až vytvorením vynálezu, avšak nevzniká ani až uplatnením práva na patent zo strany zamestnávateľa. Právo pôvodcu vynálezu na primeranú odmenu vzniká uplatnením práva na riešenie zamestnávateľom voči zamestnancovi. K bodu 33.: Napriek tomu, že s úctou hľadá na dlhoročnú prax znalca O.. A., len táto skutočnosť nepostačuje na to, aby sa ním vyhotovené znalecké posudky považovali za vysoko odborné. Znalecký posudok O.. A. má zásadné nedostatky, ktoré mu boli vytknuté a v priebehu konania neboli žiadnym spôsobom odstránené. Tvrdenie súd, že strany sporu nevzniesli také námietky, ktoré znalcom neboli zodpovedané je nepravdivé. On vzniesol voči posudku O.. A. zásadné námietky a označil ho za nepreskúmateľný. On ich vzhľadom na použitie internej smernice navrhoval odstrániť novým znaleckým dokazovaním prostredníctvom ústavu, nakoľko sú tu splnené predpoklady stanovené v § 207 ods.3 CSP pre nariadenie znaleckého dokazovania ústavom. Jedná sa jednak o obzvlášť závažný prípad vyžadujúci si osobitné vedecké posúdenie, ako aj prípad, v ktorom boli vypracované jeden súkromný znalecký posudok a dva znalecké posudky nariadené súdom, každý z uvedených troch znalcov zvolil inú metódu a dospel k zásadne odlišným výsledkom. Je teda zrejme, že v takýchto prípadoch nie je ustálená metóda určenia prínosu. K bodu 34: Podľa znalca O.. A. z § 14 ods.2 a § 29 Patentového zákona vyplýva, že najskorší možný termín začiatku využitia vynálezu je deň podania jeho prihlášky na UPV SR, t. j. v posudzovanom prípade pri patente č. 287841 je to deň 29.12.2003. Uvedené tvrdenia sú zmätočné. Využívanie vynálezu je podľa nášho názoru možné okamžite od jeho vytvorenia, pričom platí že, ak pôvodca vytvoril vynález v rámci plnenia úloh z pracovnoprávneho vzťahu, obdobného pracovného vzťahu alebo členského vzťahu, právo na riešenie prechádza na zamestnávateľa (t.j. okamžite vytvorením vynálezu). Potom je otázka, či si zamestnávateľ voči zamestnancovi uplatní právo na riešenie alebo nie. Ak si ho zamestnávateľ uplatní, vzniká týmto momentom pôvodcovi vynálezu právo na primeranú odmenu. Iná otázka je stanovenie jej výšky. Tá sa má určiť dohodou, inak ju určí súd. Zamestnávateľ si však nie je povinný riešenie patentovať! Právo pôvodcu na primeranú odmenu, jeho vznik a ani splatnosť preto nemôžu byť viazané na podanie patentovej prihlášky a už vôbec nie na účinky patentu. Podanie patentovej prihlášky je právom, nie povinnosťou zamestnávateľa na ktorého prešlo právo na riešenie. Nesúhlasí preto s určením dňa splatnosti odmeny pôvodcu na 5.12.2011, kedy bolo vo vestníku zverejnené oznámenie o udelení patentu. Odmena je podľa nášho názoru splatná odo dňa jej uplatnenia žalobcom voči žalovanému, t.j. najneskôr odo dňa doručenia žaloby žalovanému. Pokiaľ ide o vyjadrenia O.. A. k záverom obsiahnutým v znaleckom posudku č. 2/2006 vypracovanom O.. O. S. uviedol, že určenie odmeny na základe prínosu, za ktorý sa považujú tržby je možno nepresné, ale ako sám uvádza, takáto metodika sa používa pri nedostatku údajov z informačnej sústavy užívateľa vynálezu. Je zaujímavé, že takáto metóda sa využíva v nemeckom práve, ktoré je priam povestné svojou podrobnosťou a presnosťou. On však nemal potrebné údaje, pretože mu žalovaný odmietol údaje poskytnúť. Preto žalovaný postupoval na základe verejne dostupných údajov o tržbách žalovaného dosiahnutých predajom výrobkov vyrobených pomocou vynálezu. Je však zrejme, že ani odborný odhad nemôže predstavovať 10-násobok presne určenej sumy, a teda že spôsob určenia výška odmeny obsiahnutý v smernici výrazne znižuje odmenu pôvodcu vynálezu. Znalec O.. A. tiež uviedol, že použitú metódu licenčnej analógie nemožno v posudzovanom prípade na výrobky žalovaného použiť, nakoľko spolujiteľom patentu je O.. H. P.; v podkladoch nie je založený jeho súhlas na takýto úkon poukazujúc na § 20 ods.3 Patentového zákona, v zmysle ktorého každý zo spolujiteľov má právo využívať vynález, ktorý je predmetom patentu s výnimkou poskytnutia práva využívania vynálezu tretej osobe ak sa spolujitelia nedohodnú inak. Toto vyjadrenie znalca nie je celkom jasné. Nie je zrejme prečo nesúhlas O.. P. vylučuje použitie určitej metódy. Okrem toho O.. P. sa v komunikácii so žalobcom vyjadril, že súhlas udelil. Aj z tohto dôvodu navrhoval výsluch O.. P. (autora Smernice), ktorý však súd bez bližšieho zdôvodnenia zamietol. Zásadne nesúhlasí s tvrdením znalca O.. A. vo vzťahu k posudku znalca O.. G., že pri výrobkoch vyrobených pomocou vynálezu má znalec vyhodnotiť u žalovaného v spore len úsporu z výroby porovnávaných nových výrobkov s využitím patentu č. 287841 a pôvodného výrobku pri použití porovnateľných hodnôt vo výpočte. Pri vynáleze predstavujúcom „nový spôsob výroby" ide vždy o nové výrobky, ktoré nemožno porovnávať so žiadnymi inými výrobkami, ktoré sú označené ako pôvodné len preto, že ich vyrábala zamestnávateľ, ktorý si uplatnil právo na riešenie, a to ani vtedy, ak by tieto aj slúžili na rovnaký alebo obdobný účel. V tomto smere

znalec O.. A. nesprávne chápe pojem prínos. Rozhodnutie zamestnávateľa o zastavení predchádzajúcej výroby (výroby iných výrobkov) nemá a ani nemôže mať na prínos dosiahnutý vynálezom žiadny vplyv. Znalec O.. A. napokon uvádza, že pri výpočte primeranej odmeny vychádzal z podkladov poskytnutých mu žalovaným, avšak toto tvrdenie nie je preskúmateľné a nemožno ho žiadnym spôsobom verifikovať. Znalecký posudok O.. A. je preto nepreskúmateľný! K bodu 36.: Znalec O.. A. pri výpočte primeranej odmeny vychádzal z určenia prínosu z prvého a z druhého roku využitia patentu č. 287841 z podkladov predložených žalovaným. Znalec sa pri určení odmeny pôvodcom za využitie zamestnávateľského patentu riadil Smernicou GR žalovaného č. S-05/2C103-OR. Použitie Smernice on dôrazne namietal. Postup znalca nie je preskúmateľný, nakoľko nie je možné verifikovať údaje, z ktorých znalec vychádzal. Napriek nesúhlasu s metodikou znalca a so zohľadnením Smernice poukázal na to, že znalec potvrdil jeho podiel na odmene vo výške 87,5% ako aj na to, že sa jedná o technicky a ekonomicky významný vynález. Preto znalec navrhol, aby súd mu priznal aj bonus. S týmto návrhom sa súd nestotožnil. Súd nepristúpil k aplikácii bonusu podľa bodu 5.5.8 Smernice GR žalovaného č. S-05/2003-OR a v tomto smere sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že priznanie bonusu je fakultatívnym nárokom a priznanie bonusu podľa citovanej Smernice je v právomoci žalovaného. K bodu 39: Súd uvádza, že vzhľadom na vysokú odbornú úroveň znaleckého posudku O.. A. zamietol jeho návrh na nariadenie ďalšieho (v poradí tretieho) znaleckého dokazovania a zamietol aj jeho návrh na vypočutie ním navrhovaného svedka O.. P., ktorého navrhol vypočuť ako autora Smernice GR žalovaného č. S-05/2003-OR, považujúc vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné vzhľadom na to, čo vyšlo počas konania najavo. Čo konkrétne mal súd na mysli spojením „to, čo vyšlo počas konania najavo“ nie je zrejmé, a preto pre absenciu úvahy súdu o dôvodoch zamietnutia tohto dôkazu je tento postup súdu nepreskúmateľný. On síce nesúhlasí s posúdením výšky odmeny podľa Smernice, avšak z komunikácie s O.. P. vyplynulo, že aj v prípade aplikácie Smernice by mala byť jeho odmena výrazne vyššia ako odmena, ktorú stanovil O.. A. vo svojom znaleckom posudku. Ďalej súd vo svojom odôvodnení uvádza, že: K námietke žalobcu ohľadom nemožnosti použitia Smernice generálneho riaditeľa žalovaného č. S-05/2003-OR, že práve pre takéto prípady, ako je prípad žalobcu, u žalovaného bol vydaný interný predpis - Smernica, ktorá stanovovala právomoci a zodpovednosti na základe Patentového zákona s cieľom zabezpečiť riadenie činnosti v oblasti vynálezov a zlepšovacích návrhov a vytvoriť právnu úpravu pre zabezpečenie riadenia v oblasti vynálezov a zlepšovacích návrhov a zabezpečiť trvalé zlepšovanie vo všetkých činnostiach, pričom táto Smernica bola záväzná pre všetkých zamestnancov žalovaného a slúžila k správne uplatňovaniu právnych noriem v danej oblasti všetkými zamestnancami spoločnosti. Táto Smernica bližšie upravovala, resp. aj definovala, čo treba rozumieť pod pojmom zamestnanecký vynález, resp. vynález spoločnosti, upravovala postup pri uplatnení si práva na riešenie, upravovala postup pre odmeňovanie, postup pri posudzovaní pracovných úloh pôvodcu alebo zlepšovateľa, upravovala vyhodnocovanie prínosov. Súd je toho názoru, že ak by takýto interný predpis u žalovaného vôbec nebol, bola by daná absolútna svojvôľa pri určovaní výšky primeranej odmeny voči jednotlivým zamestnancom, ktorí vytvorili vynález a voči ktorým si zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie, t.j. voči pôvodcom. Uvedeným súd absolútne poprel funkciu Patentového zákona, ako aj schopnosť súdov stanoviť primeranú odmenu pôvodcu vynálezu. Ešteže existuje Smernica, podľa ktorej je odmena pôvodcu vynálezu 10-násobne nižšia ako odmeny, ktorá by zamestnancovi mala patriť podľa metód uvádzaných v literatúre. Inými slovami súd uvádza, že zamestnávateľ si môže úplne ľubovoľne podľa svojej úvahy upraviť pravidlá pre určenie odmeny pôvodcu vrátane stanovenia paušálnej maximálnej hranice takej odmeny. Povedzme, že v absurdnom prípade by si ju zamestnávateľ stanovil na 100,- eur. Patentový zákon hovorí, že odmenu si strany dohodnú, alebo ju určí súd. Akú by mal zamestnávateľ motiváciu sa dohodnúť, keď môže odmenu jednostranne určiť v internej smernici? Nespokojný vynálezca významného vynálezu zachraňujúceho výrobu, sa potom obráti na súd a ten mu po desaťročnom súdnom konaní oznámi, že predmetnú (síce absurdne nízku) odmenu určenú jednostranne zamestnávateľom musí súd akceptovať a hoci je v čase rozhodnutia úplne zrejmé, že je odmena absurdne nízka, musí na ňu súd prihliadať. Následne by si mal zamestnanec podľa názoru súdu žiadať dodatočné vyrovnanie. Aký význam by malo takéto súdne konanie o odmene? Žiadny. Išlo by iba o neúmerné a nehospodárne zaťažovanie súdov a vynálezcov. Táto úvaha súdu o možnosti jednostranného určenia odmeny zamestnávateľom je zrejme nesprávna a treba ju odmietnuť. Zamestnávateľ si síce môže vo svojich interných smerniciach upraviť nejaké pravidlá pre určenie odmeny, ale tieto by mali v prvom rade zaväzovať jeho a jeho vedúcich zamestnancov. Ak však zamestnanec ponuku zamestnávateľa odmietne, musí nastúpiť možnosť určenia primeranej odmeny súdom na základe všeobecných (zákonných) pravidiel a nie na základe pravidiel jednostranne určených zamestnávateľom. V tomto smere je daná právna norma zakotvujúca právo pôvodcu vynálezu, voči ktorému bolo uplatnené právo na riešenie na primeranú odmenu stanovená na ochranu zamestnanca, ktorý bol jednostranným úkonom zamestnávateľa zbavený možnosti využiť

svoj vynález, pretože tento prešiel na zamestnávateľa. A práve preto zákon garantuje pôvodcovi právo na primeranú odmenu. Umožnenie zamestnávateľovi zbaviť zamestnanca práva využívať vynález a zároveň jednostranne obmedziť jeho právo na odmenu by bolo v príkrom rozpore s ochranným účelom danej právnej normy. Súd poukazuje na to že ak by takýto interný predpis u žalovaného vôbec nebol, bola by daná absolútna svojvôľa pri určovaní výšky primeranej odmeny voči jednotlivým zamestnancom, ktorí vytvorili vynález a voči ktorým si zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie, t. j. voči pôvodcom. Je to však práve naopak. Práve súd svojim postupom zakotvil právo zamestnávateľa úplne svojvoľne stanoviť paušálnu výšku odmeny, a zamestnanca zbavil možnosti dožadovať sa práv vyplývajúcich zo zákona. K bodu 44. Súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom znalca na splatnosť odmien. A splatnosť odmeny stanovil v rozsahu 83 eur 21.11.2003 a v rozsahu 18 278 eur 5.12.2011. Úroky z omeškania vo výške 8% však priznal zo sumy 83 eur od 25.07.2006 do zaplatenia a pri sume 18 278 eur ich priznal od 6.12.2011. Ako vyššie uviedol, že s týmto naviazaním splatnosti primeranej odmeny za uplatnenie riešenia na účinky patentu zásadne nesúhlasí, nakoľko zamestnávateľ, ktorý si uplatnil právo na riešenie je len oprávnený, ale nie povinný podať patentovú prihlášku. Podľa jeho názoru sa splatnosť v tomto prípade riadi § 563 Obč. zák., podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. V predmetnom prípade uplatnil právo na súde 26.7.2006, a preto si úroky uplatnil odo dňa podania žaloby. V tomto smere je na súde, aby vyhodnotil uplatnený nárok z hľadiska hmotnoprávných účinkov žaloby, avšak nie je žiadny dôvod na to, aby sa splatnosť primeranej odmeny pre pôvodcu viazala na účinky patentu a posunula sa tak do roku 2011. K bodom 45. až 58. Pokiaľ ide o trovy konanie, úprimne si váži úvahy súdu o tom, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, vzhľadom na ktoré súd nepriznal žalovanému náhradu trov konania. Domnieva sa však, že jeho žaloba je dôvodná v celom rozsahu, a že by mal byť v konaní úspešný. Následne uviedol, jeho zhrňujúcu právnu argumentáciu, ktorú uviedol tiež vo svojej záverečnej reči. Navrhol, aby odvolací súd na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd vydal nasledovné uznesenie: Rozsudok Okresného súdu Košice I. ako súdu prvej inštancie z 28.9.2017 vo veci vedenej pod sp.zn. 17C/120/2006 sa v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu zamietol zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania. Zároveň navrhol, aby odvolací súd v zrušujúcom uznesení zaviazal súd prvej inštancie vykonať nové znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, a to bez prihliadnutia na internú Smernicu žalovaného, v ktorom znalec určí výšku prínosu a primeranej odmeny na základe Patentového zákona prostredníctvom obvyklých metód určenia výšky primeranej odmeny pre pôvodcu vynálezu. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd sám vykonal znalecké dokazovanie znaleckým ústavom z odboru ekonómie a manažment a na základe vykonaného dokazovania vydal nasledovný rozsudok: Odvolací súd mení Rozsudok Okresného súdu Košice I. ako súdu prvej inštancie z 28.9.2017 vo veci vedenej pod sp.zn. 17C/120/2006 v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu zamietol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 116 036,20 eur s 8% úrokom z omeškania zo sumy 134 314,20 eur od 25.7.2006 do 6.12.2011 a zo sumy 116 036,20 eur od 6.12.2011 do zaplatenia a nahradiť žalovanému trovy prvostupňového konania aj odvolacieho konania. To všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje. 6.K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (č. l. 1042-1045), ktorý poukázal na rozsiahly text odvolania, pričom už v minulosti upozorňoval právneho zástupcu žalobcu na vhodnosť číslovania strán jeho písomných podaní z praktických dôvodov tak, aby bolo možné jednoznačne poukazovať na konkrétne pasáže textu. Keďže k neočíslonaniu 34-roch strán podania (odvolania) došlo aj v danom prípade, vyjadrenie naformuluje k tvrdeniam a úvahám, ktoré sa v texte nachádzajú, bez uvádzania ich konkrétneho umiestnenia v ňom. Rovnako žalobca uvádza päť odvolacích dôvodov bez toho, aby ich v samotnom texte odvolania „spároval“ s ním uvádzanými tvrdeniami. Domnieva sa, že nie je úlohou odvolacieho súdu, aby dohľadával v texte tie dôvody odvolania, ktoré sú mechanickým prepisom § 365 ods.1 písm. d, e, f, g, h, CSP. Odvolanie je rozvláčne, avšak na úkor svojej adresnosti a presvedčivosti. Emotívny vstup odvolateľa do jeho odvolania sa proti rozsudku typu „čierny deň pre slovenských vynálezcov“ alebo „celosvetovo nové riešenia, ktoré posúvajú túto spoločnosť dopredu“, nemožno hodnotiť ako primeraný alebo dôvodný, či už vo vzťahu k uvádzaným odvolacím dôvodom alebo k vecnej argumentácii o tom, prečo sa žalobca nestotožňuje s napadnutým rozsudkom. Skôr ho vníma ako prejav znižovania dôstojnosti a odbornosti súdnych znalcov, žalovanej strany a v neposlednom slede aj súdu prvej inštancie. Na okraj opakovaných tvrdení o údajnej celosvetovosti riešenia je vhodné podotknúť, že fenol-formaldehydové živice sa používajú vo výrobe (vyrábajú sa vo svete) už od roku 1907, keď belgický chemik Leo Hendrik Baekeland prvýkrát pripravil fenolformaldehydový polykondenzát (živicu),

ktorý sa stal základom výroby prvej umelej hmoty vôbec - bakelitu. V spoločnosti žalovaného sa dotknuté živice na lepenie dreva (typ Fenokol) začali produkovať v r. 1962 a od roku 1993 pre potreby výroby minerálnych izolačných vln od roku 1993 typ Fenochem. Absolútne je neprípustné tvrdenie žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, že bez vynálezu by žalovaný musel výrobu fenolformaldehydových živíc úplne skončiť. Živice typu Fenochem sa v našej spoločnosti vyrábali „pred T.“ najmenej 10 rokov a vyrábajú sa najmenej 10 rokov „po T.“, ktorý zjavne „pozabudol“, že na ich výskume a vývoji sa podieľali desiatky iných jeho zamestnancov. Výroba fenolických živíc prebieha v Európe vo viacerých firmách. Najbližšia konkurencia žalovaného - Lerg Pustkow v Poľsku, Fenolit Borovnica v Slovinsku a Dynea v Rakúsku. Tieto informácie uvádzame z dôvodov zrealizovania sa žalobcu, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že nám udelený patent nebol predmetom žiadnej licenčnej zmluvy, teda o výrobu fenolických živíc, ktorá je predmetom patentovej ochrany, neprejavil záujem žiadny tretí subjekt, či už na území SR alebo zo zahraničia. Nezáujem o využívanie patentom chráneného spôsobu prípravy fenolformaldehydovej živice pre izolačné materiály akýmkoľvek tretím subjektom fakticky vyvracia tvrdenie žalobcu o údajnom unikátnom alebo svetovom riešení. Sám žalovaný ako spoludržiteľ patentu vníma produkciu živíc rezolového typu, kam patrí aj Fenochem, za jednoduchý proces s nízkou pridanou hodnotou pre konečný produkt. Tvrdenie žalobcu o údajnej svetovosti riešenia, ktoré malo byť obsahom dotknutého vynálezu, by malo predpokladať jeho profesionálnu znalosť a prehľad o danej problematike doma a v zahraničí. Avšak počas celého konania žalobca neoznačil skutočnosť, porovnanie alebo prielom na svetovom trhu, ktorý by podporil údajnú unikátnosť nového spôsobu výroby živíc typu Fenochem. Žalobca akoby „pozabudol“, že svoj pôvodný žalobný nárok (prinajmenšom čo do jeho výšky) oprel v žalobe o tzv. licenčnú metódu, keď vychádzal zo (súkromného) znaleckého posudku O.. S., ktorý bol súdnymi znalcami označený ako nevhodný a nepoužiteľný čo do metódy výpočtu odmeny. Avšak v priebehu konania, a to v dobe zmeny dovtedajšieho právneho zástupcu, žalobca upustil od tzv. licenčnej metódy a právny základ svojho nároku oprel iba o Patentový zákon titulom primeranej odmeny. Prítom z dokazovania vyplynulo, že žalobca bol od počiatku riadne oboznámený so Smernicou žalovaného, pričom častokrát sa na ňu aj odvolával a odvoláva (napr. schválenie ohraničenia, resp. prekročenia služobnej povinnosti v zmysle prílohy č. 9 Smernice). Domnieva sa, že v priebehu konania tak došlo k zmene rozhodujúceho skutkového tvrdenia žalobcu, o ktoré opieral ním uplatnený nárok (pôvodne percentuálny podiel, teraz primeranú odmenu podľa Patentového zákona). V zmysle § 140 ods. 2 CSP zmenou žaloby je i podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Či zo strany žalobcu došlo v priebehu konania na súde prvej inštancie k zmene žaloby, ponechávame na úvahu odvolacieho súdu. Už skôr upozornil právneho zástupcu žalobcu, že v jeho ústnych a písomných prednesoch či podaniach sa prejavuje významná snaha o účelovú kompiláciu skutkových okolností a dôkazov so zámerom dosiahnutia jednoznačného výsledku v spore. Intenzívne sa to prejavovalo vo vzťahu k hodnoteniu Smernice GR S-05/2003- OR (ďalej len Smernica). Opätovne sa takáto tendencia objavila v odvolaní proti napadnutému rozsudku. Žalobca napr. poukazuje na svoj (právoplatne ukončený) pracovnoprávny spor o neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru so žalovaným, keď odvolací súd (5Co/6/2008) mal Smernicu hodnotiť ako nezáväzný právny predpis v jej bode 5.7.10 (imorálno-spoločenské ocenenie pôvodcov VaD, Uzv a zlepšovateľov), a teda žalobca z uvedeného konštatovania Krajského súdu v Košiciach vyvodzuje záver aj pre nezáväznú aplikáciu Smernice v oblasti vynálezcovskej (a inej obdobnej) činnosti žalovaného. Je, podľa jeho názoru, dostatočne zrozumiteľné, že hodnotenie Smernice odvolacím súdom v pracovnoprávnom spore vo vzťahu k posúdeniu platnosti či neplatnosti skončenia pracovného pomeru O.. Š. T. nemôže vyznieť na úkor aplikácie Zákonníka práce. Zrejme došlo (a to opakovane v priebehu konania) k jasnému nepochopeniu alebo zámernému prekrúcaniu faktu, že Smernica nikdy neriešila vznik alebo skončenie pracovného pomeru, otázky pracovnej disciplíny, mzdové odmeňovania zamestnancov tak, aby bola favorizovaná pred všeobecne záväzným právnym predpisom. Žalovaný nikdy nevnímal Smernicu ako pracovnoprávny predpis alebo jej nadradenosť nad Zákonníkom práce. Na inom mieste odvolania žalobcoví neprekáža tvrdenie, že ak je Smernica v rozpore s ustanoveniami Patentového zákona, prednosť má zákon. To však evidentne, podľa názoru žalobcu, neplatí v prípade Zákonníka práce. Uvedené úvahy, podľa nášho názoru, sú evidentne mátuce s jasným zámerom: zneistiť odvolací súd v tomto konaní fabulovaním predstavy o popretí záväznosti Smernice v inom súdnom konaní, ktoré s touto vecou súviselo iba čo do účastníkov konania, ale nie čo do merita veci. Neprijateľná je argumentácia odvolateľa, že toto konanie je „sporom s ochranou slabšej strany v zmysle § 316 ods.1 Civilného sporového poriadku...“. Dôkazom tohto tvrdenia by mala byť skutočnosť, že žalobca bol bývalým zamestnancom žalovaného, resp. sa údajne jedná o zamestnanecký patent. Bez ohľadu na to, že inštitút tzv. zamestnaneckého patentu zákon nepozná, nárok na primeranú odmenu za vynález, resp. uplatnenie práva zamestnávateľa naň, nemožno kvalifikovať ako individuálny pracovnoprávny spor: Patentový

zákon nie je prameňom pracovného práva. A akékoľvek nároky plynúce z vynálezu predstavujú civilnoprávnu agendu. Podporne možno danú okolnosť vnímať prostredníctvom § 90 ods.1 CSP, keď strana sporu musí byť zastúpená advokátom v sporoch súvisiacich s ochranou duševného vlastníctva, ale nie v individuálnych pracovnoprávných sporoch, kde sa zamestnanec môže dať zastupovať tiež odborovou organizáciou. K otázke zvýšenia odmeny spolupôvodcu, konkrétne Ing. T., oproti jeho podielu na samotnom vynáleze, teda zo 70% na 87,5%, sme od počiatku zaujímali nesúhlasné stanovisko. Dovolil si pri tejto príležitosti poukázať na zákon č. 242/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 435/2001 Z.z., kde súčinnosťou od 1.1.2018 zákonodarcia odstránil akúkoľvek nejasnosť v danom smere, keď v § 11 ods.9 upravil: „Spolupôvodcovia majú právo na primeranú odmenu podľa odseku 6 a právo na dodatočné vyrovnanie podľa odseku 7 v rozsahu, v akom sa podieľali na vytvorení zamestnaneckého vynálezu. Ak sa spolupôvodcovia nedohodli inak alebo ak inak nerozhodol súd, platí, že podiel spolupôvodcov na vytvorení zamestnaneckého vynálezu je rovnaký.“ Zastáva právny názor, že ani doterajšia právna úprava nepoznala a neumožňovala prerozdelenie časti tej odmeny spolupôvodcu vynálezu, ktorý sa stal spolumahiteľom patentu. Právny zástupca žalobcu sa opakovane v priebehu konania odvolával na iný spor, ktorý prebieha na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29CbPv/2/2009 a ktorého účastníkmi je O.. D. U. ml. ako žalobca a Chemko a.s. Slovakia ako (totožný) žalovaný. Rovnako na tento neukončený právny spor je poukazované aj v odvolaní. V uvedenom konaní je uplatnená odmena titulom dodatočného vyrovnania z totožného vynálezu (uplatneného práva na jeho riešenie) ďalším zo spolupôvodcov O.. D. U. ml., a to (aj) za odlišné obdobie (5 rokov: 2004 až 2008). V konaní 29CbPv/2/2009 nebolo vykonané žiadne znalecké dokazovanie a doposiaľ nebolo vyhlásené žiadne meritórne rozhodnutie. Domnieva sa, že odvolávanie sa žalobcu na iný súdny spor, kde je riešená odlišná odmena, čo do jej právneho titulu alebo odvolávanie sa na (bližšie nešpecifikovanú) literatúru, ktorá údajne uvádza „obvyklých 25%“ odmeny, považuje za nevhodnú kompilačnú obštrukciu právneho zástupcu odvolateľa. Za zavádzajúce považujeme tvrdenie, že „Smernica vôbec neupravuje odmenu, ktorá by bola viazaná výlučne na uplatnenie práva na riešenie zamestnávateľom“. Obaja znalci, ako aj žalovaný, opakovane poukazovali na takýto text Smernice, vrátane jej prílohy č. 4. Preto toto tvrdenie vníma ako zásadnú ignoráciu tých dôkazov, ktoré boli prezentované v konaní. Prezentoval viaceré právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov nielen o použiteľnosti interných smerníc pre zohľadnenie odmeňovania vynálezcov vo všeobecnosti, ale poukazoval predovšetkým na rozhodovaciu prax Okresného súdu Košice I a jeho odvolacieho súdu, v ktorej sa v plnej miere zohľadňovala podniková Smernica žalovaného. Preto nemôže zdieľať názor žalobcu o neexistencii takejto aplikačnej praxe všeobecných súdov. Rozhodnutia súdov doložil do súdneho spisu. S obľubou sa žalobca, ako aj jeho právny zástupca, odvolávali a odvolávajú na spolutvorcu Smernice O.. P. P., ktorého aktuálne navrhujú vypočítať ako svedka. Paradoxne aj O.. P. vo všetkých „svojich“ súdnych konaniach ako žalobca aplikoval práve podnikovú Smernicu pri určovaní výšky a druhu odmeny, hoci neúspešne. Úspešným bol iba pri určení jeho spoluvlastníctva k patentu. Uvedené skutočnosti sú súčasťou súdneho spisu. Odvolateľ zásadne spochybňuje kontrolný znalecký posudok znalca O.. M. A. a súčasne sa domáha ďalšieho tzv. ústavného znaleckého posudku. V tejto súvislosti poukázal na iné konanie vedené na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 27CbPv/2/2008, kde súd prvej inštancie takémuto návrhu totožného žalobcu vyhovel a nariadil v poradí tretí znalecký posudok, ktorý mal pôvodne byť posudkom ústavným. V odvolaní je ďalej tvrdené, že žalovaný (tiež Chemko a.s. Slovakia) sa odvolal, avšak Krajský súd v Košiciach vymenovanie ústavu ako správne potvrdil. Uvedené tvrdenie odvolateľa je pravdivé iba čiastočne a skutočný stav vecí (ústavného znaleckého dokazovania) je zámerne zamlčaný. Totiž súdom prvej inštancie (konanie 27CbPv/2/2008) ustanovený znalecký ústav nemal a nemá oprávnenie pre požadovaný znalecký odbor, čo uviedol vo svojom odvolaní. Ako správne žalobca uvádza, napriek tomuto jeho tvrdeniu uvedenému v odvolaní, odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil. Ibaže ustanovený znalecký ústav následne súdu prvej inštancie písomne oznámil, že posudok nemôže vypracovať práve z dôvodu, že k požadovanému znaleckému odboru nemá oprávnenie. Takže žiadny ústavný znalecký posudok v danej veci nebol a nebude vypracovaný. Dovolil si vysloviť názor, že ak žalobca bol alebo je stále presvedčený o nesprávnosti záverov dvoch súdnoznaleckých posudkov, ktoré boli v konaní nariadené súdom, nič mu nemohlo zabrániť, aby toto svoje tvrdenie preukázal predložením súkromného znaleckého posudku podľa platnej procesnoprávnej úpravy. V zmysle § 209 ods.3 CSP súd umožní znalcovi nahliadať do spisu alebo sa inak oboznámiť s informáciami potrebnými na vypracovanie znaleckého posudku. Túto dôkaznú príležitosť mal žalobca po dobu dlhšiu ako jeden rok pred vyhlásením rozsudku, t.j. od dátumu účinnosti CSP. Je však pre žalobcu výhodnejšie, aby akékoľvek náklady spojené s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania, v danom prípade nariadenie ďalšieho zn. posudku, znášal súd, resp. štát. Odvolateľ zdôrazňuje, že Smernica môže byť relevantným interným predpisom iba pre zamestnávateľa a jeho vedúcich zamestnancov. V takomto tvrdení vidí ďalšiu účelovú zmätočnosť

za situácie, keď raz je tvrdená nezáväznosť Smernice, inokedy absencia určenia primeranej odmeny za vynález a podľa potreby čiastočná záväznosť iba pre jednu stranu pracovnoprávneho vzťahu. Žalobca vstúpil v konkrétnom období do existujúcej a dlhodobu fungujúcej právnej entity žalovaného. Stotožnil sa so všetkými jemu plynúcimi výhodami, ktoré mu poskytol ako zamestnávateľ, vrátane prebiehajúceho výskumu a vývoja formaldehydových živíc od roku 1993, na ktorom sa už pred ním podieľali desiatky jeho zamestnancov a v predmetnom programe sa pokračuje doposiaľ. Žalobca tak zúročil dovtedajšie výsledky výskumu a vývoja v jeho pracovnej dobe za mzdu a v režime materiálnych nákladov zamestnávateľa. Tieto okolnosti zjavne odmieta rešpektovať a zohľadniť ich pri uplatňovaní svojich nárokov. Žalovaný bol v konaní „obvinený“ právnym zástupcom žalobcu z akýchsi nekalých praktík, aby sa vyhol lepším hospodárskym výsledkom vo výrobe živíc tak, že právo z ich produkcie preniesol na svojho jediného akcionára, materskú spoločnosť - Chemko a.s. Strážske. Pripomenul, že predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom „matky“ ako jediného akcionára obchodnej spoločnosti žalovaného bol v dotknutom období O.. C. U. starší, pričom jeho syn je spolupôvodcom riešenia vynálezu v rozsahu 10%. Bolo výlučným rozhodnutím O.. U. st. aké strategické rozhodnutie prijal vo vzťahu k výrobe živíc a ako toto rozhodnutie ovplyvnilo výšku odmeny nielen terajšieho žalobcu, ale aj syna C. U. ml. Vo vzťahu k stanoveniu výšky primeranej odmeny žalobca cestou svojho právneho zástupcu polemizuje nad situáciou, ak by táto odmena podľa Smernice bola neprimerane nízka. Podľa jeho názoru samotná zákonná úprava i Smernica vychádza z odhadu (predpokladu) technického a hospodárskeho významu vynálezu z hľadiska jeho prínosu do budúcnosti. V prípade, ak by sa takýto odhad primeranej odmeny ukázal v nasledujúcom období ako nízky, teda v neprospech vynálezcu, je ho možno korigovať inštitútom dodatočného vyrovnania (oproti predchádzajúcej primeranej odmene), ktorý už vychádza zo skutočne dosiahnutých, teda známych ekonomických výsledkov. Pripomenul však, že totožný žalobca si v skutočnosti uplatňuje dve primerané odmeny z využitia totožného vynálezu v dvoch súdnych konaniach vedených na Okresnom súde Košice I. Prvú primeranú odmenu za obdobie rokov 2004 - 2005 si uplatňuje v tomto konaní. Ďalšiu (druhú) primeranú odmenu za obdobie rokov 2006 - 2007 si uplatňuje v konaní vedenom pod sp. značkou 31 CbPv/3/2008 sa súde prvej inštancie. Neuplatnil si však žiadne dodatočné vyrovnanie. Je toho názoru, že svojim nesprávnym procesným postupom a uplynutím všeobecnej premlčacej lehoty na uplatnenie si prípadného dodatočného vyrovnania za prínos dosiahnutý reálnym a preukazným využitím vynálezu, žalobca maximalizuje svoje nároky titulom základnej (primeranej) odmeny za uplatnenie si práva na riešenie zo strany zamestnávateľa. Nevylúčil však, že motívom viacerých protichodných tvrdení žalobcu môže byť aj tá skutočnosť, že žalobou uplatnenú výšku primeranej odmeny skutočne považuje za dostatočnú a o akékoľvek dodatočné vyrovnanie v skutočnosti už nemá záujem. Nikdy však nevysvetlil, prečo z jedného vynálezu si uplatňuje dve primerané odmeny? Tvrdí, že právo na primeranú odmenu na jednorazovým nárokom. Nejedná sa tak o opakovanú odmenu, ale o jej doplnenie za ďalšie obdobia. Žalobca tvrdí, že obaja znalci pochybili, ak vo svojich posudkoch aplikovali Smernicu žalovaného, nakoľko sa jedná o právnu otázku (na okraj uviedol, že totožný postup zvolili ustanovení znalci aj v inom konaní vedenom medzi totožnými účastníkmi na Okresnom súde Košice I pod sp. značkou 27CbPv/2/2008). Pripomenul však, že tak žalobca (svojim podaním z 28.7.2008), ako aj žalovaný (svojim podaním z 31.7.2008), reagovali na požiadavku súdu prvej inštancie a doručili mu svoje otázky pre súdneho znalca. Tieto otázky sú súčasťou súdneho spisu, pričom žalovaný vždy požadoval, aby odmena vynálezcu bola vypočítaná podľa platnej internej Smernice tak, ako tomu bolo vo všetkých prípadoch jeho zamestnancov. Znalci teda, podľa jeho názoru, neriešili právnu otázku použitia Smernice, ale postupovali podľa uznesenia súdu, ktorý v odôvodnení poukázal na otázky účastníkov konania a tieto sú súčasťou súdneho spisu, ktorý pre potreby vypracovania posudkov použili znalci. Súd znalcom osobitne neuložil, aby výšku odmeny pôvodcu vynálezu určili bez použitia Smernice. V tomto svojom vyjadrení k odvolaniu sa žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nereaguje na všetky v ňom uvádzané tvrdenia, úvahy a subjektívne názory či hodnotenia. Viaceré pasáže textu boli právnym zástupcom žalovaného už prezentované v konaní na súde prvej inštancie, a to aj duplicitne. Napr. 11.9.2017 bolo krátko pred pojednávaním doručené jeho rozsiahle vyjadrenie do podateľne súdu a následne v celosti prečítané na pojednávaní, čo je zachytené v zápisnici z neho. Viaceré pasáže sa opätovne premietli do odvolania. Keďže sa cestou svojho právneho zástupcu vyjadril k viacerým tvrdeniam už na uvedenom pojednávaní a sú zachytené v zápisnici z neho, nepovažuje za hospodárne a účelné ich opakovať. Dovolil si informovať odvolací súd, že žalovaný písomne vyzval žalobcu o oznámenie jeho bankového účtu k úhrade tej sumy, ktorá mu bola súdom prvej inštancie priznaná a ktorá nebola napadnutá odvolaním ani jedným z účastníkov konania. Jedná sa o sumu 11 617,876, čo predstavuje 70% z maximálne možnej primeranej odmeny podľa prílohy č. 4 Smernice, teda zo sumy 16 597 € (500 000 Sk). Hoci výzva bola žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi odoslaná ešte 9.10.2017, doposiaľ sa nestretli so žiadnym záujmom žalobcu o čiastočnú

úhradu z jeho strany. Je preto toho názoru, že v tejto časti plnenia je v omeškaní s jeho prijatím žalobca. Rovnakú výzvu zaslal jeho právny zástupca právnomu zástupcovi žalobcu s rovnakým efektom. Dôkaz: Žiadosť žalovaného o oznámenie č. účtu žalobcu, ktorá bola adresovaná priamo O.. Š. T.. Žiadosť jeho právneho zástupcu adresovaná právnomu zástupcovi žalobcu o oznámenie čísla účtu, spolu s podacím lístkom č. RE630431062SK z 9.10.2017 a s internetovým sledovaním zásielok Slovenskej pošty, a.s.: zásielka bola doručená 12.10.2017 - 1x (obidvoma dôkazmi protistrana disponuje, pričom tieto dôkazy bolo možné použiť až o vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie). Aj z uvedeného dôvodu, keď suma 11 617,876 nie je pre žalobcu dostatočne „atraktívna“ ako výsledok čiastkového úspechu vo veci samej, poukázal na jeho nesúhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý nepriznal úspešnému účastníkovi konania (žalovanému) náhradu trov konania z údajne sociálneho dôvodu na strane žalobcu. Jeho správanie sa však nesvedčí o nedostatku prostriedkov na pokrytie vlastných životných potrieb alebo potrieb jeho rodiny. Žalobca ako odvolateľ navrhol odvolaciemu súdu alternatívne rozhodnutie vo veci samej (zrušenie alebo zmena výroku rozsudku o zamietnutí žaloby), a to v časti nad sumu už mu priznanú súdom prvej inštancie. Navrhol odvolanie žalobcu čo do jeho oboch alternatívnych návrhov zamietnuť. Zároveň poukázal aj na jeho odvolanie v časti tej výšky priznanej odmeny žalobcovi, ktorá prekračuje maximálnu výšku odmeny spolupôvodcovi. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

7. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného proti rozsudku (č. I. 1053-1054), v ktorom uviedol, že je nepochybné, že on si žalobou uplatnil právo na zákonnú primeranú odmenu podľa § 11 Patentového zákona v príslušnom znení, a to z dôvodu, že si žalovaný ako zamestnávateľ voči nemu uplatnil právo na riešenie. Žalovaný uvádza, že rozhodnutie súdu prvého „stupňa“, ktorý vec posúdil v zmysle podnikovej smernice žalovaného platnej v dotknutom období zodpovedá ustálenej súdnej praxi, ako aj doterajším právoplatným rozhodnutiam Okresného súdu Košice I a Krajského súdu v Košiciach vo veciach odmietajúcich za zamestnanecké vynálezy u totožného žalovaného. S týmto opakovaným zavádzajúcim tvrdením žalovaného o ustálenej praxi zásadne nesúhlasí. Neexistuje žiadna ustálená prax týkajúca sa použitia internej smernice na určenie výšky odmeny pre pôvodcu. Ide len o snahu žalovaného navodiť takýto a zrejme tiež jeho želanie, aby taká prax existovala. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje žalovaný má podľa jeho názoru úplne iný kontext a najmä ide o zrušujúce rozhodnutie a nie je zjavné akým spôsobom bola interná smernica zamestnávateľa zohľadnená. V predmetnom rozhodnutí nebola vôbec riešená otázka, či môže zamestnávateľ v internej smernici (v jednostrannom právnom akte) paušálnou sumou platnou ohraničiť výšku zákonnej primeranej odmeny, ktorá v zmysle Patentového zákona závisí výlučne od prínosu, materiálneho podielu zamestnávateľa a rozsahu a obsahu pracovných úloh pôvodcu vynálezu. Práve naopak, existuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach týkajúce sa práve predmetnej Smernice žalovaného, v ktorom sa konštatuje, že táto smernica je nezáväzná, ide len o praktickú úpravu a nemožno ňou meniť zákonnú úpravu. V predmetnom prípade sa síce Krajský súd v Košiciach vyjadril, že Smernicou nemožno zakladať práva resp. ochranu zamestnanca, kde zamestnávateľ obmedzuje svojím jednostranným aktom sám seba, ale práve o to viac by nemal mať zamestnávateľ možnosť jednostranným aktom obmedzovať práva iných osôb, najmä práva svojich zamestnancov. Internou smernicou možno podľa nášho názoru rozvíjať a špecifikovať právo zamestnávateľa dávať zamestnancovi pokyny (smernica v podstate všeobecný písomný pokyn zamestnávateľa). Ale jednostranné pokyny zamestnávateľa sa môžu týkať plnenia pracovných úloh ale nemožno nimi obmedzovať právo zamestnanca na odmenu, ktorá mu podľa zákona alebo zmluvy patrí. Pokiaľ žalovaný rozporuje právo žalobcu na pohrutkovú odmenu vo výške 83€, z dôvodu, že si žalobca nárok na pohrutkovú odmenu neuplatnil uviedol, že žalobca si neuplatnil žiadnu odmenu podľa internej smernice zamestnávateľa ale zákonnú primeranú odmenu podľa Patentového zákona, ktorá závisí od dosiahnutého prínosu. Len na tlak právneho zástupcu žalovaného, vnímajúc názory znalcov, ktorí vo svojich znaleckých posudkoch riešili právne otázky, súd vec posúdil podľa internej smernice žalovaného. Ako však aj v odvolaní podrobne rozviedol, Smernica síce upravuje iné práva na odmenu pôvodcu v súvislosti s vytvorením vynálezu (medzi nimi aj pohrutkovú), avšak Smernica neupravuje právo pôvodcu na odmenu, ktorej predpokladom vzniku je výlučne uplatnenie práva na riešenie voči pôvodcovi a ani neurčuje výšku takejto odmeny. Žalovaný zastáva názor, že podiel spolupôvodcov na riešení zamestnaneckého vynálezu ma byť O.. T. 70%, O.. P. 20%, O.. U. 10%, a že znalec O.. A., ktorý sa stotožnil so žalobcom v tom, že podiel žalobcu na odmene 87,5% riešil právnu otázku právnu, ktorú by súdny znalec nemal posudzovať. S týmto sa možno stotožniť, avšak v tomto smere možno namietat, že úloha nebola zadaná úplne správne. Okrem toho znalci v tejto veci riešili mnoho právnych otázok, a to najmä otázku použitia smernice vôbec. Táto skutočnosť však žalovanému neprekáža, nakoľko je v jeho prospech. Pokiaľ ide o výšku podielu 87,5% na primeranej odmene, tak ako už v našom odvolaní uviedol, žalobcov podiel na riešení je a vždy zostane 70%. Avšak podiel žalobcu na odmene pre pôvodcov za uplatnenie práva na riešenie nie je iba 70% ale 87,5%, pretože žalovaný

si právo na riešenie uplatnil iba voči žalobcovi a spolupôvodcovi U. (voči O.. P. nie), a teda len títo dvaja spolupôvodcovia zabezpečili žalovanému prínos a majú nárok na odmenu za uplatnenie práva na riešenie. V ďalšom odkázal na podrobné zdôvodnenia v odvolaní žalobcu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že podiel žalobcu na odmene vo výške 70% je záväzne judikovaný, uviedol, že ide o právnu ekvilibristiku právneho zástupcu žalovaného, avšak zjavne nesprávnou a zavádzajúcou. To, že si O.. U. na súde v inom konaní, ktorého žalobca nie je účastníkom, uplatnil 10%-ný podiel na primeranej odmene namiesto podielu 12,5%, na ktorý má O.. U. nárok, predsa nemôže žiadnym spôsobom obmedzovať nárok žalobcu na jeho podiel. Pokiaľ žalovaný uvádza, že v zmysle aktuálnej novely zák. č. 435/2001 Z.z., došlo k odstráneniu akejkoľvek nejasnosti vo výške primeranej odmene u spolupôvodcov vzhľadom na nasledovné znenie: „Spolupôvodcovia majú právo na primeranú odmenu podľa ods. 6 a právo na dodatočné vyrovnanie podľa ods. 7 v rozsahu, v akom sa podieľali na vytvorení zamestnaneckého vynálezu.“ Uviedol, že ide o nesprávny výklad žalovaného. V dôvodovej správe k predmetnej novele (zákon č. 242/2017 Z.z.) sa uvádza, že: „Podmienky vzniku nároku na primeranú odmenu ani spôsob jej výpočtu sa nemení (odsek 6).“ V ods. 6 sa rovnako ako doteraz uvádza, že: Pôvodca, voči ktorému zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie podľa odseku 3, má vo vzťahu k zamestnávateľovi právo na primeranú odmenu. Z uvedeného vyplýva, že pôvodca, voči ktorému právo na riešenie uplatnené nebolo nárok na odmenu nemá. Ak je spolupôvodcov, voči ktorým bolo právo na riešenie uplatnené viac, je potrebné medzi nich odmenu rozdeliť podľa podielov, ktorými sa podieľali na vytvorení. Ak však nebolo právo na riešenie uplatnené voči všetkým, rozdelí sa odmena iba medzi tých voči ktorým uplatnené bolo a to v pomere ich podielov na vytvorení. Neznamená to, že časť odmene si má ponechať zamestnávateľ. Podľa nášho názoru žalobca by sa aj podľa novelizovanej úpravy podieľa na odmene podielom 87,5%, ktorý zodpovedá jeho 70%-nému podielu na vytvorení vynálezu. V tomto smere nezaviedla novela žiadnu zmenu a ani v dôvodovej správe k novele sa žiadna zmena nespomína a ide len o nesprávny výklad žalovaného, ktorý nie je logický a ani spravodlivý, práve naopak. Nie je nič logické a spravodlivé na tom, keď si časť odmene, ktorá patrí pôvodcom (podiel zamestnávateľa je predsa daný) ponechá zamestnávateľ. Žalovaný, resp. jeho právny zástupca opäť uvádza, keď uvádza, že je vylúčené, aby podiel ostatných spolupôvodcov na riešení zamestnaneckého vynálezu „narastal“ iba preto, že jeden zo spolupôvodcov sa stal spolumajiteľom patentu. Avšak ako už uviedol, nenarastá podiel na riešení, avšak iba podiel spolupôvodcu na odmene, ktorá patrí pôvodcovi podľa ods.6. Pokiaľ ide o paušálne obmedzenie primeranej odmene pôvodcu v jednostrannom právnom akte zamestnávateľa - v internej smernici - ako už uviedol, je úplne absurdné, aby zamestnávateľ takýmto spôsobom, ktorý Patentový zákon ani nepozná mohol jednostranne a dokonca záväzne pre súd obmedziť nároky pôvodcu na primeranú odmenu. V tomto smere poukázal na jeho argumentáciu v odvolaní žalobcu. Ďalej zdôraznil, že pokiaľ nebola odmena dohodnutá a nieje ani právoplatne rozhodnuté o primeranej odmene, nemožno o dodatočnom vyrovnaní hovoriť. Preto žalobca dosiaľ v súvislosti s patentom požaduje priznať svoje nároky titulom primeranej odmene, ktorú nemôže zamestnávateľ jednostranne stanoviť, resp. paušálne obmedziť podľa jeho ľubovôle jednostranným rozhodnutím (smernicou). Viackrát však zdôraznil, že jednoznačne poukázal na skutkový stav (dosiahnutý prínos a obvyklý spôsob určenia výšky odmene), avšak právna kvalifikácia žalobcu nie je pre súd záväzná a je teda na súde, či prizná žalovanú sumu titulom primeranej odmene alebo aj dodatočného vyrovnania. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že žalobca odmietol prijať nejaké plnenie, toto tvrdenie je nepravdivé. Žalobca nikdy neodmietol prijať od žalovaného žiadne plnenie. Odmietol uzavrieť dohodu o odmene, čo je zásadný rozdiel. Žiadne plnenie žalovaný žalobcovi do dnešného dňa neposkytol. Opätovne ide o pokus žalovaného zavádzať súd. Pokiaľ ide o trovy konania, úprimne si váži úvahy súdu o tom, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, vzhľadom na ktoré súd nepriznal žalovanému náhradu trov konania, a stotožnil sa so súdom prvého „stupňa“, že také dôvody by tu boli (t.j. existenčné okolnosti, ktoré za dôvody osobitného zreteľa považoval sú naozaj dané), pokiaľ by bolo rozhodnutie prvostupňového súdu správne. Domnieva sa však, že jeho žaloba je dôvodná v celom rozsahu, a že rozhodnutie súdu prvého „stupňa“ správne nie je. Žalovaného tvrdenia o jeho rozsiahlom majetku boli už predmetom súdneho prieskumu a ukázali sa ako nepravdivé. Poukazujú však na úplné asociálne cítenie žalovaného, ktorý napriek dosiahnutému prínosu a záchrane výroby nezaplatil mu žiadnu odmenu. Pokiaľ ide o poukázanie žalovaného na tvrdenia znalcov, že treba zohľadniť smernicu, má za to, že ide o právnu otázku, ktorú nemá čo znalec riešiť a pokiaľ ide o absurdný názor, že zamestnávateľ môže jednostranne paušálne obmedziť primeranú odmenu, ktorú Patentový zákon odvíja zásadne od prínosu, trvá na tom, že znalci nemajú potrebnú odbornosť na to, aby túto právnu otázku správne posúdili. A to je základný problém všetkých doterajších znaleckých posudkov. A pokiaľ znalec Ing. U. mu vytkol, že jeho vynález nesie znaky vylepšenia existujúcich výrobkov, a nie novosť už žalovaným v minulosti produkovaných výrobkov, toto jeho tvrdenie je v príkrom rozpore s názorom Úradu priemyselného vlastníctva SR, ktorý riešeniu udelil patent ale tiež s

v rozpore s konaním samotného žalovaného, ktorý patentovú prihlášku podal a do dnešného dňa patent udržiava a využíva. V ostatnom poukázal tiež na podrobnejšiu argumentáciu uvedenú v jeho odvolaní. 8. Vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného (č. I. 1060-1063) k namietanej emotívnosti podotkol, že na celosvetovej novosti nie je nič emotívne, pretože to je zákonný predpoklad udelenia patentu. Mať výhrady k znaleckému posudku, ktorý považuje za nesprávny, nie je znižovanie úcty k znalcovi. V tomto prípade sa však ani len znalci nezhodli. Podľa neho teda pán Grúber zrejme znevážil pána S. a znalec A. znevážil oboch menovaných znalcov. Potom zrejme asi aj odvolanie voči rozsudku ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento zruší, resp. zmení rozhodnutie prvostupňového súdu je podľa právneho zástupcu žalovaného znevážením súdu prvého „stupňa“. Určite nie je. Akékoľvek znevažovanie znalcov a súdu odmietol. Je to len snaha právneho zástupcu žalovaného vyvolať sudcom odvolacieho súdu negatívne emócie voči žalovanému. Práve naopak by sa mohol cítiť dotknutý on, keď sa ho zákonná sudkyňa v prvostupňovom konaní opýtala, že či mu nestačí 10 000,- eur, resp. keď konštatovala, že žiadne ďalšie znalecké dokazovanie nenariadi, pretože aj tak nebude nikdy spokojný. V priebehu viac ako 10 ročného konania poznačeného prietiahmi vytváranými žalovaným postup súdu nenapádali a trpezlivo vyčkávali a navrhovali riešenia, hoci sa sudkyňa viackrát vyslovila, že ide o technickú vec, ktorej nerozumie, že vždy riešila len civilné veci a nerozumie ako táto vec pristála v registri C (táto otázka je asi na mieste), a že túto vec zdedila, atď. Ale v tomto prípade sú určité emócie preda len na mieste. Nielen preto, že on, ktorý si uplatnil svoje nároky za rok 2004 a 2005, sa v roku 2018 „dopracoval“ k prvostupňovému rozhodnutiu, ktoré mu napriek tomu, že vynález priniesol žalovanému a jeho materskej spoločnosti miliónové tržby, priznáva menej ako 10-tinu toho, čo mu patrí iba preto, že súd uznal „žalobcom“ vymyslenú konštrukciu, že zamestnávateľ môže internou smernica jednostranne a ľubovoľne obmedziť výšku zákonného nároku pôvodcu vynálezu na odmenu, a že ju dokonca musí rešpektovať aj súd, hoci je z okolností známych súdu v čase rozhodnutia zrejme, že smernica priznáva pôvodcovi vynálezu menej ako 10-nu nároku, ktorý by pôvodcovi vynálezu bez smernice patril. Žalovanému táto situácia vyhovuje, pretože sústavným napádaním žalobcu so súdnymi poplatkami, vytváraním prietahov a zavádzaním sudcov vo viacerých konaniach, ktoré sú na Okresnom súde Košice I ohľadom rovnakého patentu vedené, vytvoril situáciu neistoty, v ktorej má zábrany si uplatniť ďalšie svoje nároky (za roky 2008 až 2018), hoci je presvedčený o svojich nárokoch ako aj o tom, že žalovaný vynález stále využíva a patent je platný 20 rokov. Jeho dôvera v spravodlivé rozhodnutie súdov je však výrazne oslabená a má reálnu obavu, že voči ekonomicky silnému žalovanému nemôže byť úspešný, a že ak bude v prípade neúspechu musieť zaplatiť trovy, tak skončí na ulici. Za prínosy dosiahnuté prostredníctvom vynálezu v rokoch 2008 - 2018 nezaplatil žalovaný zatiaľ žiadnu odmenu. Za prínosy za roky 2004 a 2005 doteraz žalobcovi (hlavnému pôvodcovi vynálezu) zaplatil 5 000,- eur. Je úplne zrejme, že sa žalovaný pokúsi nároky v roku 2008 a nasl. premlčať, hoci podľa nášho názoru nárok na dodatočné vyrovnanie premlčaný nie je, pretože odmena bola právoplatne stanovená (teda v nenapadnutej časti) až rozsudkom v tejto veci, t.j. v roku 2017. Rovnaký názor prezentoval H.. D.. H. R. v konaní 29CbPv/2/2009. Je zrejme, že žalovaný urobí všetko preto, aby pôvodcovi vynálezu (pomocou ktorého žalovaný a jeho materská spoločnosť dosiahla miliónové tržby EUR) zaplatil iba minimum. Názor o záväznosti smernice pre súd si preto napriek výhradám žalovaného dovolil označiť ako absurdný a negatívne dôsledky takéhoto rozhodnutia považuje za ďalekosiahle. Nebudú sa totiž týkať iba žalobcu, ale všetkých vynálezcov, ktorým zamestnávateľia obmedzia vo svojich interných smerniciach. Práve preto si dovolil označiť vydanie rozhodnutia za čierny deň pre vynálezcov. Pokiaľ ide o absurdnosť, práve táto sa využíva ako výkladové pravidlo. Kládol preto súdu otázku, do akej miery musí súd rešpektovať smernicu zamestnávateľa? Aj keby v nej obmedzil odmenu pôvodcu na 100,- eur? Čo ak by ju vylúčil úplne? Potom by nárok zamietol? Ved' v tom prípade by ani nebola odmena a jej určenie súdom, resp. dohoda o nej je nevyhnutným predpokladom na to, aby bolo možné priznať dodatočné vyrovnanie. Preto treba jednoznačne odmietnuť konštrukciu, že pracovná zmluva a interná smernica predstavuje dohodu o odmene, najmä ak je smernica prijatá dlhý čas po uzavretí pracovnej zmluvy, a zamestnanec sa k smernici nevyjadril a ani ju neschválil. Dokonca i keby ju zamestnanec schválil a do pracovnej zmluvy by boli poňaté také ustanovenia v čase pred vytvorením vynálezu, nebolo by to nič iné ako neplatné vzdanie sa práv vopred. Ako sa môže zamestnanec dohodnúť na absolútnom obmedzení odmeny pred tým, než vôbec vynález vytvorí a než si môže vôbec vytvoriť predstavu o tom, aký môže jeho využitie priniesť prínos? Na jednej strane slabého zamestnanca pred silným zamestnávateľom chráni a na druhej strane mu má dovoliť, aby zamestnancovi jednostranne obmedzil zákonný nárok na odmenu? Je jednoznačne presvedčený, že tieto úvahy treba ako nesprávne odmietnuť. Pokiaľ ide o znevažovanie patentu a pochybovaniach o jeho novosti a význame uviedol to, že na vynález bol Úradom priemyselného vlastníctva SR (ďalej len „ÚPV“) udelený patent, prihlášku na patent podal žalovaný, žalovaný vynález do dnešného dňa využíva a podstúpil dlhé konanie voči O.. P., aby získal 100% vlastníctvo patentu. Úplne

zavádzajúce je poukazovanie na existenciu formaldehydových živíc od roku 1907, keď v predmetnom prípade sa netýka patent samotnej fenolformaldehydovej živice ako takej, ale spôsobu jej prípravy a niektorých jej vlastností. Pokiaľ ide o skutočnosť, že bez vynálezu by žalovaný zastavil výrobu fenolformaldehydových živíc, pretože výrobok FENOCEM 35, ktorý sa vyrábala starým spôsobom už nebol umiestniteľný na trhu a žalovaný ho prestal vyrábať a vyrábala len fenolformaldehydové živice pri výrobe, ktorých využil spôsob prípravy spadajúci pod patent. Potvrdil to samotný žalovaný v jeho vyjadreniach, v ktorých vyčíslil prínos, potvrdzuje to fakt, že k zastaveniu výroby FENOCEMU 35 naozaj došlo a potvrdil to i znalec G., ktorý odmietol započítavať tržby žalovaného z výrobku FENOCEM 35.

Pred T. sa teda živice vyrábali, ale spôsobom, ktorý prestal byť využiteľný vzhľadom na náklady a kvalitu výstupného produktu. Na výskume výroby fenolformaldehydových živíc sa možno podieľali rôzni zamestnanci, avšak títo problémy žalovaného nevyriešili. Problémy žalovaného vyriešil iba T. (s U. a P.), ktorý prišiel s úplne novým spôsobom výroby fenolformaldehydovej živice, čo potvrdil ÚPV udelením patentu. Pokiaľ ide o poukazanie na výrobu fenolických živíc v iných európskych štátoch uviedol, že nikto ich nevyrába spôsobom, ktorý on vytvoril. Opäť zdôraznil, že patent sa týka spôsobu prípravy a nie výsledného produktu. Výsledný produkt je fenolická živica. Podobná situácia by nastala, ak by niekto vytvoril úplne nový spôsob výroby piva. Niektoré vlastnosti výsledného piva by boli síce odlišné, ale výsledkom by bolo pivo. Ale spôsob výroby by bol iný. Rozhodnutie žalovaného, že vynález bude využívať výhradne pre seba je jeho rozhodnutím a je úplne irelevantné. Tvrdenie, že o vynález nie je záujem je nepodložené, nepreukázané a zavádzajúce a úplne irelevantné. Má len navodiť dojem, že vynález nemá význam. Napriek týmto tvrdeniam žalovaný vynález stále využíva a dosahuje vysoké prínosy (resp. by ich mohol dosahovať ak by tržby nepresunul na materskú spoločnosť). Žalovaný úvodom uviedol, že znevažuje prácu znalcov, avšak nemá zábrany používať nevyberané slová na adresu znalca S. iba preto, že použil na výpočet odmeny pôvodcu metodiku, aká sa používa vo vyspelých krajinách Európy (napr. Nemecko, ale tiež v susednej ČR). Pokiaľ ide o metodiku, tak metodika určenia prínosu použitá znalcom G. („tržby mínus náklady na materiál a energie“) by mohla byť tiež správna, ak by znalec neurobil chyby a (i) neodpočítal prepravné náklady, ktoré žalovaný nevynaložil (predaj a prepravu vykonávala materská spoločnosť, ktorej žalovaný predával výrobky za výrobné náklady), a (ii) keby na prínosy pri výpočte odmeny nepoužil smernicu (hoci Ing. G. sa vo svojej výpovedi vyjadril, že smernica je neurčitá!), ale namiesto toho obvyklé percento 25%. Takto znalec G. znížil odmenu na 10-tinu tej, ktorá by mu patrila pri použití obvyklej metódy. Ak by tieto chyby neurobil, došiel by v podstate k podobnej výške odmeny ako žalobca, resp. k vyššej odmene. Popri tom znalec G. riešil viaceré výlučne právne otázky. Uviedol, že tak metodika použitá znalcom S. ako aj metodika použiteľná znalcom G. (ak je aplikovaná správne a nie je deformovaná smernicou) sú správne. Metodika použitá znalcom A. je nesprávna, pretože porovnáva výrobky, pri ktorých bol využitý nový spôsob prípravy a výrobky pri ktorých bol využitý starý spôsob prípravy. Avšak táto metodika je využiteľná pri zlepšovacích návrhoch a nie patentoch, kde je zákonným predpokladom novosť a výsledkom nového spôsobu výroby je úplne nový výrobok (úplne nová fenolformaldehydová živica, hoci stále fenolformaldehydová živica). Pokiaľ ide o samotnú smernicu, s ktorej aplikáciou nesúhlasí, uviedol, že sám autor smernice O.. P. sa vyjadril, že ani znalec A. a ani znalec G. nepostupovali správne podľa smernice a ich výsledky sú nesprávne. Preto O.. P. navrhoval vypočítať, avšak prvostupňový súd to nepochopiteľne odmietol. On neurobil žiadne podstatné zmeny rozhodujúcich skutočností. Pred podaním žaloby sa obrátil na znalca, ktorý určil výšku odmeny metodikou ktorú si znalec sám zvolil a zvolil ju tiež podľa toho, k akým údajom mal prístup. Prístup mal iba k údajom o tržbách. Údaje na použitie metodiky použitej znalcom G. (bez použitia smernice samozrejme) znalec S. nemal, pretože nemal informácie o priamych nákladoch na materiál a energie, nakoľko mu ich žalovaný odmietol poskytnúť. Metodiku, ktorú použil znalec G. (ale bez smernice) využil H.. D.. R. v konaní 29CbPv/2/2009 a dospel k vyššej odmene pre pôvodcov ako on. Zásadne odmietol akúkoľvek kompiláciu. Jeho názory sú stále rovnaké. Práve naopak, zo spisového materiálu týkajúceho sa vecí 17C/120/2006, vecí 31CbPv/3/2008 ako aj vecí 29CbPv/2/2009 jednoznačne vyplýva, že žalovaný zavádza konajúce súdy poukazovaním na jednotlivé skutočnosti vytrhnuté z kontextu a účelovo vytvára prietahy, pretože ako uviedol vyššie, prietahy mu môžu priniesť zásadný prospech. Pri presadení názoru právneho zástupcu žalovaného, že sa dodatočné vyrovnanie premlčuje v premlčacej lehote 3 roky, ktorá plynie od prvého dňa roka nasledujúceho po roku, v ktorom bol dosiahnutý prínos bez ohľadu na to, kedy bolo rozhodnuté o odmene čiže aj keď súd rozhodol o odmene žalobcu v roku 2017, tak podľa žalovaného plynie premlčacia lehota, v ktorej sa premlčuje nárok na dodatočné vyrovnanie určené za prínos dosiahnutý v roku 2008 od 1.1.2009. Čiže podľa názoru žalovaného by dodatočné vyrovnanie bolo premlčané ešte skôr (koncom roka 2011) ako bola vôbec určená prvá odmena žalovaného. Tento názor je nesprávny a ide o zjavnú špekuláciu

odôvodňujúcu prietahy vytvárané žalobcom vo všetkých konaniach týkajúcich sa vynálezu vytvoreného nim, O.. U. a O.. P.. Pokiaľ ide o prekrúcanie ohľadom aplikácie smernice - za účelové prekrúcanie možno považovať práve názory žalovaného, ktorý sa sice sám v smernici zaviazal garantovať pracovné miesto pôvodcovi vynálezu a napriek tomu prepustil tvorcu vynálezu, ktorý využíva, hoci ako sám uvádza, „fenolické živice sa budú u žalovaného vyrábať aj dlho po T.“. Je zaujímavé, že práve miesto pôvodcu využívaného vynálezu musel žalovaný zrušiť. Keď smernica rozširovala práva zamestnanca bola pre zamestnávateľa nezáväzná, lebo by to bolo v rozpore so zákonom, hoci zamestnávateľ smernicou obmedzil sám seba. Keď zamestnávateľ obmedzuje zákonné práva zamestnanca, tak má byť záväzná dokonca aj pre súd. Na tomto mieste zdôraznil, že zákony vo vzťahu silný zamestnávateľ a slabý zamestnanec chránia práve slabého zamestnanca. Žalovaný to zrejme vníma naopak. Aj v tomto spore sa výrazne prejavuje slabšia pozícia žalobcu, ktorý bol zamestnancom žalovaného, a to najmä pokiaľ ide o prístup k údajom a dôkazom potrebných pre uplatnenie nároku. Ide tiež o zamestnanecký patent a patentový zákon výslovne používa pracovnoprávne pojmy. Avšak najmä kvôli tomuto faktickému slabšiemu postaveniu zamestnanca máme jednoznačne za to, že ide o sporom s ochranou slabšej strany v zmysle § 316 ods.1 CSP. Ide o novú problematiku a avšak slabšie postavenie pôvodcu, ktorým je zamestnancom je jednoznačné. K otázke zvýšenia odmeny spolupôvodcu sa už mnohokrát podrobne vyjadril. Ani nová právna úprava na našom názore nič nemení a neodporuje mu. Zákonodarca takúto zmenu v dôvodovej správe ani nespomenul. Vždy treba odmenu pre pôvodcov rozdeliť iba medzi tých pôvodcov, voči ktorým bolo uplatnené právo na riešenie. Logika je tá, že ak by mal zamestnávateľ riešenie v 100% vlastníctve, tak by mal vyššie prínosy, pretože by vyrábala všetky výrobky, na ktoré sa patent vzťahuje a nemôže patent využívať iná osoba - spolumajiteľ patentu, ktorá mu robí konkurenciu a odčerpáva mu prínosy. Reálne nevyužívanie patentu Ing. P. na tom nič nemení. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného, že poukázanie na metodiku, ktorú za obvyklú považuje H.. D.. H. R., ktorý uvádza, že obvyklých 25%" odmeny z prínosu určeného ako „tržby mínus priame náklady na materiál a energie“, je kompilačnou obštrukciou - uviedol, že nerozumie tomuto vyjadreniu. Poukázal na to, že takýto spôsob určenia odmeny, ktorým by došiel ešte k vyššej odmene, považuje za obvyklý H.. D.. R., ktorý platí za odborníka v oblasti priemyselného práva. Tvrdenie, že „Smernica vôbec neupravuje odmenu, ktorá by bola viazaná výlučne na uplatnenie práva na riešenie zamestnávateľom“ nie je zavádzajúce, ale je to fakt. Všetky druhy odmien uvedené v smernici nie sú viazané výlučne na uplatnenie práva na riešenie, ktoré je predpokladom nároku na zákonnú odmenu pôvodcu. Všetky odmeny v smernici sú viazané aj na ďalšie skutočnosti. Ide o základné právno-teoretické poznatky o právnych skutočnostiach, ktoré treba dôsledne rozlišovať. To že znalci určili, že bude použitá smernica ich iba diskvalifikuje, nakoľko riešili výlučne právnu otázku, či sa má použiť smernica namiesto bežného postupu bez toho aby im to súd nariadil. Úplnou právnickou ekvilibristikou je určenie splatnosti odmeny znalcom A.. „Žalobca“ zavádza, keď uvádza, že prezentoval viaceré právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov o použiteľnosti interných smerníc pre zohľadnenie odmeňovania vynálezcov vo všeobecnosti. Žiadne rozhodnutie sa netýkalo práva zamestnávateľa záväzne určiť odmenu pôvodcu v smernici a už vôbec nie možnosti určenia jej hornej hranice bez ohľadu na prínos. Žiadna ustálená judikatúra neexistuje a žalovaný ju ani nepredložil. Pokiaľ ide tvrdenia žalovaného, že v konaní vedenom a Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27CbPv/2/2008 súd prvej inštancie nariadil v poradí tretí znalecký posudok, ktorý mal pôvodne byť posudkom ústavným, toto tvrdenie je pravdivé. Rovnako je pravdivé tvrdenie, že žalovaný usiloval odvolaním o jeho zrušenie ale Krajský súd v Košiciach vymenovanie ústavu ako správne potvrdil. V žiadnom prípade však nezamľčuje nič o stave znaleckého dokazovania. Nie je pravda, že znalecký ústav nemal a nemá oprávnenie pre požadovaný znalecký odbor, ale v ústave prestal pôsobiť odborník z odboru priemyselné vlastníctvo. Má však stále za to, že určenie prínosu nie je úlohou pre znalca z oblasti priemyselného vlastníctva ale kategóriou ekonomickou, s tým že znalec z oblasti ekonómie si môže na určité špecifické otázky týkajúce sa priemyselného vlastníctva (ak také vôbec vyvstanú, prizvať konzultanta z odboru priemyselné vlastníctvo. Ustanovený ústav (Ekonomická univerzita v Bratislave) sa podľa jeho informácií zriekol veci z kapacitných dôvodov. Priznáva však, že je týmto postupom Ústavu sklamaní. Pokiaľ ide výzvu žalovaného, aby žalobca predložil vlastný znalecký posudok, uvádzame, že žalovaný si je veľmi dobre vedomý pomerov žalovaného a že nemá prostriedky na vypracovanie ďalšieho posudku. „Žalovaný“ bol preto aj napriek odvolaniam žalovaného (je to obľúbená téma žalovaného upozorňovať na majetkové pomery žalobcu) oslobodený od súdnych poplatkov. „Žalovaný“ je chudobný človek napriek tomu, že jeho bývalý zamestnávateľ dosahuje miliónové tržby na základe riešenia, ktoré vytvoril. Aj tu sa ukazuje ako môže ekonomicky silný zamestnávateľ zneužívať svoje postavenie a sťažovať uplatnenie práv slabého zamestnanca (resp. bývalého zamestnanca). Je to práve žalovaný, ktorý sústavne vytvára prietahy v konaní a zaťažuje štát. Ak by vyplatil „žalovanému“ odmenu, na ktorú má ako pôvodca nárok, tak by sa žiadne súdne konanie nekonalo. On nezúročil dovtedajšie

výsledky výskumu. Síce ich preskúmal, avšak zistil že ide o „slepú uličku“ a že výskum sa uberá zlým smerom, ktorý ani nemôže viesť k riešeniu problému žalovaného. Preto sa svojím vlastným štúdiom a samostatným získavaním materiálov pričínil o vytvorenie a nasadenie plne nového spôsobu, ktorý vytvoril a tento bol úspešný. Potvrdil to vo svojom hodnotení aj samotný žalovaný, ktoré následne po odmietnutí dohody o odmene z jeho strany prepustil a účelovo zmenil pôvodné hodnotenie. Ved' samotný žalovaný dehonestujúco tvrdí, že pri patente ide o riešenie na úrovni všeobecne známych poučiek. Všeobecne známym poučkám by však nebol udelený patent. Prenesenie hospodárskych výsledkov vo výrobe živíc na materskú spoločnosť - Chemko a.s. Strážske je fakt. Tržby tak boli dosahované najmä tam. Priznal to aj O.. H. (finančný riaditeľ žalovaného) vo svojej výpovedi vo veci 29CbPv/2/2009. V tomto smere patentový zákon používa pojem dosiahnuteľný prínos a nie dosiahnutý, aby tak zabránil špekuláciám zamestnávateľov a garantuje tak pôvodcovi odmenu, ak je prínos neprimerane nízky (napr. v dôsledku presunutia na materskú spoločnosť) alebo vôbec žiadny. Pri skoršom znení patentový zákon odvíjal odmenu pôvodcu od dosiahnutých prínosov, avšak korekcia garantujúca pôvodcovi odmenu aj v prípade neprimerane nízkeho/žiadneho výnosu bola upravená v § 11 ods.6 Patentového zákona, ktorý bol po zmene „dosiahnutého prínosu“ na „dosiahnuteľný prínos“ vypustený. Znalec sa však musí v predmetnom prípade orientovať na dosiahnuteľný prínos a počítať aj s tržbami materskej spoločnosti, pretože tieto tržby mohol dosiahnuť žalovaný. Je úplne nepodstatné, že predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom „matky“ ako jediného akcionára obchodnej spoločnosti žalovaného bol v dotknutom období O.. C. U. starší, pričom jeho syn je spolupôvodcom riešenia vynálezu v rozsahu 10%. Nemal žiadny vplyv na rozhodovanie o obchodných veciach. Skôr právny zástupca žalovaného poukazuje na nejaké nekalé praktiky O.. U. staršieho v súvislosti s patentom bez ich bližšej konkretizácie (iba v rovine náznakov). Nevie však o akých praktikách právny zástupca žalovaného hovorí ani čo tým sleduje. V konaní 29CbPV/2/2009 právny zástupca prezentuje názor, že v prípade ak súd v konaní o odmene rozhodol o určitom období, tak potom z prínosov za dané obdobie nemožno už žiadať dodatočné vyrovnanie, ale možno ho žiadať iba ohľadom neskorších prínosov, pretože by šlo o porušenie princípu res iudicata. Opäť ide zrejmy špekulatívny prístup žalovaného. Raz žalovaný tvrdí, že súd musí akceptovať smernicu (hoci je odmena stanovená na jej základe nižšia), a ak sú prínosy vyššie možno žiadať dodatočné vyrovnanie, aby zároveň tvrdil, že za rovnaké obdobie nemožno žiadať odmenu aj dodatočné vyrovnanie. Žalovaný sa sústavne snaží zamotávať súdy rozlišovaním nárokov a konštrukciou záväznosti internej smernice iba aby mohol následne vzniesť námietku premlčania. Je zrejme, že žalovaný napriek jeho miliónovým tržbám (väčšinu z nich dosiahla materská spoločnosť) chce jemu vytváraním prietahov a využitím námietky premlčania zaplatiť úplné minimum. Pokiaľ ide o dodatočné vyrovnanie, zdôrazňuje, že toto možno žiadať až po dohodnutí odmeny, resp. jej určení súdom. Žalobca si uplatnil svoje nároky opierajúce o prínosy v rokoch 2004 a 2005 (konanie sp. zn. 17C/120/2006) žalobou podanou v roku 2006 a nároky opierajúce o prínosy v rokoch 2006 a 2007 (konanie sp. zn. 31CbPv/3/2008) žalobou podanou v roku 2008. O odmene súd rozhodol až v roku 2017. Do tohto momentu nebolo možné žiadať dodatočné vyrovnanie. Názor žalovaného je zavádzajúci s cieľom premlčať nárok na dodatočné vyrovnanie. Opakovane však súdu uviedol, že právne posúdenie patrí výlučne súdu a pôvodca nemôže byť postihovaný za nedokonalosť právnej úpravy a prietahy vytvárané žalovaným. Ekonomický základ odmeny pôvodcu i dodatočného vyrovnania je rovnaký. Oba sa opierajú o prínosy a ich výška je určovaná rovnakým spôsobom. Nárok na dodatočné vyrovnanie je len zdôraznením princípu primeranosti nárokov pôvodcu vynálezu, ktoré sa vždy odvíjajú od prínosov. Pokiaľ ide o znalecké posudky znalcov G. a A. opakuje, že obaja znalci riešili výlučne právne otázky bez inštrukcie súdu. Naopak sudkyňa poukazovala na názory znalcov a riadila sa nimi. Oba znalecké posudky sú neskontrolovateľné a nemožno ich verifikovať, pretože neobsahujú údaje a účtovné doklady, o ktoré sa výpočty v znaleckom posudku opierajú. Zároveň v jednotlivých znaleckých posudkoch znalci uvádzajú hodnoty, ktoré by mali byť rovnaké v rôznej výške. Je preto zrejme, že žalovaný jednotlivým znalcom poskytoval rôzne údaje. Tieto rozdiely znalci napriek našim námietkam nevysvetlili, resp. súd ich na to ani nevyzval. Pokiaľ ide o zaslanie peňazí, žalovaný disponuje jeho adresou a môže mu peniaze zaslať prostredníctvom pošty. Žalovanému teda nič nebráni v splnení si jeho povinnosti vyplývajúcej v rozsudku. Je zrejme, že žalovaný túto platobnú povinnosť opätovne využije na „kolečko“ námietok voči oslobodeniu od súdnych poplatkov a vytvorenie ďalšieho prietahu, čo poukazuje na sociálne cítenie žalovaného resp. jeho právneho zástupcu.

9.Replika žalovaného k vyjadreniu sa žalobcu (č. I. 1070-1071) z 15.1.2018 a konštatoval, že podanie je už ako tradične viac expresívne ako vecné. Z istého pohľadu ho tak možno hodnotiť pozitívne, ibaže sa ním stiera rozdiel medzi osobným záujmom žalobcu a profesijným postavením jeho právneho zástupcu. Toto hodnotenie je žiaduce vysloviť o to viac, že viaceré tvrdenia sú už opakovane len v rovine tvrdení bez ich akejkol'vek ich verifikácie a navyše, podľa jeho názoru, aj nekriticky preberané od žalobcu z

obdobia, keď ho vo veci zastupoval iný právny zástupca. V podaní je tvrdené, že žalovaný doposiaľ za prínosy za roky 2004 - 2005 zaplatil 5000 eur (str. 2), pričom žalovaný disponuje adresou žalobcu a môže mu peniaze zaslať prostredníctvom pošty (str. 7). Konštatoval, že ani žalobca, ani jeho PZ doposiaľ nereagovali na jeho písomné výzvy alebo jeho PZ ešte z r. 2017 na oznámenie IBAN. Takže skutočne dochádza k čiastkovým plneniam do výšky hotovostnej platby 5000 €, čo k dnešnému dňu predstavuje 10 000 €, a to v zmysle právoplatnej časti výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Tento prístup žalobcu je pri jeho všemožných tvrdeniach o uplatnenom nároku pre žalovaného značne prekvapujúci. Žalobca a jeho PZ opakovanie vyslovujú nevôľu o záväznosti podnikovej smernici, pričom osvojenie si takéhoto názoru zo strany súdu považujú za absurdné. K tomu je vhodné pripomenúť, že uvedená smernica nie je unikátom, ktorý by mal existovať iba v spoločnosti žalovaného. Pritom PZ žalobcu sa súčasne s obľubou a často odvoláva na O.. P. P. ako znalca a odborníka na priemyselné práva z dôvodu spolutvorcu tejto smernice, čo sa nám javí ako nelogické, ak súčasne prezentuje absurdnosť záväznosti totožnej smernice. Rovnako nie je mu známe, kde sa mal menovaný (O.. P.) negatívne vyjadriť k postupu súdnych znalcov O.. G. a O.. A. (str. 4) a aký význam by to malo mať pre výsledok tohto súdneho sporu? PZ žalobcu na príklade 100 € odmeny pre vynálezcu opäť poukazuje na absurdnosť aplikácie podnikovej smernice (str. 2), a to aj vo vzťahu „silného zamestnávateľa“ k „slabému zamestnancovi“ (str. 4). Zabúda pritom, že je aj v záujme zamestnanca, aby predajné ceny patentovaných výrobkov zohľadňovali ich konkurencieschopnosť v podnikateľskom prostredí a súčasne odmeny dostatočne motivovali zamestnancov. Zamestnávateľ nutne potrebuje predvídať náklady výsledného produktu, a teda sa nemôže dodatočne dostať do pozície, že tento predával „pod cenu“ z dôvodu dodatočne vyplatenej neprímeranej (v cene výrobku nekalkulovanej) odmeny. Žalobca od samotného počiatku súdneho konania vychádzal zo základu uplatneného nároku, ktorým mali byť tržby. Rovnako aj jeho PZ tvrdí, že pre žalobcu ako vynálezcu je vedľajšou okolnosťou ekonomická veličina akou je skutočne dosiahnutý hospodársky výsledok (tržby mínus náklady) žalovaného. Teda aj v prípade záporného hospodárskeho výsledku má byť primeraná odmena žalobcu viazaná výlučne na dosiahnuté tržby. Ináč povedané, ekonomické záujmu žalobcu ako bývalého zamestnanca a jeho niekdajšieho zamestnávateľa sú pri takto vnímanom výpočtovom základe pre stanovenie odmeny v zásadnom rozpore. S prístupom žalobcu k výpočtu odmeny sa nestotožnili ani súdni znalci, pričom odmeňovanie podľa podnikovej smernice vyhodnotil PZ žalobcu ako vzdanie sa práv vopred (str. 2). Tento jednostranne zisťný spôsob dosiahnutia peňažného zvýhodnenia žalobcu považuje žalovaný za neprijateľný a má za to, že by mu nemala byť poskytnutá ochrana ani zo strany súdu. Tvrdenia PZ žalobcu o údajne dlhom konaní voči O.. P., aby získal 100% vlastníctvo patentu (str. 3), ďalej že autor smernice O.. P. sa vyjadril, že ani znalec A. ani znalec G. nepostupovali správne podľa smernice (str. 4), že on sústavne vytvára prietahy v konaní a zaťažuje štát (str. 6) a iné (i na adresu súdu prvej inštancie o akejsi neznalosti prejednávanej problematiky), sú naozaj neverifikovanými a neverifikovateľnými tvrdeniami. Vníma ich ako prejav istej netrpezlivosti až nervozity z dôvodu, že nie sú prijímané názory strany žalobcu ako nezvratné axiomy. Už aj pri iných príležitostiach konštatoval, že aj spolupôvodca totožného vynálezu O.. D. U. ml. si primeranú odmenu uplatnil v zmysle podnikovej smernice žalovaného, a to konkrétne vo výške 50 000 Sk/1 659 €. Právne ho zastupoval prof. R., ktorého PZ terajšieho žalobcu rešpektuje ako odborníka na priemyselné práva (v texte ho spomína najmenej trikrát). V konaní predložil viacero právoplatných rozhodnutí tunajšieho i odvolacieho súdu o tom, že doposiaľ všetky nároky zamestnancov - vynálezcov a zlepšovateľov - boli nielen uplatňované, ale aj priznávané súdmi podľa podnikovej smernice. Ide teda o precedenčne judikovaný právny stav, a preto nemôže súhlasiť s tvrdením PZ žalobcu, že „žiadna ustálená judikatúra neexistuje a žalovaný ju ani nepredložil“ (str. 5). Takýto názor berie na vedomie, ale nezodpovedá realite. K ostatným súvisiacim okolnostiam sa už, podľa jeho názoru, vyjadroval v dostatočnej miere, nechce tak opakovať to, čo už v konaní buď preukázané bolo alebo čo je možné vnímať z prejavov a prednesov účastníkov konania a znalcov. Potvrďuje svoj predchádzajúci procesný návrh, a teda navrhuje odvolanie žalobcu zamietnuť, pričom si uplatňuje náhradu trov celého a teda i odvolacieho konania. 10. Doplnenie repliky žalovaného (č. I. 1078-1079) z 22.2.2018 doručil „novotu“, ktorú obdržali až teraz (rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 23.1.2018, sp. zn. 2Cob/89/2017). Poukázal na to, čo uviedol na str. 4 textu žalobca, že s aplikáciou podnikovej smernice pre oblasť zlepšovacích návrhov a vynálezov nemal súhlasiť, resp. namietal správnosť jej použitia súdnymi znalcami, jej autor ing. P. P., ktorého bolo potrebné vypočuť, na str. 5 textu, že žiadna ustálená judikatúra neexistuje a žalovaný ju ani nepredložil, -na str. 2 textu, že názor o záväznosti smernice pre súd je absurdný. Na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 26CbPv/I/2015, prebiehalo súdne konanie žalobcu O.. H. P. proti žalovanému Chemko Light Stabilizers, s.r.o., v likvidácii, o zaplatenie 223,25€ s prísl. Súd žalobu zamietol a odvolací súd 23.1.2018, sp. zn. 2Cob/89/2017, odvolaním (zo strany O.. P. P.) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Pre objektivnosť uviedol, že k zamietnutiu žaloby došlo

„v dôsledku neexistencie pasívnej legitímácie na strane žalovaného" (bod 33 na str. 7 rozsudku). O.. H. P. ako spolutvorca podnikovej smernice žalovaného Chemko a.s. Slovakia, bol jedným zo spolupôvodcov podnikového vynálezu (ďalej len PV) č. 6/2001, k riešeniu ktorého si uplatnil právo na riešenie jeho vtedajší zamestnávateľ: Chemko a.s. Strážske (aktuálne už v likvidácii). Chemko a.s. J. v likvidácii bolo v období rokov 2002 a nasl. jediným akcionárom žalovaného - Chemko. a.s. Slovakia. Obidve spoločnosti prijali pre potreby zlepšovateľskej a vynálezcovskej činnosti podnikové smernice, ktoré sú čo do svojho obsahu totožné. V bode 3 rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2Cob/89/2017, je konštatované na základe tvrdenia žalobcu, že „pôvodcovské práva medzi byť vysporiadané v súlade s internými predpismi v zmluvnej forme v lehote jedného mesiaca ".

V bode 6 rozsudku Krajského súdu v Košiciach sa konštatuje, že ... "došlo k uzavretiu Zmluvy medzi pôvodcami a zamestnávateľom, na základe ktorej bola pôvodcom vyplatená tzv. pohnútková odmena vo výške 5000,00 Sk." (poznámka: inštitút pohnútkovej odmeny poznajú iba obe podnikové smernice, nie zákonná úprava.) V bode 29 cit. rozsudku sa uvádza, že žalobca sa teda domáha vyplatenia dodatočnej odmeny za vynález na základe Zmluvy o prijatí ponuky a odmeny VaZN uzavretej medzi O.. C. B. (prihlasovateľom) a spoločnosťou Chemko a.s. Strážske. Konštatoval tak, že: žalobcom tvrdený odborník a spolutvorca podnikovej smernice žalovaného O.. H. P. si v obdobnej právnej veci uplatnil nárok na (pohnútkovú) odmenu za PV č. 06/2001 u svojho vtedajšieho zamestnávateľa na základe interného predpisu zamestnávateľa - podnikovej smernice, Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 26CbPv//2015-283, preukázal ďalšie judikované rozhodnutie o aplikácii podnikovej smernice pre reguláciu vzťahov medzi vynálezcom ako zamestnancom a jeho zamestnávateľom ako majiteľom vynálezu. Opakovane poukázal na subjektívnosť tvrdenia právneho zástupcu žalobcu (str. 5) o neexistencii súvisiacej judikatúry a jej nepredloženíu.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 11 618 € s úrokom z omeškania 8 % ročne počítaný zo sumy 8 494,19 € od 6.12.2011 do zaplataenia a prevyšujúcej časti I. výroku žalobu zamietol a vo výroku II, teda v časti, v ktorej súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

11. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

12. Žalobca v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

13. Žalobca namieta, že súd neodôvodnil, prečo odmietol vypočuť navrhnutého svedka O.. P. a v uvedenom, vidí postup súdu ako nepreskúmateľný. Uplatnenú námietku je možné podradiť pod odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), ktorý spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

14. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

15. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 365 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť strán sporu v konaní pred súdom využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zák. zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

18. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Skutočnosť uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

20. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľné a riadne odôvodnené.

21. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ICdo/184/2010).

22. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasni skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (Uznesenie NS SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011)

23. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti právny názor opakovane vyjadrený tak v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ako aj v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého „Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť

rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad." (nález Ústavného súdu III ÚS 469/2014, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva, Georgidias v. Grécko z 29.5.1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303B).

24. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

25. Žalobca v odvolaní namietal, že navrhoval vypočuť ako svedka O.. P. a súd tento dôkaz bez bližšieho odôvodnenia zamietol, žiadal nariadenie znaleckého dokazovania ústavom aj tento návrh zamietol, považujúc jeho vykonanie za nadbytočné vzhľadom na to, čo vyšlo počas konania najavo. Navrhol, zhodne ako pred súdom prvej inštancie vykonať dôkaz nariadenie znaleckého dokazovania ústavom.

26. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že vykonanie znaleckého dokazovania ústavom by bolo nadbytočné a to vzhľadom aj na dôvody uvedené nižšie (body 51,52,53,64,66,67). K návrhu na vypočutie svedka O.. P. sa odvolací súd nevyjadruje, lebo v odvolaní žalobca už nežiada jeho vypočutie.

27. Uplatnený odvolací dôvod je nedôvodný.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

29. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

30. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. g) CSP (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené) je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 366 písm. d) CSP, nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto skutočnosti

a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie a účastníci ich neuplatnili (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa) a v danej veci sú právne významné.

31. Žalobca neuvádza žiadne prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, si uplatnil v súlade s § 366 písm. d) CSP.

32. Žalobca aj žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

33. Súd síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

34. Nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

35. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

36. V prejednávanej spore bol spoľahlivo zistený skutkový stav a síce, že žalobca bol zamestnancom žalovaného podľa pracovnej zmluvy z 1.2.1990 (č. l. 17), na ktorú nadväzovala pracovná náplň platná pre rok 2002, podľa ktorej jeho hlavnou úlohou bolo riešiť úlohy vývoja nových lepidiel pre žiaruvzdorné materiály, výroba minerálnej vaty (č. l. 141) a pre rok 2003 - Okruh zodpovednosti a právomoci: Riešiteľ pridelených úloh RVT v oblasti vývoja PF lepidiel Fenochem a Novokol. Zodpovedá za dosiahnutie cieľov zadaných úloh RVT. Zodpovedá za dodržiavanie zásad a postupov zavedených manažérskych systémov, systému kvality podľa STN EN ISO 9001/2000, systému environmentálneho manažérstva podľa normy STN EN ISO 14001, systému ochrany zdravia a bezpečnosti pri práci podľa normy BS 8800. Hlavné úlohy: Rieši úlohy zlepšovania kvality PF lepidiel a vývoja nových lepidiel pre žiaruvzdorné materiály, výrobu minerálnej vaty a pre iné použitie ako v drevárskom priemysle. Konkrétne úlohy pre rok 2002 (hlavné kritériá pre hodnotenie): 1. Dosiahnuť stabilnú kvalitu Fenochemiu 46: voľné zložky pod 1,5 %, životnosť min. 15 dní a bez usadenín do 30.06.2003. 2. Prevádzkové overenie Fenochemiu SK u fy Pfeiderer Salgótarján AG, MR do 31.3.2003. 3. Zavedenie výroby Fenochemiu SK a Fenobaru. 4. Laboratórny vývoj živice Fenar a fenolových živíc na lepenie za studena podľa požiadaviek potenciálnych zákazníkov. 5. Stabilizácia kvality Novokolu E, G, obsah voľných zložiek podľa požiadaviek odberateľov. 6. Laboratórny výskum prípravy Novokolu bez etanolu a s obsahom voľného fenolu pod 1 % (č. l. 139. Rovnako nespornou skutočnosťou v prejednávanej spore bolo, že 17.9.2003 žalobca spolu s O.. C. U. a O.. H. P. podali prihlášku vynálezu „spôsob prípravy fenolformaldehydovej živice“ s percentuálnym podielom na jeho vytvorení žalobca - 70 %, O.. C. U. - 10 % a O.. H. P. - 20 % (č. l. 6). S prihliadnutím na skutočnosť, že v čase vytvorenia vynálezu bol žalobca (pôvodca) zamestnancom žalovaného, súd prvej inštancie správne uzavrel, že ide o tzv. zamestnanecký vynález, lebo žalobca ho vytvoril v rámci plnenia úloh z pracovného pomeru.

37. Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) právo na riešenie vrátane práva podať prihlášku (ďalej len "právo na riešenie") má pôvodca vynálezu (ďalej len "pôvodca").

38. Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) pôvodca je ten, kto vytvoril vynález vlastnou tvorivou činnosťou.

39. Podľa § 10 ods. 3 zák. č. 435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) spolupôvodcovia vynálezu (ďalej len "spolupôvodcovia") majú právo na riešenie v rozsahu, v akom sa podieľali na vytvorení vynálezu. Ak

sa spolupôvodcovia nedohodnú inak alebo ak inak nerozhodne súd, platí, že podiel spolupôvodcov na vytvorení vynálezu je rovnaký.

36.Podľa § 11 ods.1 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) ak pôvodca v rámci plnenia úloh z pracovnoprávneho vzťahu, obdobného pracovného vzťahu alebo členského vzťahu vytvoril vynález (ďalej len "zamestnanecký vynález"), právo na riešenie patrí zamestnávateľovi, ak sa účastníci tohto vzťahu nedohodli inak. Právo na pôvodcovstvo tým nie je dotknuté.

40.Podľa § 11 ods.2 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) pôvodca, ktorý vytvoril zamestnanecký vynález, je povinný zamestnávateľa o tejto skutočnosti bezodkladne písomne upovedomiť a zároveň mu odovzdať všetky podklady potrebné na posúdenie vynálezu. V upovedomení pôvodca opíše technický problém a jeho riešenie, ako aj vznik a podstatu zamestnaneckého vynálezu tak, aby odborník vynález mohol uskutočniť.

41.Podľa § 11 ods.3 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) zamestnávateľ môže uplatniť voči pôvodcovi právo na riešenie, a to písomne v lehote troch mesiacov od upovedomenia podľa odseku 2.

42.Podľa § 11 ods.5 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) pôvodca, voči ktorému sa uplatnilo právo na riešenie podľa odseku 3, má vo vzťahu k zamestnávateľovi právo na primeranú odmenu. Na určenie výšky odmeny je rozhodujúci technický a hospodársky význam vynálezu a prínos dosiahnutý jeho využitím alebo iným uplatnením, pričom sa prihliada na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu, ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu. Ak dohodnutá alebo rozhodnutím súdu určená odmena zjavne nezodpovedá prínosu dosiahnutému neskorším využitím alebo iným uplatnením vynálezu, pôvodca má právo na dodatočné vyrovnanie.

43.Podľa § 11 ods.6 zák. č. 435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) ak medzi pôvodcom a zamestnávateľom nedôjde k dohode o výške odmeny a z dôvodov na strane zamestnávateľa nie je prínos dosiahnutý využívaním alebo iným uplatnením vynálezu primeraný technickému a hospodárskemu významu vynálezu alebo vynález nie je využívaný či inak uplatnený vôbec, bude na uplatnenie práva na odmenu a na určenie výšky odmeny podľa odseku 5 rozhodujúci prínos dosiahnuteľný možným využívaním alebo iným uplatnením vynálezu s prihliadnutím na objektívne ekonomické podmienky existujúce najmenej počas troch rokov, počnúc kalendárnym rokom nasledujúcim po roku, v ktorom došlo k riadnemu uplatneniu práva na riešenie podľa odseku 3.

44.Podľa § 11 ods.6 zák. č. 435/2001 Z. z. v platnom znení pôvodca, voči ktorému zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie podľa odseku 3, má vo vzťahu k zamestnávateľovi právo na primeranú odmenu. Pri určení výšky odmeny je rozhodujúci technický význam a hospodársky význam zamestnaneckého vynálezu a prínos dosiahnuteľný jeho využitím alebo iným uplatnením, pričom sa prihliada na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení zamestnaneckého vynálezu a na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu. Odmena je splatná do jedného mesiaca od uplatnenia práva na riešenie.

45.Podľa § 11 ods.7 zák. č.435/2001 Z. z. v platnom znení ak odmena podľa ods.6 nezodpovedá prínosu dosiahnutému neskorším využitím alebo iným uplatnením zamestnaneckého vynálezu alebo ak bola odmena zamestnávateľom určená paušálnou sumou bez zohľadnenia podmienok podľa ods.6, pôvodca má právo na dodatočné vyrovnanie. Po uplynutí troch rokov od uplatnenia práva na riešenie je zamestnávateľ na základe písomnej žiadosti pôvodcu povinný poskytnúť pôvodcovi podklady nevyhnutné na určenie výšky dodatočného vyrovnania. Ak zamestnávateľ poskytne pôvodcovi informácie označené zamestnávateľom ako dôverné, pôvodca je povinný zachovávať o nich mlčanlivosť voči tretím osobám a nesmie ich použiť pre seba v rozpore s účelom, na ktorý mu ich zamestnávateľ poskytol. Pôvodca môže právo na dodatočné vyrovnanie uplatniť najskôr po uplynutí troch rokov od uplatnenia práva na riešenie zamestnávateľom. Právo na dodatočné vyrovnanie nezanikne skôr, ako trvá ochrana zamestnaneckého vynálezu.

46.Podľa § 11 ods.8 zák. č.435/2001 Z. z. v platnom znení práva a povinnosti podľa ods. 1 až 7 zostávajú po zániku právneho vzťahu medzi pôvodcom a zamestnávateľom nedotknuté.

47.Podľa § 11 ods.9 zák. č.435/2001 Z. z. v platnom znení spolupôvodcovia majú právo na primeranú odmenu podľa ods.6 a právo na dodatočné vyrovnanie podľa ods.7 v rozsahu, v akom sa podieľali na vytvorení zamestnaneckého vynálezu. Ak sa spolupôvodcovia nedohodli inak alebo ak inak nerozhodol súd, platí, že podiel spolupôvodcov na vytvorení zamestnaneckého vynálezu je rovnaký.

48.Podľa § 11 ods.10 zák. č.435/2001 Z. z. v platnom znení na právne vzťahy zo zamestnaneckého vynálezu sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak v odsekoch 1 až 9 nie je ustanovené inak.

49.Je nespochybniteľné, že právo na riešenie zo žalobcu prešlo na žalovaného s poukazom na § 11 ods.1 PZ. Nespornou skutočnosťou bolo aj to, že žalovaný si uplatnil právo na riešenie a to voči žalobcovi a O.. U. v zmysle § 11 ods.3 PZ obsiahnuté v PV 01/03 a nespornou bola aj tá skutočnosť, že O.. H. P. ostalo zachované právo na riešenie a to v rozsahu 20 %.

50. Zákon č. 435/2001 Z. z. je lex specialis a vzťahy, ktoré v ňom nie sú upravené sa posudzujú podľa Občianskeho zákonníka.

51. Vzťah spolupôvodcovstva je v svojej podstate vzťahom podielového spoluvlastníctva k vynálezu. Základná úprava podielového spoluvlastníctva je obsiahnutá v § 136 až § 142 OZ, pričom podielové spoluvlastníctvo je okrem toho upravené aj v osobitných právnych predpisoch. V prípade, ak spoločným predmetom výsledku tvorivej duševnej činnosti je vynález, osobitným právnym predpisom úpravy spolumajiteľstva patentu na vynález je obsiahnutý v § 20 zák. č. 435/2001 Z.z., o patentoch.

52. S ohľadom na skutočnosť, že medzi spolupôvodcami bola uzatvorená dohoda, v akom rozsahu sa podieľali na vynáleze a žalobca ani iný spolupôvodca nepreukázal, že by došlo k písomnej zmene alebo podaniu žaloby o určenie podielu spolupôvodcov, ktorým sa podieľali na vynáleze, pričom neplatí ani tretia domnienka, že ich podiel na vytvorení vynálezu je rovnaký (§ 10 ods.3 zák. č.435/2001 Z. z.) podiel žalobcu na vynáleze je 70% a v tomto pomere má žalobca aj právo na primeranú odmenu. Úvahy žalobcu o jeho podiele na odmene vo výške 87,5%, by boli neprijateľné aj vtedy, ak by žalobca prihládol (čo nevykonal), že právo na riešenie prešlo na žalovaného len v rozsahu 80%, pričom výsledná suma by bola totožná. V kontexte s uvedeným nie je daná žiadna iná možnosť ako zmeniť podiel a v tomto smere ide len o špekulácie žalobcu, ktoré nemajú oporu v dohode spolupôvodcov, ani v zákone. Možno teda uzavrieť, že spolupôvodcovia majú právo na primeranú odmenu, prípadne na dodatočné vyrovnanie len v takom podiele, v akom sa podieľali na vytvorení zamestnaneckého vynálezu. Žalobca skutočnosť, prečo malo dôjsť k zmene pomerov nijakým relevantným dôvodom neodôvodnil a nepreukázal.

53. Žalovanému vznikla povinnosť vyplatiť odmenu každému zo spolupôvodcov osobitne a to každému podľa výšky ich podielov, lebo ide o deliteľné plnenie a každý spolupôvodca v postavení veriteľa môže požadovať od žalovaného v postavení dlžníka, len svoj diel (§ 512 ods.1 O. z.), nejde o dlh žalovaného voči spolupôvodcom, ktorí sú voči nemu oprávnení spoločne a nerozdielne.

54. Na základe uvedeného prvoinštančný súd nesprávne vec právne posúdil, keď žalobcovi priznal podiel na spolupôvodcovstve 87,5% a odvolací súd tento podiel žalobcu zmenil na 70%.

55. Nespornou skutočnosťou bolo aj to, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená dohoda o výške odmeny. Žalobca ako spolupôvodca, ktorý vytvoril podnikový vynález má voči zamestnávateľovi, t. j. žalovanému právo na primeranú odmenu. Podmienkou, aby pôvodca dostal primeranú odmenu nie je skutočné využitie vynálezu zamestnávateľom, ale vytvorenie riešenia (vynálezu).

56. Kľúčovým problémom v prejednávanej spore bolo posúdenie, či pri výpočte odmeny žalobcu možno použiť interný predpis, ktorý určuje paušálnu odmenu alebo postupovať inou metódou, ktorou by primeraná odmena bola určená.

57. Zákon v § 11 ods.6 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) určuje právo pôvodcu na primeranú odmenu, voči ktorému zamestnávateľ uplatnil právo na riešenie. Ide o právnu normu s neurčitou hypotézou. Výklad pojmu primeraná odmena je široký a neurčitý a dáva možnosť užívateľovi právnej normy široký rozsah použitia. Hneď úvodom sa žiada konštatovať, že zákon nevylučuje, aby paušálna odmena nemohla byť primeraná. Určenie primeranej odmeny paušálnym výpočtom nie je neprípustné, nie je v rozpore so zákonom ani s dobrými mravmi. Zákon v § 11 ods.5 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) stanovuje, že na určenie výšky odmeny je rozhodujúci technický a hospodársky význam vynálezu a prínos dosiahnutý jeho využitím alebo iným uplatnením, pričom sa prihliada na materiálny podiel zamestnávateľa na vytvorení vynálezu, ako aj na rozsah a obsah pracovných úloh pôvodcu. Na všetky zákonom určené podmienky smernica prihliada.

58. Pri riešení otázky primeranej odmeny pre žalobcu je potrebné v prvom rade vychádzať zo skutočnosti, išlo o zamestnanecký vynález v zmysle § 11 ods.1 zák. č. 435/2001 Z. z.. Charakteristickým znakom zamestnaneckého vynálezu je skutočnosť, že pôvodca ho vytvoril ako zamestnanec a to v rozsahu pracovnej náplne, konkrétne pre žalobcu platnej pre rok 2002 a 2003. Je potrebné podozrieť, že za obdobie tvorby vynálezu dostával žalobca od žalovaného riadne mzdu, pracoval s prostriedkami a na účet žalovaného a o internej smernici žalovaného mal vedomosť (túto skutočnosť v konaní nepoprel) a podľa nej aj postupoval, keď podal prihlášku (č. I. 6), odovzdal doklady žalovanému, uplatnil si nárok na primeranú odmenu a žalovaný stanovil a ohraničil služobné povinnosti žalobcu v súlade so smernicou (č. I. 8).

59. Žalovaný ako právnická osoba si môže upraviť práva a povinnosti vyplývajúce z podnikového vynálezu, t. j. kto vypočítava a akým spôsobom odmenu za riešenia a odmenu za prínos; spôsob riešenia a vyplácania odmeny pôvodcovi, resp. spolupôvodcom a aký je postup pri riešení sporu. Takúto vnútroorganizačnú normu žalovaný v rokoch 2004 a 2005 mal (Smernice GR č. S-05/2003-OR, č. I.100 - 122). Takáto interná norma je nie len povolená a aj žiaduca, aby boli vytvorené jasné a jednotné pravidlá pre organizáciu a riadenie vynálezcovstva a zlepšovateľstva. Smernica platí pre všetky útvary žalovaného v oblasti vynálezcovstva a zlepšovateľstva.

60.Podľa bodu 3.2.2 Smernice GR č. S-05/2003-OR (ďalej len smernica) zamestnanecký vynález (vynález spoločnosti) je vynález, ktorý vytvoril pôvodca v súvislosti s riešením úlohy vyplývajúcej z pracovného pomeru z členského alebo iného obdobného pracovno-právneho vzťahu k zamestnávateľovi. Právo na riešenie prechádza na zamestnávateľa, ak to nie je zmluvou stanovené inak. Právo na pôvodcovstvo týmto nie je dotknuté.

61.Podľa bodu 5.2.2 smernice patenty sa udeľujú na vynálezy, ktoré sú nové, sú výsledkom vynálezcovskej činnosti a sú priemyselne využiteľné.

62.Podľa bodu 5.2.3 smernice právo na riešenie má pôvodca vynálezu, alebo jeho právny nástupca. Pôvodcom vynálezu je ten, kto vynález vytvoril vlastnou tvorivou prácou. Spolupôvodcovia majú právo na patent v rozsahu v akom sa na vytvorení vynálezu podieľali.

63.Podľa bodu 5.5.1 smernice Pohnutková odmena za podanie PV a uplatnenie práva na riešenie v prospech spoločnosti I. kategória: 2 000 - 3 000 Sk - vynálezy, ÚVz, D, na ktoré a. s. uplatnila právo na riešenie. II. kategória: 4 000 - 5 000 Sk - vynálezy, ktoré sa vzťahujú na nové výrobky, - vynálezy predstavujúce svetovú špičku výrobku v danej oblasti.

64.Podľa bodu 5.5.5 smernice splátková odmena za prvý rok využívania V a ZN je splatná do 3 mesiacov od ukončenia prvého roku využívania V a ZN. Splátková odmena za druhý rok využívania V a ZN je splatná do 3 mesiacov od ukončenia druhého roku využívania V a ZN. Splátkové odmeny sú vyplácané podľa sadzobníka prílohy č. 4. Odmena za využívanie vynálezu je od 1 600 Sk do 500 000 Sk, za ZN od 400 Sk do 250 000 Sk, bez bonifikácie.

65.Podľa bodu 5.5.6 smernice jednorazová odmena za V a ZN určená podľa sadzobníka na základe vyhodnotenia je max. možná: za zlepšovaci návrh 50 000 Sk, za dizajn, úžitkový vzor 70 000 Sk, za vynález 100 000 Sk. Na jednorazovú odmenu sa použije zmluva o prijatí ponuky. Splatnosť jednorazovej odmeny je daná termínom splatnosti, ktoré si zmluvné strany dohodli.

66.Podľa bodu 5.5.8 smernice na návrh pracovníka OPPaM v prípade dosiahnutia zvýšených ekonomických prínosov podložených ziskom je v právomoci GR zvýšiť odmenu o 70 - 100 % (bonifikácia na odmeny vyplácané podľa sadzobníka odmien V, ZN, D). Po prekročení max. výšky tabuľkovej odmeny s bonifikáciou je v právomoci štatutárneho orgánu schválenie vyššej odmeny oproti tabuľkovej odmene navýšenej o max. 100 %.

67.Podľa bod 5.6.6 v prípade využitia vynálezu v spoločnosti platí sadzobník na odmeňovanie vynálezov, PV, pričom sa zohľadní prekročenie služobnej povinnosti pôvodcov pri stanovení základu pre výpočet odmeny, ktorí sú v pracovnom pomere s a. s. podľa kritérií v tejto smernici. Avšak minimálny počet bodov pre hodnotenie prekročenia pracovných úloh pôvodcov je stanovený na 10 bodov (min. 10 % prekročenie) z dôvodu, že vytvorenie vynálezu (otázka č. 9 kritéria) sa hodnotí ako mimoriadny výkon, pri vytvorení D, ÚVz je min. počet bodov stanovený na 5 bodov, lebo podanie D a ÚVz sa hodnotí ako nadvýkon.

68.Podľa prílohy č. 4 k Smernici (č. I. 115) sa určuje odmena za preukázateľný prínos zistený podľa údajov IS Z využívania PV, ÚVZ, D, ZN, z ktorého je zrejmé, že pri prínose do 500 000,- Sk je maximálna odmena 37 600,- Sk a pri prínose nad 1 000 000,- Sk je maximálna odmena 500 000,- Sk.

69.Metóda, ktorá určuje primeranú odmenu paušálne, v nijakom prípade nie je zneužívajúca. Ako taká, je prípustná aj podľa rozhodnutí Európskeho Súdneho dvora napr. vec C-52/07 Kanal 5 Ltd TV 4 AB proti Förenigen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyra (STIM) alebo vo veci C-467/08, ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 21.10.2010 Padawan SL proti Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE), keď zavedenie paušálnej náhrady (odmeny) zľahčuje a najmä z hospodárňuje jej výpočet.

70.Žalobca počas konania, ale aj v podanom odvolaní, namieta použitie Smernice, pričom sa odvoláva, že v čase uzavierania Zmluvy o prijatí ponuky a odmeny za vynález považoval Smernicu za nezáväznú. Neuvedol, relevantný dôvod, prečo v čase vyhotovenia vynálezu bola smernica pre neho nezáväzná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na list žalobcu adresovaný žalovanému z 10.10.2005 (č. I. 187), v ktorom v bode 1 namieta, že predložená zmluva je v rozpore so smernicou. Rovnako treba zdôrazniť, že žalobca vedel o existencii Smernice a rovnako vedel, že určuje nielen postup pri zamestnaneckom vynáleze, ale aj odmenu za neho. Svoj postoj čiastočne odôvodnil stanoviskom žalovaného, ktorý Smernicu považoval za nezáväznú v pracovnoprávnom spore s nim o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (na Okresnom súde Michalovce vedený pod sp. zn. 11C 87/06, a na Krajskom súde v Košiciach vedený pod sp. zn. 5Co/6/2008), v ktorom bol žalovaný úspešný. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že žalobca si ale v prvom rade neuvedomil, že porovnáva pracovnoprávny spor, ktorého normy v prevažnej miere sú kogentného charakteru. Kogentné (kategórické) právne normy sú také, ktoré vylučujú, aby sa subjekty právneho vzťahu odchyľili od pravidla v nich uvedeného, a to ani v prípade dohody všetkých účastníkov právneho vzťahu. Nie je prípustná žiadna odchýlka od takejto právnej normy

a povinnosti správania v nej uvedenej. Kogentnú normu nemôžu účastníci právneho vzťahu ani vylúčiť, či obmedziť. Najčastejšie kogentné právne normy sa nachádzajú v trestnom práve, štátnom práve, finančnom práve, avšak nachádzajú sa aj v pracovnom práve napr. § 59 keď pracovný pomer možno skončiť len z dôvodov v zákone uvedených, § 63 a ďalšie. Naopak dispozitívne právne normy umožňujú účastníkom odchyliť sa od právnej úpravy uvedenej v takejto právnej norme, a teda dohodou si môžu vzájomné práva a povinnosti v právnom vzťahu upraviť odlišne od právnej normy. Pokiaľ by ale účastníci neprejavili vôľu upraviť vzájomné práva a povinnosti ináč, ako v dispozitívnej právnej norme, na úpravu ich vzťahu sa bude táto norma vzťahovať. Dispozitívny charakter má aj § 11 ods.5 zák. č.435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) ale aj v platnom znení, a stranám nestanovuje kogentne spôsob výpočtu primeranej odmeny. Cit. ust. ale aj platné znenie ráta aj s možnosťou, že odmena nebude primeraná a zjavne nezodpovedá prínosu dosiahnutému neskorším využitím alebo iným uplatnením vynálezu, a umožňuje pôvodcovi právo na dodatočné vyrovnanie. S možnosťou navýšenia odmeny ráta aj smernica v bodu 5.5.8. Táto právomoc je daná GR a štatutárneho orgánu a nie je nárokovateľná.

71.Žalobca ako spolupôvodca, ktorý vytvoril podnikový vynález má voči zamestnávateľovi, t. j. žalovanému právo na primeranú odmenu. Pri určení výšky primeranej odmeny súd vzal za základ záver znaleckého (kontrolného) posudku vypracovaného O.. E. A. (znalecký posudok č. 1/2012, č. I. 533)

72.Pre určenie výšky primeranej odmeny pre žalobcu, ktorou bola paušálna odmena podľa Smernice, bol znalecký posudok, z ktorého súd pri rozhodovaní vychádzal, podstatné určenie prínosu vynálezu za 1. a 2. rok jeho využitia, čo je určené v bode 4. (4 841 400,- Sk) a 5. (25 872 960,- Sk) čl. III. Záveru znaleckého posudku, aby bolo možné určiť odmenu podľa prílohy č. 4 k Smernici (č. I. 115). Z obsahu výpovede žalobcu je zrejmé, že ten si v inom konaní nárokoval podľa § 11 ods.5 zák. č. 435/2001 Z. z. (platný do 31.12.2007) právo na dodatočné vyrovnanie.

73.Vychádzajúc z uvedeného odmena za vynález bola v maximálnej výške 500 000,- Sk a pri použití 70% podielu žalobcu na vynáleze, to predstavuje 350 000,- Sk, t. j. 11 618 eur. Keďže žalobca výslovne uviedol, že podanou žalobou si nenárokuje pohútkovú odmenu vo výške 83 eur, lebo on nežiada odmenu podľa smernice. Táto suma mu nemohla byť priznaná, lebo by bola nad uplatnenú žalobu. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, nemôže prekročiť rozsah určený v žalobnom návrhu a prisúdiť viac než čoho sa žalobca domáha (tzv. zásade ne ultra petitem).

74.Žalobcovi bola priznaná suma 11 618 eur a v prevyšujúcej časti bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

75.Z obsahu žaloby a dôkazov založených v spise, je zrejmé, že žalovaný sa pokúšal uzatvoriť so žalobcom dohodu o odmene a, že mu chcel zaplatiť pohútkovú odmenu vo výške 3 123,81 eur, čo žalobca odmietol prijať. Žalovaný sa teda nemohol dostať do omeškania s plnením sumy 3 123,81 eur a podľa § 517 ods.2 O. z. odvolací súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 8% ročne počítaný zo sumy 8 494,19 eur od 6.12.2011 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu týkajúcu sa príslušenstva zamietol.

76.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

77.Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

78.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

79.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

80.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

81.Žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 72% ($11\,618:134\,397,20 = 86\%$ úspech žalovaného, $100 - 86 = 14\%$ neúspech žalovaného, celková úspešnosť $86 - 14 = 72\%$), preto mu v tomto rozsahu vznikol nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods.2 CSP.

82.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní

vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.